

GÜVEN ÇİZGİSİ

LYLA SAGE

***O birine bağlanmayı reddeden
şehirli bir kadındı. Adamsa onu istemekten
vazgeçmeyen bir kovboy.***

REBEL BLUE RANCH SERİSİ
İKİNCİ KİTAP

Ada Hart'ın en son ihtiyacı olan şey, onunla ilgilenecek bir erkekti. Artık bunu istemiyordu. İç tasarım programından başarısızlıkla ayrılmış, kısa süren evliliği ise hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Tüm bunların ardından Ada kendi kendini toparlamıştı. Güvendiği tek kişi artık kendisiydi; bu durum onu hiç beklemediği kadar ileri taşımıştı. Kendi işini kurmuş ve Wyoming'deki en büyük çiftliklerden biri, kariyerinin en önemli projesi için onu işe almıştı.

Meadowlark'a vardığında kendini bir barda buldu. Yakışıklı bir kovboyun bakışlarından kaçamadı. Onunla barın arkasına geçip çoğu insanın ancak hayal edebileceği bir öpücük paylaştı. Ada onu bir daha asla göremeyeceğini düşünerek neredeyse pişmanlık bile duyduğunda, kovboyun yeni patronu olduğunu öğrendi.

Weston Ryder hayatından mutluydu. Bardaki gizemli kadının ailesinin çiftliğinde hayata geçirmeyi planladıkları büyük projenin iç mimarı olduğunu öğrendiğinde mutluluğu katlandı. Büyük ikramiyeyi kazanmış gibi hissediyordu. Gelgelelim kadın, iş dışında onunla herhangi bir yakınlık kurmak istemiyordu. Ada, Wes'e duyduğu çekimin zamanla geçeceğine inanıyordu. Wes ise onu aklından çıkaramıyordu. Rebel Blue'nun çevresindeki duvarlar yıkılsa da Ada'nın kurduğu sınırlar dimdik ayakta duruyordu. ^

GÜVEN GİZGİSİ

LYLA SAGE

REBEL BLUE RANCH SERİSİ

Lyla Sage

*Düzenleme
Ny.ozlem*

*Bu kitap, hayallerimin peşinde koşarken benimle koşan
sizlere, sevgili okuyucularıma ithaftır.*

Ve Leo'nun sevgilisi Corrine'e.

Cok sayıda yalancıyla karşılaşmıştım ama hiçbiri *Google* kadar büyük değildi. Arama motorunu itibarsızlaştırmaya çalışmıyordum ancak en sinir bozucu yanlışlıklarına dikkat çekmek istiyordum. Örneğin, pazar gecesi saat 10'dan sonra açık olan tek mekân olduğu için oturduğum barın yemek servisi yaptığını söylemişti.

Yapmıyordu.

Google'ın aptal bar grafiği yoğunluk göstergesi de Devil's Boot'un -bunun barın gerçek adı olup olmadığını bilmiyordum çünkü hiçbir yerde bunu gösteren bir tabela yoktu- yoğun olmadığını söylüyordu.

Yoğundu.

Aşırı yoğun sayılmazdı ancak en azından *Google*'da “orta yoğunlukta” olarak tanımlanacak kadar yoğundu.

Barda çok gürültücü bir grup yaşlı adam da vardı, *Google* bunu bilemezdi. Tabii, mekânın işletme sayfasında herhangi bir fotoğraf olsaydı bunu kendim anlayabilirdim.

Böylece Devil's Boot'tan tamamen uzak durabilirdim.

Aptal *Google*.

Burası, küçük bir kasabanın barını hayal ettiğimde aklıma gelen yerin aynısıydı. Müzik kutusunda eski tarz *country*

müzik çalıyordu ve aşırı sayıda neon tabela vardı. Her yere sinmiş sigara kokusunun yanı sıra, yürürken *Doc Martens*'lerinin yapıştığı lekeli yerler vardı.

Züppe biri değildim, küçük barlara karşı bir sorunum da yoktu. Sadece kendimi böyle bir yerde otururken bulacağımı düşünmemiştim. En azından bugün.

Dün San Francisco'dan ayrılıp Wyoming'e doğru yola çıktığımda, kariyerimin en önemli işine başlamadan önceki gece gitmek isteyeceğim son yer küçük bir bar olurdu.

Ne yazık ki karnım açtı ve bu gece kaldığım küçük ama tuhaf bir şekilde eski moda motelde *Wi-Fi* iyi çekmiyordu. Bu yüzden yemek ve internet aramak için dışarı çıkmıştım ama ikisinden sadece birini bulabilmişim. Hangi ucuz barda yemek olmazdı ama iyi çeken bir *Wi-Fi* olurdu ki?

Yiyecek sorduğumda bana acıyarak barın arkasından atıştırmalık boy bir paket *Doritos* çıkarıp viskiyle diyet kola eşliğinde ikram eden ve çok uzun, çok seksi bir barmenin olduğu türden bir bardı. Ne zaman alındığını sorgulamadım, bilmek de istemiyordum ama neredeyse bayatladıklarına bakılırsa yaklaşık bir fikir edinmişim. Tadı, paket bir süredir açılmış gibi geliyordu fakat bana verildiğinde hâlâ kapalıydı.

Ardından köşedeki yüksek bir masaya oturdum. Arkadaki duvarda, bir kovboyun bira şişesini boğa gibi sürdüğü neon bir tabela vardı. Bu saçmalık dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu ve bu hissi sevdim.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yaşlı indirimi alabilecek kadar eski olan *Doritos*'u yemenin hiçbir şey yemekten daha mı iyiydi bilmiyordum ama işte buradaydım ve yiyordum.

iPad ekranını kirletmesin diye *nacho* peyniri tozunu parmaklarımdan sildikten sonra Weston Ryder ile aramızdaki e-posta yazışmalarını açtım. Yarın sabah Rebel Blue Çiftliği'ne gitmem gereken saati iki kez kontrol ettim ve her

ihtimale karşı haritayı telefonuma indirdiğimden emin oldum.

İşte bu bendim, Ada Hart. *Daima hazırlıklı.*

Teddy'nin son birkaç aydır anlattıkları dışında Rebel Blue hakkında pek bir şey bilmiyordum. Teddy'yi üniversitedeki ilk yılımdan tanıyordum. Colorado'da aynı okula gitmiştik, en azından ilk yılımda. Eve daha yakın olmak için sonrasında başka bir okula transfer olmuşum.

Eve dönmek artık çok pişman olduğum bir karardı çünkü bu karar, benim için sonsuza dek “olay” diye hatırlanacaktı ama diğerleri için benim düğünüm olarak bilinen duruma yol açmıştı.

Bu *durum* ve *onunla* ilgili tüm düşünceleri kafamdan attım.

Denver'dan ayrıldıktan sonra çoğunlukla sosyal medyada olsa da Teddy ile iletişim hâlinde kalmıştım ve şimdi bunun için minnettardım. Beni Weston'a yönlendiren oydu. Weston'ın, Rebel Blue'nun sahibi olduğunu sanıyordum ama emin değildim. *Google*'da arattığınızda -yine aptal *Google*-sadece yaklaşık sekiz bin dönümlük bir sığır çiftliği olduğu bilgisini buluyordunuz.

Teddy'ye sorabilirdim ancak onu rahatsız etmek istemiyordum. Benim için yeterince şey yapmıştı.

Sekiz bin dönümlük bir araziyi kafamda canlandıramıyordum. Barda yaşlı adamlardan biri barmene zorluk çıkarırken, içimden “*Lanet olası devasa bir yer,*” diye düşündüm.

“Ne tür bir barda buz biter?” diye inanamayan bir şekilde homurdandı yaşlı adam.

“Viskiyi su gibi içen bir sürü üzgün yaşlı adamın olduğu türden,” diye karşılık verdi barmen. Başımı kaldırıp onlara baktım. Barmenin yüzünde hafif bir gülümseme olduğu için bu sözlere çok kızmamış olmalıydı. “Gus biraz getirecek, o yüzden içkilerini on dakika idare et.” Adamın önündeki bardağı işaret ettiğinde adam ona alaycı bir şekilde baktı.

Telefonumun masada titrediğini hissedince elime aldım.

Teddy: *Selam! Her şey yolunda mı?*

Ben: *Evet, yarın için hazırlık yapıyorum.*

Teddy: *HARİKA.*

Teddy: *Çok eğlenceli olacak.*

Teddy: *Bu hafta uğrayacağım.*

Teddy: *Parlamayı sabırsızlıkla bekliyorum!*

İş ortağım Evan'dan da bir mesaj geldiğini gördüm; kendisi bir müteahhitti. Bir de annemden gelmişti, Wyoming'de zamanımı boşa harcadığımı söyleyen bir mesaj olduğundan hiç şüphem yoktu.

Belki de zamammı boşa harcıyordum ama nedense ben öyle düşünmüyordum. Telefonumu masaya geri koyup yüzüstü çevirdim. Konsantre olmam gerekiyordu. Son dört ayda Weston'la yüzlerce e-posta alışverişi yapmıştım. Vizyonunu tartışmış, zaman çizelgesiyle ekibi ve maliyetleri belirlemiş-tik. İnsanlar her zaman duvarları yıkmanın ilk adım olduğunu düşünürlerdi ama aslında bu üç yüzüncü adım gibiydi. Birinci adımdan iki yüz doksan dokuzuncu adıma kadar gözden geçiriyordum ki, ayaklarımın dibinde kocaman bir beyaz tüy yumağı belirdi.

"Waylon! Lanet olsun!" Barmenin bağırışını duydum. Waylon'un, ayaklarımın dibinde oturarak dilini sarkıtmış ve çılgın bir bakışla bana bakan köpek olduğunu düşündüm.

Ne melekti ama.

Eğilip yumuşacık tüylü kafasını okşadım. Meadowlark'ta birkaç saat geçirmeme rağmen, burası beni rekor bir hızla gülümsetmeye başlamıştı.

“Ciddi misin?” Barmenin sızlanmasını duydum. “Kim köpeğini bara getirir ki?” Tam o sırada bir adam kapıdan içeri girdi.

Kahretsin. Wyoming, Meadowlark’ta suya ne katıyorlardı?

Olduğum yerden adamın barmen kadar uzun olmadığını ama ona yakın olduğunu görebiliyordum. Açık duran flanel gömleğinin altında göğsüne yapışan beyaz bir tişört vardı. Bakışlarım, yıpranmış kovboy çizmeleriyle buluşana kadar üzerinde dolaştı.

Belki de Patagonia yelekleri giyen teknoloji meraklısı erkeklerle çok uzun süre birlikte olduğum içindi ama bu adam bana bir şeyler hissettiriyordu.

Ellerinin pürüzlü olduğunu tahmin ediyordum. Çalışan birinin ellerine benziyordu. Bir anlığına, ellerini vücudumda gezdirdiğinde nasıl hissedeceğimi hayal ettim.

Hayır. Asla. Kesinlikle olmaz.

Sakin o yola *girme*.

Ne kadar yakışıklı olursa olsun, karanlık bir barda gizemli bir kovboy hakkında fanteziler kurmayacaktık.

Buraya *çalışmaya* gelmiştim.

Yeni tüylü arkadaşım ellerimi yalayarak beni gerçeğe döndürdü, muhtemelen yaşlı *Dorito* tozunun tadına bakıyordu.

Barmenle kovboyun konuşmalarını dinlemekten kendimi alamadım. Kulak misafiri olmak en sevdiğim hobilerimden biriydi. “Ne tür bir bar buzunu bitirir?” diye barmene sordu kovboy. Yaşlı adamlar grubu onaylayarak bağırdı.

“Kardeşin nerede?” diye sordu barmen.

“Meşgul,” dedi kovboy omuzlarını silkerek.

“Buzum nerede?”

“Kamyonda.”

“Getiremedin mi?”

“O kısmı sen halledersin diye düşündüm.” Barmen başını iki yana sallasa da barın arkasından çıkıp kapıya doğru ilerledi. Bu ikisi arasında bir tür bağ olduğu belliydi. Kardeş ol-

duklarını sanmıyordum, birbirlerine benzemiyorlardı ama bir şey vardı.

Kardeş değillerdi ama kesinlikle arkadaşlardı.

“Köpeğini al,” dedi barmen dışarı çıkarken. “Lütfen.”

Kovboyun gözleri barda dolaşmaya başladı, muhtemelen köpeğini arıyordu. Ancak gözleri, şu anda eli köpek tarafından yalanan ve utanıp çekinmeden kovboya bakan benim üzerimde kaldı.

Gözlerimi kaçırmam gerekse de kaçırmadım.

Buradan gözlerinin rengini anlayamıyordum ama görmek istiyordum.

Birbirimize toplumsal olarak kabul edilebilir olan süreden çok daha uzun süre baktık ve bana yüzünün iki yanında beliren gamzeleriyle küçük bir gülümseme hediye etti.

Lanet olası gamzeler.

Bunlar yasaklanmalıydı.

Ya da en azından insanlara göstermeden önce bir uyarı olmalıydı.

Uyarı: Gamzeler ortaya çıkabilir ve kadınların etkilenmesine yol açabilir.

Bana doğru gelmek üzere gibi görünüyordu fakat garip ve yoğun bakışmamız, barmen kovboyun gömleğinin arkasına bir buz küpü koyduğunda kesintiye uğradı.

Erkeklerle yakışmayan bir ses çıkararak gülmeme neden oldu. Herkes gömleğinin içine buz küpü girene kadar seksi ve sert görünürdü.

“Brooks! Ne yapıyorsun!” diye bağırdı ve buz küpünü çıkarmaya çalışırken küçük bir çırpınma hareketi yaptı. Çok sevimliydi.

Gerçekten çok sevimliydi.

Bir elinde buz torbasıyla barın arkasına dönerken barmen Brooks sadece güldü. “Köpeğini alırsan bir içki içebilirsin.”

Kovboy gömleğini düzelterip kumral saçlarını eliyle taradı. “Tamam.”

Bana doğru bir adım atarken yine acımasız bakışlarıyla beni yakaladı. Neden bana doğru geliyordu?

Sıcak bir dil tekrar elimi yaladı.

Ah. Köpek. Tabii.

Başımı eğerek bakışlarından kaçındım. Yapmak zorundaydım. Göz teması daha uzun sürerse olabileceklerden sorumlu tutulmak istemiyordum. O bakışlarda bir şey vardı, yansıttığı özgüven resmen kıvılcımlar saçıyordu.

“Onun için özür dilerim.” Sesi artık çok yakındaydı. Sahibinin ayak sesleri yaklaştığı sırada tüylü dostum kuyruğunu salladı. “Güzel kadınlara karşı bir zaafı var.” Bakışlarım hızla yukarı kalkarken yine gülümsedim ama bu seferki gülümsemem, artık benden iki adımdan daha az uzaklıkta duran adama yönelikti.

“Bu replik senin için hiç işe yaradı mı?” diye sordum gülererek. Sesim tuhaf çıkmıştı, rahat değildi. Uyanınca ilk kez konuşurken çıkan sese benziyordu.

“Sen söyle,” derken gözleri parlıyordu ve yeşildi. *Çok yeşildi.*

“Fena değil,” diye cevapladım. “Ancak söyleme şeklin biraz daha iyi olabilir.”

Yine bir gamze belirdi. “Nasıl?”

“İçten söylemelisin.”

Yüz ifadesi değişirken şaşkın görünüyordu. “Elbette içten söyledim.” *Hah.* Çok ikna ediciydi. Belki erkeklerle daha iyi deneyimlerim olsaydı ona inanırdım.

“Hey!” Brooks’un sesi konuşmamızı kestiğinde kovboy ona döndü. “Şişe mi, fiçı mı?”

Kovboy, cevap vermek yerine masama baktı. *iPad*’im, bir şey üzerinde çalıştığımı belli etmiş olmalıydı çünkü oturmaya ya da araya girmeye çalışmak yerine köpeğine baktı. “Bırak da güzel bayan çalışsm, Waylon.” Waylon itaat ederek gözleri yine bana dönmüş olan sahibinin yanına gitti. “İşin bitince eşlik etmek istersen barda olacağım.”

Bekle. Bana baskı yapmayacak mıydı? Benim alanıma girmeye çalışmayacak mıydı? Öylece... çalışmama izin mi verecekti?

Kahretsin. Sanırım Meadowlark'ta erkekler farklı yaratılmıştı.

Kovboy bana son bir kez daha gamzeleriyle gülümseyip bara geri dönerken, yeni arkadaşım Waylon da onu takip ediyordu.

Uzaklaşmasını izlediğim sırada bakışlarımı sırtından ayırmak için kendimi zorladım.

Sanki yakışıklı yabancıyla ilgili tüm düşünceleri kafamdan silmeye çalışıyormuş gibi, işime geri dönmeye çalışarak başımı hafifçe salladım.

Onun tarafından fark edilip bakışlarının odağı olmak iyi hissettirmişti. Boşanmamın hemen ardından özgüvenim dibe vurmuş durumdaydı. Bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, bu konuda hâlâ pek iyi değildim. Dolayısıyla, birinin bana odadaki tek kişiymişim gibi bakmasından hoşlandığımı inkâr edemezdim.

Eski kocam bana hiç öyle bakmamıştı.

Bugün kafamda böyle düşünceler dolaşmamalıydı.

İşte *bu*, bugün uğraşmak istemediğim bir düşünceydi. Hepsini bir kenara itip *iPad'*ime döndüm ve Rebel Blue'nun sahibinden yeni bir e-posta geldiğini fark ettim.

Ada,

Umarım yolculuğun iyi geçmiştir ve her şey sorunsuzdur. Seninle tanışmak ve yarın işe başlayacak olman için sabırsızlanıyorum.

Saygılarımla, WR

Mobil cihazdan gönderildi

Saate baktım, 22:32'ydi. Bara geldiğimden bu yana birkaç saat geçmişti. Weston ile saat dokuz buçukta buluşacaktım, bu yüzden bir an önce motele dönmem gerekiyordu. Yarın Weston'la gözden geçirmem gereken önemli dosyaları veya bilgiyi kaçırmadığımdan emin olarak işime geri döndüm.

Bir kez işime konsantre olduğumda barda oturan kovboyu düşünmemek daha kolay olmuştu ama bu düşüncüyü tamamen kafamdan atamıyordum. Ne zaman başımı kaldırsam gözleri üzerimdeydi. Tekrar tekrar bir saniyeden fazla göz göze geliyor ve sonra çalışmaya geri dönüyordum.

Görünüşte zararsız bir döngü olsa da beni çok heyecanlandırıyordu.

Nedenini tam olarak bilmiyordum ama... ona çekiliyordum. Barmenle şakalaşması, bardaki yaşlı adamların ara sıra sırtına vurması ve köpeğine bir elini koyması... Tüm bunlar, bu adamın kim olduğunu ve gündüz vakti nasıl biri olduğunu merak etmeme neden oluyordu.

Merak ediyordum.

Bu yüzden yaptım.

En azından daha sonra kendime böyle söyleyecektim.

İşimi bitirip eşyalarımı topladım ve çantama koydum. Bakmama gerek yoktu, onun gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum ama yine de baktım. Tam o sırada birasını yudumluyordu.

Ayağa kalkarken tekrar birbirimize baktık. Bakışları beni takip etti ve umarım vücudu da öyle yapardı. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama bununla savaşmak istemiyordum.

Kapıya yaklaştığımda göz teması kurmayı bıraktım ancak yürürken sırtımda onun bakışlarını hissedebiliyordum. Kapıdan çıkmak yerine, hemen önündeki koridora saptım.

Ada, ne halt ediyorsun?

Gerçekten bir yabancıyı, kirli bir barın karanlık koridoruna davet mi ediyorsun? Yaptığın bu mu?

Evet, yaptığım şey tam olarak buydu.

Koridorun ortasındaki bir kapıya ulaştığımda durup kapıya yaslandım. Yanıma gelip gelmeyeceğini bekledim.

Geldi.

Koridorun girişinde beliren gölgesiyle kalbim göğsümden kaçmak istercesine çarpmaya başladı.

Bana yaklaşırken ayak seslerini duyabiliyordum çünkü bana doğru gelirken, bildiğim dünya onun için yer açmak üzere titriyor ve parçalanıyordu.

Yeni bir şey için.

Benden birkaç adım uzaklıkta durdu ve yeşil gözleri karanlığı delip geçti. Beni süzen bakışları arzuluydu ama aynı zamanda... endişeli miydi?

İkimiz de aynı durumdaydık.

“İyi misin?” diye sordu yabancı, gözlerini benden ayırmıyordu. Yüzü çok yakındı, onu görebilmek için boynumu geriye yatırmak zorunda kaldım. Ona doğru bir adım atarken başımı sallayarak onayladım. Sesime güvenmiyordum, beni ele verirdi. Ona iyi olmadığımı ve ikimizin içinde bulunduğu bu trans hâlinin bozulacağını belli ederdi.

Bunu istemiyordum. Yeni bir şey istiyordum.

Onu, bana bakmaya değermişim gibi bakan adamı istiyordum.

“İyi olduğundan...” Ellerimi gömleğine geçirip parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarını benimkilere çekerek sözünü kestim.

Sadece bir saniyeliğine hareketsiz ve şaşkın kaldı. Sonra bir eliyle yüzümü kavrarken diğer eli saçlarıma dolandı.

Evet, diye düşündüm. Buna ihtiyacım var. Yüzüme dokunan eli tahmin ettiğim gibi pürüzlüydü ama yumuşaktı, sanki bu anın tadını çıkarıyordu.

Dudaklarım dudaklarına karşı hareketlenirken, yüzüme dokunan elini vücudumun yanından aşağıya indirip kalçamı kavradı. Elinin geçtiği yerlerde kıvılcımdan izler bırakıyordu. Sanki etrafımdaki havanın çatırdadığını hissedebiliyordum.

Ona daha yakın olmak istiyordum.

Beni kapıya doğru tatlı bir kuvvetle ittiğinde, ellerimi boyuna dolarken çantamı düşürdüm. Başımın kapıya çarpacağını sandım ama saçlarımdaki eliyle başımın arkasını kavradı ve çarpmamamı sağladı. Ardından aynı eliyle iki elimi de tutup başımın üstüne sabitledi.

Vücutlarımız alev almış, dillerimiz birbirine dolanmıştı. Alt dudağımı nazikçe ısırduğunda inlemekten kendimi alamadım ve sesin müzik kutusunun sesini bastırmasını umdum.

Kalçamdan kıcıma kaydırduğu diğer elini kot pantolonunun arka cebine soktu. “Böyle iyi mi?” diye sordu.

“Daha fazla,” diye nefes nefese cevap verdiğimde sertçe kıcımı sıktı.

“Siktir, sen kimsin ve bana ne yapıyorsun?” diye inledi. Kalçalarım istemsizce daha fazlasını isteyerek hareket ederken kotunun altındaki sert aletini hissedebiliyordum. En son ne zaman birini tahrik etmiştim? En son ne zaman tahrik olmuşum?

Koridorun sonundan gelen yüksek bir öksürük sesiyle ikimiz de donakaldık. Gözlerini benden ayırmayan kovboya baktım, ardından ellerimi bırakıp davetsiz misafirimize döndü.

“Ofisime girmem lazım, sakıncası yoksa.” Brooks’tu. Barmen. Sesi gülümsüyormuş gibiydi ama emin olmak için ona bakmadım. Yanaklarım yanıyordu, bir kayanın altına girip hiç çıkmamak istiyordum.

Bu çok aptalcaydı. Ben çok aptaldım.

Bunu her zaman yapıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aceleci ve dürtüsel kararlarla beslenen o yanımdan tamamen kurtulamamıştım. Dürtüsel kararlar sorun değildi. Eminim bazı insanlar harika kararlar veriyordu ama ben onlardan biri değildim. Dürtüsel bir karar verdiğimde, genellikle bunun bedelini uzun süre öderdim. Başarısız evliliğim bunun en iyi örneği.

“Ama siz diğer duvarda devam etmek isterseniz, buyurun,” diye ekledi barmen. *Tanrım*. Bu çok utanç vericiydi. Buna dayanamazdım.

O yüzden Wyoming’e yapmaya geldiğim şeyi gerçekleştirdim.

Kaçtım.

Düzenleme

Ny.ozlem

Büyük Ev'in mutfak tezgâhındaki çantaya bakakaldım. Dün gecenin gerçekten yaşandığına dair tek somut kanıtı, kendi cam ayakkabım ya da onun gibi bir şeydi.

Bardaki kadın aklımdan çıkmıyordu. Hiç uyumamıştım. Bütün gece onu düşünerek uyanık kalmıştım.

Kimdi?

Nereden gelmişti?

Beni öptükten sonra neden peşinden gitmemiştim?

Son sorunun cevabı Brooks'tu. O kaçtıktan sonra Brooks, Devil's Boot'un koridorunda durmuş, yüzünde aptalca bir sırıtişla yolumu kesmişti.

"Dürüst olmak gerekirse, bu koridorda gördüğüm şeyler beni uzun zamandır şaşırtmıyor," demişti. "Ama bu? İşte bu beklenmedik bir şeydi."

"Kapa çenenini," dedim. Beni az önce kapıya yaslanmış bir kadınla gördüğünü ve geçen her saniye daha da çaresiz görüdüğümü umursamadım.

"Adını biliyor musun?" diye sordu. Hayır, adını bilmiyordum.

Ancak gerçekten bilmek istiyordum.

"Yemin ederim, bunu Emmy'ye söylersen seni yumruklarım," dedim ama aslında bunu yapmayacaktım, sadece o

anda aklıma gelen tek tehdit buydu. Onu ateşe verme fikri çok agresif gelmişti. Ayrıca kesinlikle Emmy'ye söyleyeceğini de biliyordum.

Bu noktada ikisinin arasında tek bir sır bile olmadığını düşünüyordum.

“Ben zaten bir Ryder tarafından yumruklandım, bu beni korkutmuyor.” Abim Gus’ın, Brooks’la küçük kız kardeşimiz Emmy’nin arkamızdan gizlice buluştuğunu öğrendiğinde yüzüne yumruk attığı anı hatırladım.

Brooks ve Gus en iyi arkadaşı, o yumruğun sesi muhtemelen Meadowlark’ın her yerinden duyulmuştu. Bir dakika sürmüştü ve Gus’ın hâlâ bu konuda kendini çok suçlu hissettiğini bilmeme rağmen şimdi araları iyiydi.

“Bu arada, Gus’a da söyleme.” Son ihtiyacım olan şey, kardeşlerimin beni barda bir kızla öpüşürken yakalandığım için azgın bir yirmi bir yaşındaki çocukmuşum gibi alay etmeleriydi.

“Tamam, bir anlaşma yapalım.” Alaycı gülümsemesi genişledi. “Sadece Emmy’ye söyleyeceğim, o da muhtemelen Gus’a söyler.”

“Bu nasıl bir anlaşma?” diye sordum.

“Çünkü ona söyleyen ben olmayacağım.”

“Çok sinir bozucusun, bunu biliyor musun?” Sadece omuz silkti. O anda ne yapacağımı bilmeden kadının çantasını yerden aldım ama barda bırakmak istemiyordum.

Bu yüzden şimdi mutfak masamın üzerinde duruyordu.

Üstelik hâlâ çantayla ne halt edeceğimi bilmiyordum. Emmy’ye sorabilirdim. Ya da Teddy’ye.

Aslında unutulmuştu, Teddy kesinlikle olmazdı. Bu konuyu asla kapatamazdım. Emmy bir süre sonra unutturdu ama Teddy cenazemde bile bunu gündeme getirirdi. Teddy, kız kardeşimin en yakın arkadaşıydı ve Teddy’nin babası o daha birkaç aylıkken Meadowlark’a taşındığından beri öyleydi.

Kötü şöhretli bir cadalozdu, dikkatini başkalarına verdiğinde bu hoşuma gidiyordu ama bana bulaşmasını istemiyordum.

Gizemli kadının gömleğini tutuşu zihnimde canlandı. O kadar... cesurdu ki.

Çok seksiydi.

Ya dudaklarını ısırduğımda çıkardığı inilti? *Lanet olsun.* Kendimi kaptırmış olabilirdim ama o an her şey çok *iyiydi*. Müzik kutusundan gelen bas sesi, loş koridor, elimi onun poposunda hissetmek...

Kot pantolonumun sıkılaştığını hissettim.

Aklını topla, Ryder. Bugün önemli bir gün. Spontane ereksiyonlar yaşayamazsın.

Hayallerim bugün gerçek oluyordu. Açıkçası, hayallerim ani ereksiyonlar değildi.

Teknik olarak Rebel Blue Konuk Çiftliği Projesi'nin ilk günüydü. Kafamda bu projeye *Baby Blue* Projesi adını vermiştim ama bunu kimseye söylemeyecektim. Mimar Ada'nın işe başladığı ilk gün olmasına rağmen, ekim ayından beri e-postalarla çalışıyorduk.

Çantaya tekrar bakmamak için fırındaki saate baktım. Altı buçuk'tu. Ada'nın gelmesine üç saat vardı. Hayatımın en uzun üç saati olacağını hissediyordum.

Bütün kış beklemiş ve şimdi son düzlüğe girmiştim.

Rebel Blue'nun girişinde bir sürü sığır vardı, o yüzden bu sabah çiftlik çalışanlarından bazılarıyla onları başka bir yere götürecektik. En azından önümüzdeki birkaç saati oturup bekleyerek geçirmeyecektim.

Beklemek beni öldürüyordu.

Babam ve Gus sonunda konuk çiftliği konusunda anlaşmaya vardıklarında, bu sadece bana büyük bir sorumluluk verdikleri anlamına gelmiyordu.

Beni gördüklerini, anladıklarını hissettirmişti.

Sert ama aynı zamanda sadık, verimli ve çalışkan en bü-

yük oğul Gus ile vahşi ama aynı zamanda nazik ve şefkatli şampiyon varil yarışçısı Emmy arasında kaybolmak kolaydı. Onlar gibi bir kimliğim yoktu.

Ben sadece Wes'tim.

Bunu sorun etmiyordum. Umurumda değildi ama yine de kendime ait bir şeyimin olması beni heyecanlandırıyordu.

Arkamda döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum.

“Bugün nasıl hissediyorsun?” Amos Ryder’ın boğuk sesi arkamdan geldi.

“İyi. Sonunda bugünün gelmesi garip bir duygu.” Babam mutfak tezgâhının etrafından dolaştı ve karşımda durdu.

Klasik *Wrangler* pantolonunu ve pamuklu düğmeli gömleğini giymişti. İşe başlamadan önce her zaman gömleğinin manşetlerini kıvrırdı, böylece ön kollarındaki solmuş kırlangıç dövmeleri görünürdü.

“Mimar saat kaçta geliyor?” diye sordu.

“Dokuz buçuk. Buraya geri gelecek misin, yoksa bizimle şantiyede mi buluşmak istersin?”

“Onunla burada buluşacağım,” dedi soğumasını beklemediği kahvesinden bir yudum alırken. Kahve hâlâ çok sıcakken nasıl içtiğini anlamıyordum. “Bu senin projen, Weston. Benim orada olmama gerek yok. Sen yapabilirsin.”

Amos Ryder’ın her zaman yaptığı bir şey varsa, o da çocuklarına inanmaktı. Bir de Brooks’a, sanırım. Üstelik biz onun koşulsuz desteğini hak edecek hiçbir şey yapmamıştık. Sadece babam hep böyleydi. Yani, sanırım bazı ebeveynler böyle oluyordu. Ancak yine de...

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordum.

Elimle yüzümü ovuşturdum. “Biliyorum. Sadece...” Bir saniye duraksadım, düşüncelerimi nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalıştım. Her zaman ikinci adam olmuştum, teknik olarak üçüncü. Gus’ın gölgesinde yaşamıştım, bir gün onun çiftliği yöneteceğini biliyordum. Hiç kendi başıma bir şey

yapmamıştım. “*Bu çok önemli,*” demeye karar verdim.

Babam başını salladı. Sanırım söylemediğim kısmı anlamıştı. Tezgâhın üzerindeki çantayı işaret ederek, “O ne?” diye sordu.

Çantanın nasıl bana geldiğini babama anlatmak istemiyordum. “Bir arkadaşım dün gece barda unutmuş,” demekle yetindim.

Amos sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Bir arkadaş mı?”

Yutkundum. “Evet. Sigara kokusu sinmesin diye eve getirdim,” diye cevap verirken kayıtsız görüldüğümü umuyordum.

Babamın gözleri biraz kısıldı, sonra başını salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. “Üçünüz de daha iyi yalan söylemeyi öğrenmelisiniz.”

Hayatımda birçok aptalca karar vermiştim, gerçekten aptalca kararlardı ve bu yüzden aptalca kararların sonuçları olduğunu anladığımı düşünürdünüz.

Örneğin; bir pislikle evlenmeyi seçersen evliliğin berbat olur. Akşam yemeğinde sadece bayat *Doritos* yemek istersen, muhtemelen sabah aç uyanırsın. Bir de yeni favorim vardı; Wyoming'deki bir barın köşesinde bir yabancıyı öpmek için ani bir karar verirsen, *iPad*'ini kaybedersin.

Bugün başladığın işin için ihtiyacın olan *iPad*'ini...

Harika.

Şimdi, bugüne kadarki en önemli işimin ilk gününe ajandam, çizimlerim, renk şemalarım, ürün tablolarım ve ihtiyacım olan her şey olmadan gitmek zorundaydım. Bunun sebebi bir yabancıyı öptükten sonra çantamı bir barda unutmakla kalmayıp, telefon numarası bile olmayan bir barda unutmuş olmamdı. Bu durum açıkçası biraz yasa dışı gibi geliyordu.

Ancak saçmıdan gelen sigara kokusu, Devil's Boot'un telefon numarası olmasının yasallığıyla pek ilgilenmediğini gösteriyordu.

Yani ilk günümde aptal gibi görünmekle kalmayacak, aynı zamanda suç mahalline geri dönüp yakışıklı kovboyla karşı-

laşma riskini de alacaktım. Bu da beni başka bir aptalca karara sürükleyecekti.

Çünkü... *lanet olsun.*

O öpücüğü aklımdan çıkaramıyordum. Barmen bizi yakalamamış olsaydı ne olurdu diye hayal ettim. Devam eder miydi? Rüyamda, sert ellerini gömleğimin altına sokmuş ve vücudumda yukarı aşağı gezdiriyordu. Kemerini çözdüm. Beni yerden kaldırdığında bacaklarımı beline doladım. Beni duvara yapıştırdı ve...

“Ada için çift vanilyalı *latte*!” Baristanın sesi beni sabahın dokuzunda uygunsuz fantezilerimden uyandırdı.

Doğru. Kahve. Karanlık bir barda seksi bir kovboy tarafından duvara yapıştırılmıyordum, kahve alıyordum.

Çok üzücüydü ama muhtemelen en iyisi buydu.

Tezgâha gidip *latte*’mi aldım ve baristaya hızlıca teşekkür ederek başımı salladım. Sanki neden burada olduğumu anlamıyormuş gibi bana biraz fazla uzun baktı. Kahve dükkânındaki diğer insanların gözleri de biraz fazla uzun süre üzerimde kalmıştı. Sanki üzerimde “*Buradan değilim*” yazan dev bir neon tabela varmış gibi hissettiriyordu.

O ana kadar arabaya servis yapan kahve dükkânlarına ne kadar minnettar olduğumu hiç fark etmemiştim ama yine de bu dükkânın sevimli olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Ayrıca adı Bean miydi? Gereksiz derecede sevimliydi.

Dışarı çıktığımda, dağları arka plan olarak kullanıp kahve fincanımın hızlıca bir fotoğrafım çektim ve sosyal medya hesaplarımda “*1. Gün. Yeni proje yakında geliyor.*” yazısıyla paylaştım.

İç tasarım programından başarısız olduktan sonra *@home-iswherethehartis*’i kurmuştum. Dürüst olmak gerekirse, okul için yaratılmamış biriydim. Kendi işimi kurmak, bunun sorun olmadığını anlamamı sağlamıştı. Okulda başarılı olamamam,

iyi bir iç mimar olamayacağım ve mesleğimi farklı bir sınıfta öğrenemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

İnsanların dolaplarını düzenlemek için gönüllü olarak başladığım iş, gurur duyduğum bir şeye dönüşmüştü.

Ne yazık ki, hayatımda bunu takdir eden tek kişi bendim.

Yine de profilimde oluşturduğum topluluk en sevdiğim şeylerden biriydi. Beni tanımayan insanlar bile projelerimi takip etmekten hoşlanıyordu.

Ayrıca içimden bir ses, bu projenin şimdiye kadar yaptığım her şeyi gölgede bırakacağını söylüyordu.

1993 model kırmızı *Honda Civic*'im park yerinde beni bekliyordu. Açıkçası, Wyoming'e tek parça hâlinde gelmesine şaşırıyordum. Ona daha fazla güvenmeliydim. Boşanmamdan sonra alabileceğim tek araba oydu. Bazı kusurları vardı. Hidrolik direksiyon sıvısı sızıyordu, bu yüzden direksiyonu kullanabilmek için haftada bir kez doldurmam gerekiyordu. Ayrıca kliması da yoktu ama beni hiç yüzüstü bırakmayan tek şey oydu. Sürücü koltuğuna oturup telefonumda Rebel Blue'nun haritasını açtım. Neyse ki onu çantama koymamış, cebimde tutmuştum. *iPad*'im olmadan bugünü nasıl geçireceğimi tam olarak bilmiyordum ama bu noktada başka seçeneğim yoktu.

Aptalca oyunlar oynarsan, aptalca ödüller kazanırsın, Ada. Ve senin aptalca ödülün, yeni işinin ilk gününde aptal gibi görünmek. Google Haritalar uygulaması, Rebel Blue'nun şehir merkezinden yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta olduğunu söylüyordu. Saat dokuzdu, yani tam zamanında gidiyordum.

En az on dakikalık bir zaman payı olmadan hiçbir yere gitmezdim.

Aslında on beş dakika daha iyi olurdu ama kahve molası vermek zorundaydım.

Arka aynadan kendime hızlıca bir bakış attım. İlk fark ettiğim şey yorgun görüldüğümdü. Gözlerimin altındaki koyu

halkalar hiç hoş değildi.

Rebel Blue Çiftliği, işte geliyorum.

Kaliforniya'da büyüdüğüm için dağlara yabancı değildim ama daha önce böyle dağlar görmemiştim. Benim gördüklerim çoğunlukla kuru, donuk ve kahverengiydi. Ayrıca *Vahşi Batı*'nın kalbinde değil, San Francisco'nun banliyölerinde büyümüştüm. Rebel Blue'ya giden virajlı yollar, sanki başka bir evrene giriş gibi oyulmuştu. Nisanın başlarıydı ve bu yüzden dağlarda, özellikle de yükseklerde, hâlâ oldukça fazla kar vardı. Büyük mavi gökyüzünün karşısındaki karın bembeyazlığı inanılmazdı.

Wyoming'in mavi gökyüzünün Kaliforniya'dakinden çok daha büyük olduğuna yemin edebilirdim.

En sevdiğim yerler, karın yeterince eriyip altındaki yeşil ve kahverengi renklerin görüldüğü yerlerdi. Sanki kışın sonsuza kadar sürmeyeceğine dair bir söz gibi hissettiriyordu.

Kahretsin, bu dağların bana yaptığı şey deliceydi. Tek bir güzel manzarayla tüm hayatımı sorgulamaya başlamıştım. Kendimi küçük hissetmeme rağmen o an... çok büyük hissettirmişti. Gerçekten çok büyüktü.

"Sekiz kilometre sonra sola dönün," *Siri*'nin sesi hoparlörden çınladığında dağ yolunun sol tarafına gözlerimi dikerek girişi aradım. Girişin açıkça işaretlenmiş mi olacağını, yoksa birdenbire mi ortaya çıkacağını bilmiyordum.

Bir veya iki dakika sonra devasa bir ahşap kemer ve kapı gördüm. Aslında "kemer" doğru kelime değildi, daha çok alt kısmında bir kapı olan bir karenin üç kenarı gibiydi. Arabayı yavaşlatıp yoldan çıktım ve kapının önünde durdum. Karenin üst kısmında, büyük demir harflerle "Rebel Blue Çiftliği" yazıyordu. Onun üzerinde ahşaba kazınmış, muhtemelen bir boğa kafatası olduğunu düşündüğüm bir şekil vardı. Ya da bir öküz müydü? Öyle mi deniyordu?

Açık duran kapının ilerisinde sonsuza kadar uzanan toprak bir yol görünüyordu. Telefonuma baktım. Weston'ın verdiği adres, görünüşe göre yolun yaklaşık bir buçuk kilometre uzağındaydı.

Arabamın amortisörlerinin dayanmasını umuyordum. Ayakımı frenden çekip derin bir nefes aldım ve ekinlerin üzerinden geçerek Rebel Blue'ya girdim.

İşte başlıyorduk.

Nedense bir sığır çiftliğinde bu kadar çok inek olacağı aklıma gelmemiştir. Teorik olarak orada inekler olacağı belliydi ama bilmediğim şey, birçoğunun Rebel Blue'nun Büyük Evi'ne giden yolu kapatacağıydı. Weston e-postasında oraya böyle demiştir.

Kendime o on beş dakika ek süreyi ayırmalıyım.

Yanlış anlaşılmasın, inekleri severdim. Arabayla geçerken inekleri gördüğünüzde onları işaret edip, "İnekler!" diye bağırmanın neredeyse yasal bir zorunluluk olduğuna kesinlikle inanıyordum. Ancak inekleri sadece araba camından tarlada, uzaktan görmüştüm.

Şimdiyse ineklerle ben çok yakındık. Arı kovanındaki arılar gibi arabamın etrafını sarmışlardı. Bunun nasıl olduğunu bilmediğim gibi ne yapacağımı da bilmiyordum. Camlarım açıktı, önce onlara çekilmelerini söylemekle başlamaya karar verdim.

"Çocuklar, çekilir misiniz lütfen?" diye yüksek sesle bağırdım. "Gerçekten geçmem gerekiyor." Sesimi duyurmak için kornaya bir kez bastım.

Hiçbir şey olmadı.

Yavaşça ilerlersem yolumdan çekilirler miydi? Yoksa kazara bir ineği öldürmüş olur muydum? Saatte bir buçuk ki-

lometre hızla giderken bir ineği öldürebilir miydim? Yoksa sadece yaralar mıydım? Veteriner masraflarını ödemek zorunda kalır mıydım? Bir ineğin veteriner masraflarını karşılayamazdım.

Ya birden fazla ineğe çarparsam ne olacaktı?

Aman Tanrım.

Telefonuma baktım. Saat 9:25'ti. Geri geri gidip dolaşabileceğimi düşündüm ama arka aynadan daha fazla inek gördüğümde bu fikirden vazgeçtim.

Tamam, Ada, bu inekler seninle geleceğin arasında duruyor. Nasıl geçeceksin?

Aux kablosuna takılı olan telefonumu aradım, *aux* kablosu olan kaset çalar gibi bir şeydi ve 2000'lerin başındaki çalma listemi bulup sesi sonuna kadar açtım.

Birkaç saniye içinde "*Move Bitch Get Out da Way*" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başladı. Bu işe yarayacaktı. Beni dinlemiyorlarsa, *Ludacris*'i dinlerlerdi.

İnekler ne istediğimi anladıklarında kaçınılmaz olarak açılacak olan boşluğu hızla geçmeye hazır şekilde iki elimi direksiyona koydum.

Hazırdım.

Ama... hiçbir şey olmadı.

Hâlâ sıkışmış durumdaydım ve şimdi telefonuma tekrar baktığımda, resmen geç kalmıştım.

Başımı direksiyona düşürerek içimden bir nefes verdim. Son on iki saat benim için gerçekten çok iyi geçmemiştir.

Bir ses duyuncaya kadar başımı eğik tutmuş, hayatımı sorguluyordum.

Bir erkek sesiydi ve bu *Ludacris*'in sesi değildi.

Alnımı direksiyondan kaldırdığımda, iki adamın at sırtında bana doğru geldiğini gördüm.

* Gerçek adı Christopher Brian Bridges olan ve 2000'li yılların başında popüler birçok hit şarkısı bulunan Amerikalı ünlü bir rap şarkıcısıdır. —e.n.

Yanlarında beyaz bir tüy yumağı da vardı.

Gri-beyaz benekli ata binen kovboy, sürücü tarafındaki pencereye yaklaştı ve ben hemen müziğin sesini kırmak için düğmeye bastım. Bu adamın inekleri yolumdan çekmek için geldiğini umuyordum.

Ona baktığımda, dün gece barda beni büyüleyen yeşil gözlerle karşılaştım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne dediğimi fark etmeden, “Ah, siktir,” kelimesi ağzımdan çıktı.

Gün ışığında daha da mükemmel görünen, öldürme iznine sahip gamzeleriyle karşılaştım. Kafamda, Wyoming’de olduğum ve kovboy çizimleri giydiği için onun bir kovboy olduğunu düşünmüştüm. Onun *gerçekten* de bir kovboy olduğu aklıma gelmemişti. Ancak karşımdaki adam, kahverengi şapkasıyla deri çoraplarına kadar her şeyiyle bir kovboydu.

Bir de atı vardı. *Tabii ki.*

“Seni burada görmek ne güzel,” dedi yavaşça. Ağzım kurudu. Bir yabancıyla öpüştüğüm tek seferde, onun da benim projemin yapıldığı çiftlikte çalıştığı ortaya çıkma ihtimali ne kadardı? “Bu çocukları yolunuzdan çekelim.” Duraksadı. Diğer kovboy, arabamdan uzaklaşmaya başlayan ineklerle uğraşıyordu. Yavaş yavaş ilerliyorlardı ama en azından hareket ediyorlardı. Beyaz tüy yumağı, ki onu başımı belaya sokan köpek Waylon olarak tanımıştım, o da yardımcı oluyordu. “Buraya pek ziyaretçi gelmez, bir şey mi arıyorsunuz?”

Sessiz kalmak artık bir seçenek değildi. “Ben... Weston Ryder ile randevum var,” diye kekeledim. “Bugün burada işe başlıyorum.”

Kovboyun gülümsemesi genişledi. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana bakıyordu ve bu beni tedirgin etmişti.

“Sen Ada Hart mısın?” diye sordu.

Görünüşe göre tüm çiftlik benim geleceğimi biliyordu. “Evet,” dedim titrek bir sesle.

“Büyük eve kadar yaklaşık yarım kilometre var. Orada buluşuruz.” Kovboy şapkasını bana doğru kaldırdığında omurgamdan bir ürperti geçti.

Ona olan ilgim gün ışığında da azalmamıştı. Cevap vermeden, diğer kovboya bağırmaya başladı ve atını arabamın etrafında döndürdü. Onu izlememeye, eldivenli ellerinin dizginleri çekişiyle bacaklarının atın beline sıkıca sarılmasını fark etmemeye çalıştım.

Birkaç dakika sonra inekler yoldan çekilince önüm açıldı. Kovboy bana başıyla selam verdiğinde bunu devam etmem için bir işaret olarak algıladım ve toprak yolda ilerlemeye devam ettim.

Şimdilik... kovboyu tozun içinde bırakarak. Neden *onun* benimle Büyük Ev’de buluşmak istediğini bilmiyordum. Sahibi olması imkânsızdı, otuz yaşından büyük olamazdı.

Bu önemli miydi?

Çiftlikler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Neden daha fazla *Heartland** izlememiştim ki?

Kafamda bir plan yapmaya çalıştım. Büyük Ev’e varacak, Weston’la konuşacak ve sonra bir şekilde kovboyu tekrar bulup bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyleyecektim.

Bu sadece tek seferlik bir şey olacaktı.

Dün gece kendimde değildim. Yorgundum, açtım, gergindim ve dünyanın en sevimli gamzeleriyle karşı karşıyaydım. Her şey, bir daha asla yaşanmayacak bir beden dışı deneyimdi.

Asla.

Buraya kendime yeni sorunlar yaratmak için değil, sorunlarımdan kaçmak için gelmiştim.

* Kanada yapımı, aile ve çiftlik yaşamını konu alan uzun soluklu bir drama dizisi. —e.n.

Kovboya bu kadar takılmasaydım, Rebel Blue Çiftliği'ne daha çok hayran kalırdım. "Güzel" kelimesi etrafımı saran manzarayı yeterince tarif edemiyordu.

Dürüst olmak gerekirse resmen muhteşemdi, sanki bir tablo canlanmış gibiydi. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ancak aklımda başka şeyler, yeşil gözlü ve gamzeli bir şeyler vardı.

Uzakta büyük bir çiftlik evi görene kadar Büyük Ev'e yaklaştıkça ağaçlar yoğunlaşmaya başladı. Büyük Ev olduğunu tahmin ediyordum. Bir tür araba yolu oluşturan bir dönemeç vardı ve arabamı ön kapmın yakınına park ettim. Dönemeçte başka araba yoktu, bu yüzden sorun olmayacağını düşünüyordum.

Arabayı durdurduğumda kalbim hızlanmaya başladı. İlk gün heyecanıydı. "Yeterince iyi değilim" ve gamzeli kovboy heyecanıydı.

Dün gece bardan kaçtığımda neredeyse pişman olmuşum. Şimdi o adamdan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Onu, gamzelerini ve sevimli köpeğini yanımda istemiyordum.

Tam o anda, sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi beyaz tüy yumağı görüş alanımın kenarında belirdi. Camdan ona baktım. Dili dışarı çıkmış hâlde kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki, tüm vücudu sallanıyordu.

Neden köpeği bu kadar sevimli olmak zorundaydı? Sevimli bir köpeği ve gamzeleri olmamalıydı.

Arabamdan indiğimde Waylon hazırды. Tüm vücudunu sallamaya devam ederken eğilip kulaklarının arkasını kaşıdım. Gözlerimi köpektен ayırmamalıydım ama tam o anda başımı kaldırdım ve Gamzeli'nin eve doğru geldiğini gördüm.

Atını durdurduğunda Waylon'a baktım, bu köpeğin adını bilmemin ne kadar garip olduğunu düşündüm. Barmenin adını bile biliyordum ama kovboyun adını bilmiyordum.

Belki de hiç öğrenmeden hayatıma devam edebilirdim. Benim için sorun olmazdı.

İsimsiz kovboyun botlarının toprağa çarpmasını duydum ama gözlerimi köpekten ayırmadım. Bu adamla gereğinden fazla göz teması kurmak istemiyordum.

Uzun süreli göz teması beni bu belaya sokmuştu.

“İçeri girebiliriz,” dedi ve dilini kısa bir şekilde şaklattı. Waylon sevgi gösterisini bırakıp ön kapıda beni bekleyen sahibinin yanına gitti. Atının dizginlerini birkaç araba uzunluğu uzaklıktaki bir direğe bağlamıştı ve bu beni mutlu etmişti.

Hayvanları severdim ama atlar beni çok korkuturdu, çok büyüklerdi.

Ön kapıya yaklaşırken Kovboy *John Doe** kapıyı açtı ve Waylon içeri koştu. Hem Waylon hem de sahibi çok rahattı, buraya sık sık geliyor olmalıydılar. Kapıyı benim için açık tuttuğunu fark ettiğimde gözlerine bakmamaya dikkat ederek yanından hızla geçtim.

İçeri girince etrafa bir göz attım. Nedense buranın daha çok iş yeri gibi bir yer olacağını düşünmüştüm ama hemen rahat ve sıcak bir atmosferi olduğunu fark ettim.

Burası bir evdi.

Ön kapının yanında mont ve ayakkabılar için bir yer ayrılmıştı. Kovboy şapkaları için özel kancalar bile vardı.

Giriş açıktı, geniş bir koridordan oturma odasıyla mutfak görebiliyordum. Evin içi tarta hamuru, sedir ağacı ve deri nemlendiricisi kokuyordu. Bu kokuları bir araya getirmeyi hiç düşünmemiştim ama burada mükemmel bir uyum içindeydiler. Eğer bu evi satmak isterlerse, fırında kurabiye pişirme numarasını kullanmaları gerekmezdi çünkü burası kendi başına bir ev gibi kokuyordu.

* Özellikle hukuk ve polis kayıtlarında kimliği belirsiz kişiler için kullanılan genel ifade. —e.n.

“Babam mutfakta bizi bekliyor.” Sesi arkamdan geldi. Yakın olduğunu biliyordum. Barda bizi saran aynı gerilim artık burada da hissediliyordu. Neredeyse söylediklerini duymamı engelliyordu.

Babası mı?

Bu durum, neden bu kadar rahat olduğunu açıklıyordu. Babası, çiftliğin sahibi Weston’dı. İçimden inledim. Oğlunun bu projeyle çok ilgili olmadığını umuyordum.

Kovboy Vâris yanımdan geçip koridora doğru yürürken onu takip ettim. Kendimi toparlamaya ve normalde, özellikle de böyle durumlarda yüzümden hiç düşmeyen profesyonellik maskesini takmaya çalıştım.

Bu adamın beni tedirgin etmesinden, dengesiz hâle getirmesinden hoşlanmıyordum. Bir yabancıyı kenara bırakın, artık kimsenin bana bunu yapma gücüne sahip olmasını istemiyordum.

Çalışmam gerektiğinde beni yalnız bırakan, sonra da beni deli gibi öpen çok hoş bir yabancıydı ama yine de bir yabancıydı.

Mutfağa girdiğimde uzun meşe masada gazete bulmacası çözen, muhtemelen altmışlı yaşlarında yaşlı bir adam vardı. Soluk mavi kot pantolonla kolları kıvrılmış düğmeleri iliklenmiş bir gömlek giyyordu. Soluk dövmelelerini görebiliyordum ama ne olduklarını anlayamamıştım.

Siyah-beyaz kırçilli saçları uzundu, boynunda kıvrılıyordu ve düzgünce kesilmiş kır sakalıyla uyumluydu. Bize baktı, gizemli kovboyyla akraba olduğu belli oluyordu. Çok benzeriyorlardı ama aynı aile ağacına ait oldukları ortadaydı. Onu gördüğümde sanki fırtınadan sığınacak bir yer bulmuşum gibi... sakinleşmiş hissettim.

Tamam, Ada. Yüzüne kararlı ifadeni takın.

Adam ayağa kalktı. “Siz Ada Hart olmalısınız. Sizi ağrlamaktan mutluluk duyuyoruz,” diyerek elini uzattığında ben de uzattım.

“Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Tanıştığımızıza memnun oldum, Bay Ryder.” Konuşurken sesimin titrememesine ve başkalarının gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmemeye çalışıyordum.

“Bana Amos deyin, lütfen.”

Amos mu? Amos da kimdi? Weston neredeydi?

Bir an gereğinden fazla duraksadım. “S-sizinle tanışmak bir zevk,” diye kekeledim. *Harika bir ilk izlenim, Ada.* “Üzgünüm, Weston ile görüşeceğimizi sanıyordum çünkü onunla iletişim hâlindeydik.” Amos’un bakışları arkamdaki kovboya kaydı ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi.

Kafası mı karışmıştı? Öyleyse ikimiz de aynı durumdaydık.

Arkamdaki kovboy boğazını temizledi. “Weston benim.”

Onu doğru mu duymuştum? *Hayır. Hayır. Hayır.* Kesinlikle imkânsızdı. Bu benim başıma geliyor olamazdı.

“Ama çoğu kişi bana Wes der.”

Vay canına. Bardaki kadın benim evimde duruyordu. Bu da yetmezmiş gibi o kadın aynı zamanda bütün kış boyunca beklediğim, hayallerimi gerçeğe dönüştürecek kadındı.

Vay canına.

“Weston benim,” dediğim sırada kendimi daha önce tanıtmadığımı fark ettim. Nedenini bilmiyordum. Belki de beni zaten tanıdığını hissetmiştim. “Ama çoğu kişi bana Wes der.”

Bunun inanılmaz bir tesadüf olduğunu söyleyebilirdim ama ben tesadüflere pek inanmazdım.

Devil’s Boot’ta da çok güzel olduğunu düşünmüştüm, şimdi de öyle olduğunu düşünüyordum. Dalgalı siyah saçları omuzlarının hemen üstüne kadar uzanıyordu. Bol siyah kot pantolon ve dar, uzun kollu siyah bir tişört giyiyordu. Dağlarda geçen nisan ayı için çok ince bir giysiydi. Ayrıca kahverengi gözleri benden başka her yere bakıyordu.

Onun bana bakmasını istediğim gerçeğini nasıl sindireceğimi bilmiyordum. Barda yaptığım, dün gece olduğu gibi birbirimize kapılana kadar bakışlarını tekrar yakalamak istiyordum.

“Oğlumun terbiyesizliği için özür dilerim, Bayan Hart.” Babamın sesi düşüncelerimi böldü. “Ama sizi burada gör-

mekten çok mutluyuz.” Bana, “*Bu senin işin, Weston. Görevini yap,*” dermiş gibi keskin bir bakış attı.

Doğru. *Odaklan.*

“Oturmak ister misiniz?” diye sordum masayı işaret ederek. “Her şeyi... şey... gözden geçirebiliriz.” Pekâlâ, belki de her şeyi gözden geçiremezdik. Onun yanından geçip babamın karşısına bir sandalye çektim. Endişeli görünüyordu ama yine de oturdu.

“Özür dilerim,” diye söze girdi. “Dün gece *iPad*’imi kaybettim, yani bir yere bıraktım. Bu yüzden her şeyi bir deftere yazmak zorunda kaldım ve bir şeyleri atlamış olabilirim. Bu akşam alacağım, yarın buluşabilir miyiz? Gerçekten özür dilerim.”

Bana değil, babama konuşuyordu ama sesinde duyduğum kendine karşı olan hayal kırıklığı, göğsümde küçük bir sızıya neden oldu.

Sanırım dün gece barda yerden onun çantasını almamın bir nedeni vardı. Oturmak yerine mutfak tezgâhına gidip kanvas çantayı aldım, ardından masaya geri dönüp nazıkçe önüne koydum.

Ada bana baktı, kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Boynumun arkasını ovuştururken, “*Devil’s Boot*’ta bırakılan şeyler, kara deliğe çekilip bir daha asla görülmemek üzere kaybolur,” diye açıkladım.

Gözlerimi ondan ayırıp babama baktım. Bunun onun gözleri önünde gerçekleşmesi hiç hoşuma gitmese de babamın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Gözleri biraz kısılmıştı ama kafasında bir şeyler döndüğünü gösteren tek işaret buydu.

Babam her zaman poker oyununda tüm parayı toplardı ve bunun nedeni kolayca anlaşılabiliyordu.

“Ah... teşekkür ederim?” derken nasıl tepki vereceğini bilememiş gibiydi. Onun yerinde olsam ben de nasıl tepki vereceğimi bilemezdim. Daha önce bunun bir cam ayakka-

bı senaryosu olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi durum ortaya çıkınca çantasını aldığım için kendimi biraz ürkütücü hissettim.

Muhtemelen o da benim fazlasıyla ürkütücü olduğumu düşünüyordu.

“İçine bakmadım, sadece kaybolmasın diye aldım. Barın sahibini tanıyorum, sana geri vermek için seni bulmama yardım edecekti.”

Hâlâ emin olamasa da yavaşça başını salladı.

“Hayat ne garip, değil mi?” Bu babamdı. Şimdi biraz gülümsüyordu ve her zamanki gibi çok dikkatliydi. “Weston, Devil’s Boot hakkında haklı, orası her şeyin kaybolduğu yerdir, insanlar da dahil.” Ada bir kahkaha attı.

“Bu harika.” Görünüşe göre kendine gelmeye başlamıştı. Yüzünde bir maskenin kayıp düştüğünü neredeyse görebiliyordum. Ne tür bir maske olduğunu bilmiyordum ama lanet olsun, öğrenmek istiyordum. “Teşekkür ederim,” dedi bana. “Beni o çamurlu yoldan kurtardın. Arabam hayatta kalamazdı herhalde.” Oturduğum sırada Ada çantasına uzanıp tabletiyle kalemini çıkardı.

“Normalde, sözleşmelerle ilgili tüm soruları yanıtlayarak başlarım. İmzaladığınızı biliyorum.” Bana ve sonra babama baktı. “Yine de soracağınız bir şey var mı, Amos?”

“Hayır. Weston ve ben imzalamadan önce avukatımızla birlikte inceledik, her şey yolunda görünüyor.” Cam, bize hukuki konularda yardımcı oluyordu. Babamın yıllardır başka bir avukatı vardı ama yeğenimin annesine karşı bir zaafı vardı. O aileden biriydi ve Amos Ryder bunu ciddiye alıyordu.

Sözleşmeleri incelerken henüz baro sınavını geçmemişti fakat şubat ayında sınava girmişti ve hepimiz geçeceğinden emindik. Sonuçları her an gelebilirdi.

“Harika,” dedi Ada. Artık daha kendinden emin, daha profesyonel konuşuyordu. Sanki ritmini bulmuştu. “Öyleyse,

başladığınız tüm yıkım işlerini bitireceğiz. Sonra en büyük işlere; mutfak, oturma odaları ve banyolara başlayacağız. Bunları bitirdikten sonra yatak odalarıyla dış cepheye aynı anda başlayacağız. Her şey plana göre giderse, 15 Haziran'a kadar bitirmeliyiz. Ancak sözleşmedeki bitiş tarihi 1 Temmuz çünkü bir tadilatla kesin olan tek şey, bir şeylerin ters gideceğidir.” Ada hafifçe güldü.

Dün gece barda onun gerçek kahkahasını duymamış olsaydım buna inanabilirdim ama bu kahkaha çalışılıp hesaplanmıştı.

“Müteahhitim Evan yarın gelecek. Projeyle yerel ekipleri yönetmeye yardımcı olacak.” Evan'ı tanıyordum, bazı e-postalarda adı geçmişti. Şehir dışındaki Poppy Mallow Otel'de uzun süreli konaklamasını ayarlamıştım ama şimdi, onun ağzından çıkan ismi duymak beni burnumdan soluyacak hâle getirmişti.

Bu da ne sikimdi? Hayır, onu daha on iki saatten az bir süredir tanıyordum. Dudaklarından çıkan başka bir erkeğin ismine kıskançlık duymamalıydım. Bu pisliklerin yapacağı bir şeydi ve ben pislik olmamak için gerçekten lanet derecede çok uğraşıyordum.

“Evan'ın konaklama rezervasyonunu geçen hafta ikinize de e-postayla gönderdim, geldiğinde her şey hazır olacaktır,” dedim yardımcı olmaya çalışarak.

“Konaklama demişken,” diye babam söze karıştı. “Ada, uzun projelerde mümkün olduğunca tesiste kalmayı tercih ettiğini söylemiştin.” Ada başıyla onayladı. Babam ne demeye çalışıyordu? Ada için *Baby Blue*'ya en yakın kabini ayarlamıştım. “Weston senin için kabinlerden birini hazırladı ama bu yılki yoğun kar yağışı nedeniyle su sorunu yaşıyoruz. Bu sabah kabinin su basmış olduğunu öğrendim.”

Kahretsin. Bunu bilmiyordum, yeni olmuş olmalıydı.

“Standartlara uygun hâle getirmek için çalışacağız ama o zamana kadar burada, Büyük Ev’de kalabilirsin.”

“Ah.” Ada hazırlıksız yakalanmış gibiydi. “Burası sizin eviniz, rahatsızlık vermek istemem.”

“Rahatsızlık olmaz, gerçekten. Yeterince yerimiz var ve senin için bir oda hazırladım, yiyecek de bol. Böylece, yine tesiste kalmış olacaksın.” Babam gülümsüyordu. İnsanların Büyük Ev’de olmasını çok severdi. Genelde sadece ikimiz olurduk. “Ayrıca Büyük Ev, kabinden proje alanına daha yakın ve dört tekerlekli arazi araçlarımızla ATV’lerimizi kullanabilirsin. Böylece çiftliğin arazisinde arabayı sürmek zorunda kalmazsın. Kabin hazır olduğunda da çok uzağa gitmen gerekmez.”

“Şey... çok nazıksınız...” Ada kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. “Gerçekten minnettarım ama...”

“Bu geçici bir şey, Ada,” dedim düşünmeden. Ancak benim yüzümden teklifi kabul etmek istemediğini hissetmiştim. Eğer tesiste kalmayı tercih ediyorsa ve bu onun başarılı olması için gerekliyse, o zaman bundan vazgeçmesini istemezdim. “Kabinini büyük ihtimalle bir hafta içinde hazırlayabiliriz.”

“Su baskını yaşadığımız ilk sefer değil,” diye ekledi babam. “Ayrıca, çok güzel kahve yaparım.” Ona göz kırptığında Ada’nın yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. Babam insanları rahatlatmayı iyi bilirdi.

Bir an masaya bakmasının ardından, “Sizin için rahatsızlık olmayacaksa,” dedi Ada.

Babam ellerini cıvrıttı. “O zaman anlaştık. Şimdi izninizle, işime dönmem gerek.” Sandalyesinden kalktığında Ada ve ben de onunla birlikte ayağa kalktık. “Weston bundan sonrasını halleder,” diyerek Ada’nın elini tekrar sıkmak için uzandı. “Sana karşı iyi hislerim var, Ada. Rebel Blue’ya hoş geldin.”

Bunun ardından Amos Ryder masadan kovboy şapkasını aldı ve tam bir çiftçi gibi kapıdan çıktı.

Sanki hava artık sadece ikimizin kaldığını biliyordu çünkü uğuldamaya başlamıştı.

“Bu durum garip olduysa özür dilerim,” dedim yine göz teması kurmaktan kaçınan Ada’ya bakarak. “Kim olduğumu öğrenmek, çantanı almam, babamın seni burada kalmaya davet etmesi... On dakikalık bir sohbet için çok fazla şey oldu.”

“Evet,” dedi bir nefes alırken bana bakmamaya devam ederek. “Çantayı aldığın için teşekkür ederim. Barın telefon numarası bile olmadığından kayıp eşya bürosundan umudum yoktu.”

Bu beni güldürdü. “Öyleyse Devil’s Boot’u nasıl buldun? Google Haritalar’da çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Oraya giden yolun adı bile yok.”

“Çıkıyor,” dedi Ada, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Yiyecek bir şeyler bulabileceğim bir yer arıyordum ve hâlâ açık olan tek yer orasıydı.” Sanki kendi kendine bir şaka yapıyormuş gibi gülümsemesi daha da büyüdü.

“Ama yok. Yiyecek yok demek istedim.” Brooks’un yaz aylarında hafta sonları bir yemek kamyonu getirmeyi planladığını biliyordum fakat henüz başlamamıştı.

“Evet. *Google* kötü bir yalancı.” Sonunda bana baktı ve kalbim dün geceki gibi göğsümde sıkıştı. Ona gülümsedim ama gülümser gülümsemez bakışlarını kaçırdı.

“Buradaki kiler her zaman doludur, eğer sevdiğin bir şey varsa söyle, sana alırız. Evan da kilerden yararlanabilir.” Gözlerini kaçırdığında hissettiğim hayal kırıklığını silmeye çalıştım. Aramızdaki tuhaflık hoşuma gitmemişti. “Yerleşebilmen için sana odanı gösterebilir, sonra da seni işyerine götürebilirim.”

“Harika olur. Teşekkürler.”

Babamın onu Emmy’nin eski odasına yerleştireceğini düşünmüştüm çünkü o odanın kendi banyosu vardı ve evdeki en mahrem odaydı.

Ayrıca manzarası da çok güzeldi.

Ada'ya koridorda eşlik ederek odamın önünden geçip evin arka tarafına, Emmy'nin odasının olduğu yere götürdüm. Babam kapıyı açık bırakmıştı.

“Burası senin odan,” dedim. “Eskiden kız kardeşimin odasıydı ama manzarası çok güzel olduğu için babam yoga stüdyosu olarak kullanmadığı zamanlarda misafirlere ayırıyor.”

Ada hafifçe burnundan soludu. “Bunu beklemiyordum.”

“Amos Ryder'ın tek özelliği, sürprizlerle dolu olmasıdır,” dedim gülümseyerek. Bazı günler kendimle gurur duymuyordum ama babamın oğlu olduğum için her zaman gurur duyuyordum.

Ada'ya önümden geçmesini işaret ettiğimde odaya girdi. “Şuradaki kapı,” diye işaret ettim. “Banyoya açılıyor ve yatak odasının kapısının hemen dışındaki köşeyi dönersen...” diye bu kez kapıyı işaret ettim. “Benzer bir manzaraya sahip bir oturma alanı var. Burası evin en arka kısmı.” Orası, fırsat buldukça resim yapmayı sevdiğim yerd.

“Burası harika. Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. İş yerine ilk gelen ve son çıkan kişi olmak kendimi daha iyi hissettiriyor ve yakınlarda kalmak bunu kolaylaştırıyor. Mümkün olsaydı iş yerinde yatardım.”

“Seni ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz,” dedim içtenlikle. Ona çekildiğim, güzel olduğu ya da onu öptüğüm için değildi. Burada olduğu için mutluydum çünkü onun burada olması, Rebel Blue'da bana ait bir şeye kavuşmak üzere olduğum anlamına geliyordu.

Bu benim için paha biçilemezdi.

Bu noktada, hayatımın sadece büyük bir kozmik şaka olmadiğına inanmak çok zordu. Weston Ryder ateşli, yaşına uygun ve görünüşte nazik bir kovboydu, hayal ettiğim hava şartlarından yıpranmış yaşlı çiftçi değildi.

Üstelik onu öpmüştüm.

Aslında, özellikle de beni duvara itip ellerimi başımın üstüne bastırışım ya da bana yapıştığını hatırladığımda, “öpüşmek” nazik bir ifadeydi.

Ayrıca bu anı, sahip olabileceğim tek şey olacaktı çünkü bir daha asla tekrarlanmayacaktı.

İşim *onun* projesi olmakla kalmıyordu, onun çatısı altında yaşıyordum ve teknik olarak *patronumdu*.

Tanrım.

Patronumla öpüşmüştüm.

Görünüşte bu durum yeterince kötüydü. Ancak farkında olmadan bir erkekle adil olmayan bir güç dengesinin yanlış tarafında yer aldığımı anladığımda işler çok daha kötüye gitmişti.

Yine.

Aptalca kararların sonuçları oluyordu.

Şimdi önümüzdeki dört ayı, hem de en yakın mesafede onun için çalışarak geçirmek zorunda kalacaktım. Şu anda bile

ona olmak istediğimden daha yakındım. Bir arabanın yolcu koltuğunda yan yana oturuyor, onun büyük *Carhartt** ceketlerinden birini giyiyordum.

Nisan ayında Wyoming, düşündüğümünden çok daha soğuktu ama daha kalın giysiler bulana kadar gülümseyerek dayanmayı planlıyordum. Ancak nazik kovboy Weston, kapıdan çıkarken üşümemem için ceket dolabımdan bu ceket almıştı.

Artık sadece sıcak değildim, aynı zamanda şişelemek istediğim erkeksi sedir ağacı kokusuyla da sarılmış durumdaydım. Weston, birkaç kez Wes'i tercih ettiğini söylemişti ama bu fazla samimi geliyordu, beni işyerine götürürken yol boyunca Rebel Blue'yu gezdiriyordu.

Buraya gelirken gördüğümünden daha da etkileyiciydi. “İş yeri eskiden Büyük Ev’di,” diye anlatıyordu. “Babamın büyüdüğü ev. Annemle evlendikten kısa bir süre sonra bizim evi inşa etti.” Tarih dersinden memnundum. Çalışacağım yerler hakkında bilgi sahibi olmak hoşuma gidiyordu. Böylece sahiplerinin veya sakinlerinin seveceği bir şey yaratmama yardımcı oluyordu. “Çiftliğin bu kısmında çoğunlukla orijinal yapılar var. Doğuda ailemizin ahırları, batıda ise çiftlik işçilerinin kulübeleriyle daha büyük ahırlar bulunuyor.”

“Burada kaç kişi çalışıyor?” diye sordum. Rebel Blue Çiftliği gibi devasa bir yerin işleyişini gerçekten merak ediyordum.

“Yılın zamanına göre kırk kişi civarı ama şu anda bir büyüme dönemindeyiz, bu yüzden gelecek yıl bu zamanlar sayısı daha fazla olacaktır. Özellikle misafir çiftliği sayesinde. En azından birkaç kovboy ve bir aşçıya daha ihtiyacımız olacak.”

“Bütün aileniz çiftlikte mi çalışıyor?” Evdeki aile fotoğraf-

* Sağlam, uzun ömürlü, pratik ve dış mekân işlerine uygun giysiler üreten Amerikan giysi markası. —e.n.

ları, bende Ryder ailesinin birbirine çok bağılı olduğu izlenimi vermişti.

“Evet. Abim Gus en büyüğümüz ve babamın yardımcısı. Bir gün çiftliğı devralacak.” Sesindeki değışimi anlamaya çalıştım. Kıskançlık ya da imrenme değildi, belki de sadece saygı mıydı? “Küçük kız kardeşim Emmy ise binicilik dersleri veriyor. Atları eğitiyor, çiftlik işlerinde yardımcı olup sığırlara bakıyor, arazinin bakımını yapıyor, o tür işler. Brooks da haftada birkaç kez buraya gelir ve genellikle ufak tefek işleri yaparak gerektiğinde yardım eder.”

Brooks. Bu ismi tanıyordum, barmendi. Aralarında bir yakınlık olduğunu biliyordum ama “kardeş” dememişti. “O barmen, değil mi? Onun burayla bağlantısı ne?”

“Onunla tanıştığını unutmuşum.” Wes’in boynuna kızarıklık yayıldı. “O... Şey, o benim erkek kardeşimin en iyi arkadaşı ve Emmy ile birlikte.”

Her şeyin nasıl geliştiğini merak ettim. Kendimi küçük bir kasabada yaşarken hiç hayal etmemiştim. Daha önce hiç küçük bir kasabaya gitmemiştim ama dedikoduların eğlenceli olduğuna bahse girerdim.

“Yani çıkıyorlar mı?” diye sordum.

“Bu kelime onlar için fazla sıradan,” dediğinde devam etmesini bekledim. “Onlarla tanıştığında anlarsın. Onların sonsuza kadar sürecektürden olduklarını anlamak çok kolaydır.” Önümüzdeki toprak yola bakmakta olan Wes’e baktım. Gamzelerinden biri belirdi. Hayatındaki insanlara çok değer verdiği belliydi. “Bu yüzden onları sadece ‘çıkıyorlar’ diye tanımlamak tuhaf geliyor. Onları gerçekten tarif edemezdim, sadece *öyleler*. Anlıyor musun?”

Anlamıyordum ama ona inanıyordum.

“Peki Teddy bu hikâyenin neresinde?” diye sordum çünkü bu aileyi San Francisco’dan tanınmayan bir iç mimarı işe

almaya ikna etmek için onun bu aile üzerinde bir tür etkisi olmalıydı.

“Teddy, Emmy’nin en yakın arkadaşıdır. Doğduğundan beri ayrılmaz bir ikilidirler. Üniversitede de aynı odada kaldılar.” O zaman neden Emmy’nin adı bana tanıdık gelmiyordu? Teddy’nin en yakın arkadaşını hiç tanımamıştım ama dolaylı olarak hakkında bir şeyler duymuştum.

“Teddy’nin üniversitedeki oda arkadaşının tuhaf bir adı olduğunu hatırlıyorum,” dedim çok düşünmeden. Wes kahkahalarla güldü. Öyle bir kahkahaydı ki, bir insanın nasıl bu kadar mutlu olabileceğini merak etmeme neden oldu.

“Emmy’nin tam adı Clementine,” dedi hâlâ biraz gülerek. “Ama genellikle Emmy diye çağrılır. Tam adımızı düzenli olarak kullanan tek kişi babamdır.” Clementine. İşte bu isimdi, meyveyle ilgili olduğunu biliyordum.

“Şarkıdaki Clementine gibi mi?”

Wes’in gülümsemesi daha da büyüdü. “Evet ama ona söyleme. Hassas bir konu.”

Neyse ki arazi aracı durmuştu, yoksa Wes’in açıkça çok sevdiği kız kardeşine istemeden hakaret ettiğimi gizlemeye çalışmak zorunda kalacaktım.

Benim kardeşim yoktu, bu yüzden kardeşler arasındaki bağı hiçbir zaman anlamıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, pek çok bağı anlamıyordum. Ailemi normal ölçüde seviyor, saygı duyuyordum ama onlarla Wyoming’de bir çiftlikte yaşamak istemezdim.

Arkadaşlara gelince, hiç arkadaşım yoktu. İstemediğimden değildi, yetişkin olarak arkadaş edinmek zor olduğu içindi. Doğrusu yalnızlığı seviyordum ama yalnızlık ile yalnız olmak arasında fark vardı.

Uzun zamandır çoğunlukla yalnızdım.

Boşanmamın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti ama ondan önce de yalnız hissediyordum.

Şimdi düşününce, yalnız hissetmediğim bir zaman hatırlamıyordum.

Kahretsin. Sabah saat 10'da bu kadar sert bir gerçekle yüzleşmek zordu.

Boğazımdaki acı hissi yutkunarak durduğumuz yerdeki eve baktım.

Büyük, güzel bir evdi ama gösterişsizdi. Boyası dökülmüştü ve biraz ürkütücü görünüyordu. İçini görmemiştim ancak burayı sadece yaşanabilir hâle getirmek için değil, aynı zamanda kalmak isteyeceğiniz bir yer hâline getirmek için çok çalışma gerekeceğini söyleyebilirdim.

Bu beni korkutmuyordu.

Eve baktığımda çöken çatıyı, kontrplak kapı ve pencereleri veya etrafındaki yabancı otları görmüyordum.

Hayalimi görüyordum.

Bu ev sadece Kaliforniya'dan kurtulmam için altın biletim değildi, aynı zamanda daha büyük bir şeye giden yolda kısa bir mola yerimdi.

O daha büyük şeyin ne olduğunu henüz bilmiyordum ama orada olduğunu biliyordum. Memleketimden ayrılmak için çok çalışmışım, bu projeyi yapıp geri dönmeye niyetim yoktu.

Wes, yani Weston, sürücü tarafından indi. Ben de yolcu tarafından ondan daha yavaş şekilde indim, gözlerimi evden ayıramıyordum. Evi kendi gözlerimle görmek, benzinden ibaret beynime bir kibrit çakmak gibiydi. İkisi bir araya geldiğinde durdurulamazlardı.

Dış cephe boya renkleri hakkında düşünüyordum, beyaz klasikti ama çok kullanılan bir renkti, bebek mavisi biraz daha çekici geliyordu. Tam o sırada, "Elimizden gelenin en iyisini yaptık ama bu kış bazı eski yapılar beklediğimizden daha fazla

hasar gördü.” dedi Weston. Sesi çok yakındı.

“Çok güzel.” Evet, yaşını gösteriyordu ama harap ya da bakımsız değildi. Sadece ona inanacak birine ihtiyacı vardı.

“Evet, öyle,” dedi Weston. Sesi hâlâ çok yakındaydı fakat ne kadar yakın olduğunu öğrenmek istemedim, bu yüzden eve doğru yürümeye başladım. Yüzüme esen hava serindi. Hoş bir duygu olsa da içten içe sıcak ceketime minnettardım.

Wes’in bana gönderdiği teknik özelliklerden evin büyüklüğünü biliyordum, yaklaşık 325 metrekareydi ama görünüşü ya da verdiği his bu kadar büyükmüş gibi değildi. Gösterişli ya da abartılı durmuyordu. Sanki inşa edilmemiş de burada doğal olarak büyümüş gibi görünüyordu. Bu tarlada, bu çiftlikte, arka plandaki dağlara dokunan o büyük mavi gökyüzüne aitmiş gibi hissettiriyordu.

Bayılmışım.

Farkına varmadan öndeki basamaklara gelmişim. Burası beni çağırıyordu. “*Dağlar beni çağırıyor, gitmeliyim**,” diye meşhur bir sözdeki gibi, dağlardaki bu eski ev fısıldıyordu ve ben içeri girmeliydim.

Merdivenlere çıkarken arkamdan Wes’in sesini duydum. “Üçüncü basamağa dikkat et, o biraz sorun...” Cümlesini bitiremeden üçüncü basamağa geldiğimde, basamağın üst kısmı aniden yerinden oynayarak yukarı kalktı ve kendimi gitmek istediğim yönün tersine giderken buldum.

Yere çarpacağımı düşünerek gözlerimi kapattım ama yere çarpmadım. Bunun yerine sedir ağacı kokan sert ve sıcak bir şeye çarptım.

Wes beni yakalamıştı.

Bir kolu belimdeydi, diğer eli ise nazikçe başımı kavramıştı. Gözlerimi açtığımda ona bakıyordum. Şu anki hâlimiz bana dün geceyi hatırlattı. Dilim istem dışı alt dudacağımın üzerinde

* Bir doğa yazarı ve çevreci olan John Muir’in ünlü bir sözüdür. –e.n.

dolaşırken Wes'in bakışlarıyla bu hareketi takip ettiğini gördüm.

Tıpkı dün gece barda ve bu sabah Büyük Ev'in mutfağında olduğu gibi etrafımızdaki hava uğuldamaya başladı. Kendimi yine bırakmak, sadece bir saniyeliğine bile olsa kontrolümü kaybetmek için can atıyordum.

“İyi misin?” diye sordu Wes. Sesi alçaktı. “Seni uyarmaya çalıştım.” Gülümsediğinde o gamzelerin mükemmel manzarasına yakından şahit oldum.

Yüzüme çarpan serin esintiyle nerede olduğumu hatırladım. Dışarıdaydım. Wyoming'de, Rebel Blue Çiftliği'nde idim. Wes'in yüzünün ilerisine baktım ve evi gördüm.

Hayalimi. Şansımı.

Sadece bu adamın beni sokabileceği trans hâinden çıkmam için yeterliydi. Ayağa kalkıp onun kollarından kurtuldum. O durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, bu yüzden yere düşmemiş olmama rağmen üzerimdeki tozu silkeledim.

“Ben iyiyim,” dedim gereğinden fazla sinirli bir şekilde. Ses tonumun bu adamı benden uzaklaştırmasını umuyordum çünkü o yanımdayken aptalca şeyler yapma eğilimim vardı ve daha fazla sonuçla başa çıkamazdım.

Gamzeleri kaybolduğunda hemen özür dilemek istedim, benim için doğal olmayan bir dürtüydü ama yapmadım. Yapamadım.

“Tamam. Peki.” Yere baktı. “Merdivenleri çıkarken üçüncü basamağın ortasına bas, yoksa kayabilir. Ya da o basamağı atla.” Başımı salladım ve bu sefer onun önden gitmesine izin verdim.

Wes homurdanarak ön basamaktaki büyük tahta parçayı çıkarırken, karnımdaki kelebekleri görmezden gelmeye çalıştım.

Dürüst olmak gerekirse, ona karşı gösterdiğim tepki endişe vericiydi.

Bu şekilde tepki vermek *istemiyordum*. Vücudum genellikle insanlara böyle tepki vermezdi, beni istememesine rağmen eski kocama bile vermemiştim. Ancak belki de bu yüzden olabilirdi. Yine de bu benim için normal değildi ve hoşuma gitmiyordu. Kafam karışmıştı, üstelik o küçük pisliğin çok ama çok net olması gerekiyordu.

Wes bana döndüğünde hızla başka yere baktım, göz teması kurmamak için eve doğru ilerledim.

İçeri girdiğimde etrafa baktım ve dışarıda hissettiğim duyguları yine hissettim ama içimde o kadar beklenmedik bir duygu vardı ki kalbim boğazımda atıyordu.

Umut.

Ben bir aptaldım.

En azından aptal olduğumun farkındaydım.

Yine de bu durumda hangi kararı verirsem vereyim kaybedecektim. Ya onun düşmesine izin verecektim ya da onu yakalayacaktım. Düşmesine izin verseydim haftalarca kendimi kötü hissederdim. Ancak şimdi de çamura düşmemesi için olsa da ona dokunduğum için kendimi kötü hissediyordum. Dokunulmak istemediği çok açıktı.

Ellerim ne yaptığını bile anlamadan ona uzanmıştı. Sonra bir anda kollarımdaydı ve dünyam yine durmuştu.

Tıpkı bugün arabanın camını açtığı an olduğu gibi.

Tıpkı dün geceki gibi.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Daha önce de insanlardan hoşlanmışım, yıllardır olmasa da birkaç kız arkadaşım olmuştu.

Ayrıca dürüst olmak gerekirse, pislik gibi görünme riskine rağmen umursamıyordum. Meadowlark'ta kısa süreli ya da ciddi bir ilişki için beni isteyen kadınlar olduğunu biliyordum.

Meadowlark'taki yaşlı kadınlar, bana yeğenlerini veya torunlarını ayarlamak için can atıyorlardı. İyi bir kız bulup yuva kurmam gerektiğini söylüyorlardı ve Meadowlark dedikoduları, neden bunu yapmadığımı bir türlü anlayamıyordu.

Beni sinirlendiren “iyi” kelimesiydi.

Kötü bir kelime değildi ama bana iyi bir kelime gibi gelmiyordu. Her zaman “iyi” bir adam olarak anılmışım. Bağlamın önemi yoktu, arkadaşlarımla, kadınlarla, yabancılarla, her zaman *iyiydim*.

Tekrarlamam gerekirse kötü değil, iyi değil, sadece öyleydim.

Belki de bu yüzden bu güzel kasabadan iyi bir kızın düşüncesi bana... yeterli gelmiyordu.

Yine de bazen öyle olmasını istiyordum.

Gerçek şu ki, en azından bir kısmı, hayatımı olduğu gibi seviyordum. Bir ilişkim olmadığı için bir şeyleri kaçırdığımı hiç hissetmemiştim.

Diğer kısmı ise daha kişiseldi. Bazen kendime ait olmadığımı hissettiğim beynimden kaynaklanan derin bir güvensizlikti.

Yaklaşık beş yıl önce *Majör Depresif Bozukluk** tanısı konmuştu. O noktada bununla yaşamayı öğrenmişim; bana iyi gelen ilaçlar, terapi ve fiziksel aktiviteden oluşan bir tedavi düzenim vardı. Böylece eskisi kadar karanlık günler yaşamıyordum. Bu yüzden çizim yapmayı da seviyordum. Çizim yapmak beynimin bana daha nazik davranmasına yardımcı oluyordu.

Mantıken, depresyonun kökünü kazımışım.

Ancak depresyon mantıklı bir hastalık değildi. Temmuz ortasında gelen beklenmedik bir soğuk hava dalgası gibiydi. Tahmin edilmesi imkânsızdı, bu da zamanımın çoğunu bir sonraki felaketin ne zaman geleceğini düşünerek geçirmeme neden oluyordu. *Eğer* diye bir şey yoktu, *ne zaman* başka bir

* Biyolojik, psikolojik ve çevresel faktörlerin karmaşık etkileşimi sonucu ortaya çıkan, kişinin günlük yaşamını ciddi şekilde etkileyecek semptomlara neden olan ve profesyonel destek gerektiren bir ruh sağlığı durumudur. —e.n.

karanlık deliğe düşeceğim ve oradan çıkmak için mücadele etmeye karar vermem gerekecek diye düşünüyordum.

Mutlu olduğum zamanlarda bile mutlu olmayacağım zamanları düşünüyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bu çok yorucuydu. Yapabileceğim pek bir şey olmadığını bilmeme rağmen, bu konu kafamı çok meşgul ediyordu.

Bazen beynimin bana ait olmadığını hissettiğimi söylerken bunu kastediyordum. Sanki beynim akıl hastalığıma aitti.

Açıkçası, bu çok kötüydü.

“Burası inanılmaz.” Ada’nın yumuşak sesi beni *Baby Blue*’ya geri getirdi. Eskiden oturma odası olan odanın ortasında durmuş, kubbe şeklindeki tavana bakıyordu. “Ne kadar zamandır boş olduğunu söylemiştin?”

O da eski Büyük Ev’e benim baktığım şekilde, sanki bir rüyaymış gibi bakıyordu. Evet, bir konuk çiftliği istiyordum ama aynı zamanda bu yerin bir anlamı *olmasını* istiyordum. Eskiden bir şey olan bir bina değil, kendi başına var olmasını ve ayakta durmasını istiyordum.

Burası Rebel Blue’nun bir parçasıydı ve Rebel Blue da benim bir parçamdı.

“Ailem, kardeşim doğmadan önce yeni Büyük Ev’e taşındı, yani muhtemelen otuz beş yıl kadar önce.”

“O kadar uzun süre boş kalmış bir yer için iyi durumda,” derken elini mutfak duvar kağıdının üzerinde gezdiriyordu. “Ama bu, muhtemelen bazı sürprizlerle karşılaşacağımız anlamına geliyor.”

Buna gülümsedim. “Açıkçası, burada başka hayvan görmek istiyorum, ölü ya da diri.”

Ada’nın kahverengi gözleri irileşti. Gözlerini sevmiştim. Koyu renklidiler ama içinde ağaç gövdesi gibi çeşitli açık ve koyu halkalar vardı. Bu halkalar hipnoz çemberlerine benziyordu.

“Evet,” diye cevapladım. “Rakunlar burayı neredeyse benim kadar seviyorlar. Rakun adamı çağırdım ama o pislikler acımasız.”

Kıkırdamaya başladı, mutfaktaki gibi ya da dün geceki gibi değildi. Bu daha çok gülmek istemediği hâlde kendini tutamadığı bir gülüştü.

Kim gülmek istemezdi ki?

“Rakun adam mı?” diye sordu gülüşünün sonunda.

“Evet. Wayne.”

Ada koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. “Rakun adam tam olarak ne yapıyor?”

“Rakunlarla ilgileniyor,” dedim biraz şaşkın bir şekilde. “Onları alıp güvenli bir yere götürüyor.” Rakun adam başka ne yapabilirdi ki?

Dudaklarının bir kenarı seğirdi. “Tabii ki bir rakun adam var.” Sanırım daha çok kendine söylüyordu. Mutfakla oturma odası arasına kurduğum çalışma tezgâhına doğru yürüdü. “Tamam, bu hafta ne yapacağımızı bir gözden geçirelim.”

Yeni geri aldığı çantasından yeni geri aldığı *iPad*’ini çıkarırken, profesyonel bir mesafe bırakarak yanına yaklaştım. Onu rahatsız etmek istemiyordum ama yine de gerginleştiğini fark ettiğimde bir adım daha geri çekildim ve duruşu biraz rahatladı. Birkaç farklı dosya açtı, bir programa benzeyen bir şeye geçti.

“Yani, Evan yarın burada olacak ve demonun geri kalanını denetleyecek. Şu anki duruma bakılırsa çok uzun sürmemeli.” Gus, Brooks ve ben son birkaç hafta sonunu işe başlamak için harcamıştık, ikisi de çekiçle bir şeylere vurmaya hayır dememişti.

“İnşaat ekibi önümüzdeki pazartesi başlayacak, değil mi?” diye sordum, ödevimi yaptığımı göstermeye çalışarak. Başıyla onayladı. “Yerel bir ekip talebimi kabul ettiğiniz için teşekkür-

kür ederim. Babam, aslında tüm ailem, bu konuda çok mutlu. Meadowlark için önemli.”

“Sorun değil,” dedi bu sefer bana bakarak. “Daha önce hiç düşünmemiştim ama yerel ekonomiyi kullanmak mantıklı, özellikle de böyle bir proje için. Sanırım sizler de bunun büyük bir parçasısınız.” Başımı salladım. Bu doğrudu. “Aslında, siz bahsedene kadar bu konuyu hiç ciddiye almamıştım ama gelecekteki projelerime de dahil etmek istiyorum.”

“Bu küçük kasabada bu durum oldukça memnuniyetle karşılanır,” dedim ve tekrar gözlerine kilitlendim. *Sonunda*. Gözleri mıknatıs gibiydi ve bana bakmadığında, gözlerim onunkileri tekrar bulana kadar her yerini tarıyordu.

O anda kalbimin atışını hissettim. Üstelik duyabiliyordum. Gözlerimiz böyle kilitlendiğinde içimde bir şey açılarak tüm vücudum bu kadında, bu yabancıda kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı ve o duyguyu arzuladı.

Sanırım o da bunu hissetmişti çünkü bana doğru bir adım attı.

Ben de ona doğru bir adım attım.

Odanın sessizliğinde nefesinin kesildiğini duydum.

Siktir, o sesi milyonlarca kez daha duymak istiyordum.

İnce bir çizgide yürüyerek birbirimize doğru tekrar adım attık.

Ada bana yabancıydı ama ben onun yabancı olmasını istemiyordum. Belki de dün gece barda olanlar kaderin bir oyunuydu.

Belki de *Baby Blue*, daha büyük bir şeye, benim olabilecek bir şeye sahip olmak için tek şansım değildi.

Ona dokunmak, uzanıp yüzünü avuçlamak istiyordum. Neredeyse yapıyordum ama son adımı atarken, ayaklarımın altındaki eski döşeme o kadar gürültülü bir şekilde gıcırdadı ki, ikimiz de bir adım geri sıçradık.

Ada gözlerini benden kaçırarak başını iki yana salladı. “Dinle,” dedi. Sesi, daha önce duyduğumdan daha sert çıkmıştı. Bütün gün bana karşı kullandığı soğuk ve profesyonel ses tonu değildi. Bu ses öfkeliydi. “Buraya aptalca bir ‘Kaçır Beni Kovboy’ fantezisi için gelmedim. Buraya iş yapmak için geldim.”

“Özür dilerim,” dedim çabucak, *The Chicks**’i bana karşı kullandığını fazla düşünmeden. “Öyle demek isteme...”

Ancak Ada sözümü bitirmeme izin vermedi. “Dün geceki öpücük ateşliydi ama bir anlamı yoktu. Sıkılmışım ve sen oradaydın. Asla olmamalıydı.”

Tamam, bu acıtmıştı. Neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyordum ama bu kadın kelimeleri Gus’ın yumrukları gibi savuruyordu.

Haklıydı, sadece bir öpücüktü.

Yine de bana, “sadece” bir öpücükmiş gibi hissettirmemişti.

“Ve bir daha asla olmayacak. Bu tamamen profesyonel bir ilişki. Anlıyor musun?” Ada’nın gözleri soğuktu, sesi keskin çıkıyordu. Dün gece ve bugün ona rakun adamdan bahsettiğimde duyduğum kahkahalarıyla kıyaslandığında, sanki karnıma hızlı bir tekme yemişim gibi hissettirmişti.

Ancak bunu ona söylemeyecektim.

Haklıydı. Buraya çalışmak için gelmişti ve onun iyi bir iş çıkarmasına ihtiyacım vardı.

Bu yüzden, “Anlıyorum,” dedim başımı sallayarak.

Kalbimin kırılma sesini duymazdan gelmeye çalıştım.

* Amerikalı bir *country* müzik grubudur. En bilinen şarkılarından olan “*Cowboy Take Me Away/Kaçır Beni Kovboy*” parçası romantik bir kaçış temasına sahiptir ve Ada karakteri şarkıyı kullanarak iş odaklı olduğunu vurgulamaktadır. –e.n.

Bu konudaki fikrim yakın zamanda değişmişti. Ancak artık patronundan nefret etmenin, özellikle de sanki her kadının kovboy fantezilerinden çıkmış gibi görüldüğünde, ona ilgi duymaktan çok daha kolay olduğuna ikna olmuştum.

Geçtiğimiz hafta boyunca, Weston'la yalnız kalmaktan ve projeye ilgili sorular dışında onunla etkileşime girmekten başarıyla kaçınmıştım. Neyse ki, benden erken kalkıp kovboyların günün ilk saatlerinde yaptıkları her neyse onu yapıyor ve sonra proje sahasına uğruyordu. Genellikle yardımcı olmanın bir yolunu buluyordu ama bazen, sadece işine dönmeden önce kontrol etmek için uğruyordu.

Meadowlark'ta ilk günümden daha az görmeme rağmen, ondan tamamen kaçınmıyordum. Bu imkânsızdı.

Haftalar geçtikçe daha da imkânsız hâle gelmişti. Projenin başlamasıyla Evan liderliği üstlenmişti. Bu süre zarfında ben de ekibinin bir parçası olmuştum. Demo, çerçeveleme ve inşaat işleri yapmıştım ama aynı zamanda Evan'la ekibinin hazırladığı temelin üzerine koymak için gerekli malzemeleri temin ederken de yoğun bir dönem geçirmiştım.

Ayrıca sosyal medyada da aktif olmaya çalışıyordum. Her gün hikâyeler, projeler sırasında haftada üç fotoğraf ve bir video paylaşıyordum. Bazen çok yorucu olabiliyordu ama bunu

bir angarya olarak görmüyordum. Bildiğim kadarıyla işim, sayfamın etrafında oluşturduğum topluluk sayesinde var olmuştu, üstelik çalışmalarımı onlarla paylaşmayı seviyordum.

Bu işin okuluna gitmediğim için benim “gerçek” bir iç mimar olmadığımı düşünen insanlar vardı. Bu insanlar okula *gittiğimi* bilselerdi, benim hakkımda ne düşünürlerdi acaba diye merak ediyordum. Aslında okula gitmiştim, sadece bitirmemişim.

Her yer gibi internet de pisliklere sahipti ancak *Home Is Where the Hart Is*’de bu tip insanların çok az olmasından dolayı minnettardım. Topluluğum da beni seviyormuş gibiydi. Bunun sadece beni tanımadıkları için olduğunu söyleyen içimdeki sesi görmezden geliyordum.

Birkaç gün önce Wes’in de içinde olduğu bir fotoğraf paylaşmışım. Kasıtlı değildi, o sadece arka planda gülümseyerek eve bakıyordu ama beş dakika bile geçmeden, “*Atı kurtar*” ve “*Bu kovboy farklı bir seviye*” gibi yorumlar gelmeye başlamıştı.

Bundan rahatsız olmamaya çalışıyordum.

Üstelik şu anda Weston, biraz dar gelmiş olabilecek beyaz bir tişört giymiş, iki yatak odasının arasındaki duvarına bal-yoz savuruyordu.

Birinin yanlışlıkla termostatu sonuna kadar açıp açmadığını merak etmeme neden olan küçük iniltieler çıkarıyordu.

Ona fiziksel olarak çekici bulmak... garipti. Bu sık yaşadığım bir şey değildi. Birine bakıp onun yakışıklı olduğunu anlayabilirdim ama çekici bulduğum başka bir erkek mini porno sesleri çıkarsaydı, muhtemelen yüzünü yumruklamak isterdim.

Ancak bu Weston için geçerli değildi.

“Ada, iyi misin?” Evan yanı başımda sorduğunda, Weston’a bakakaldığımı fark ettim.

* “*Save a horse, ride a cowboy - Atı kurtar, kovboya bin*” ifadesi, *Big&Rich* adlı *country* müzik grubunun 2004 çıkışlı bir şarkısıyla popüler olan bir ifadedir, ifadenin başı kullanılarak atıfta bulunulmuştur. –e.n.

“Evet, pardon. Ne oldu?” diye sordum. Evan ve ben bir yıldan biraz fazla süredir birlikte çalışıyorduk ama onu sanki hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum. Gerçekten arkadaşım değildi fakat iş arkadaşından daha fazlasıydı.

Ayrıca benim hakkımda herkesten daha fazla şey biliyordu ancak ona anlatan ben olduğum için değildi. Evan’ın kocası Carter, eski kocam Chance’le çalışıyordu. Bu sayede tanışmıştık, dolayısıyla Chance’le yaşananlar patlak verdiğinde Evan zaten her şeyi biliyordu.

Bunun hakkında konuşmamıştık ama ihtiyacım olursa Evan’ın yanımda olacağını biliyordum ve Wyoming’de olması bunun kanıtıydı. Kaliforniya dışında ilk işim buydu ve çoğu işim San Francisco bölgesindeydi. Evan’a Wyoming’den ve projenin zaman çizelgesinden bahsettiğimde, gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama gelmişti.

Bunun için ona minnettardım.

“Hiçbir şey,” dedi Evan. “Sadece bakışlarının bir silah atışı kadar sessiz olduğunu bilmeni istedim.” Gözleri Weston’a kayıp ardından tekrar bana döndü.

Gözlerimi devirdim ama beni uyardığı için minnettardım. Her ne kadar içimden bir ses onun öyle bir adam olmadığını söylese de Weston’ın bakışlarımı fark edip yanlış bir fikre kapılması, ihtiyacım olan son şeydi. Ona hiçbir şey olmayacağını ve bunun sadece iş olduğunu söylediğimde, onun... en azından biraz ısrar etmesini beklemiştim.

Ancak etmemişti.

Sınırıma saygı göstermişti ve bu yapılması gereken en temel şey olsa da benim için yeni bir şeydi. Benimle, ekiple ve herkesle iletişim kurma şeklindeki bir şey... onun iyi bir adam olduğunu düşünmeme neden oluyordu.

Yine de iyi bir adamla kötü deneyimlerim olmuştu, ikincisini yaşamak istemiyordum. Ayrıca bir ilişkiye girmek de istemiyordum. Hayatım en sonunda bana aitti ve bunun benim

için ne anlama geldiğini hâlâ anlamaya çalışıyordum.

Dizüstü bilgisayarındaki malzeme tablosuna geri döndüm. Sipariş edilen ve edilmeyenleri işaretleyip onayları kontrol ediyor, tedarikçi iletişim kayıtlarımı güncelliyordum. Tam bu sırada bir inşaat sahasında normalde duymadığım bir ses duydum, topuklu ayakkabı sesi.

Başımı kaldırdığımda ön kapıdan giren bir kadın gördüm. Topuklu ayakkabılar olmasa bile muhtemelen benden uzundu ama ayakkabılarla birlikte boyu 1,80'e yakındı. Dirseklerine kadar uzanan koyu renk kıvrıkcık saçları vardı. Uzun kollu beyaz gömleğini siyah geniş paça pantolonun içine sokmuş, deri bir postacı çantası taşıyordu. Çanta basit ama çok pahalı olan çantalardan birine benziyordu.

Buradan siyah görünen gözleri, birini arıyormuş gibi etrafı tarıyordu. Bakışları Wes'e kilitlendiğinde kalbim durdu.

Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin*. Yanlışlıkla kız arkadaşı olan bir adama mı asılmıştım? Çok seksi, çok güçlü görünen bir kız arkadaşı olan bir adama?

Barda bir yabancıyla öpüşüp hiçbir soru sormazsan başına bu gelir, Ada. Fakat o da beni öpmüştü. Yani bu onun da hatasıydı.

Lanet olsun ki *biliyordum*. Bu adamın görüldüğü kadar iyi olamayacağını biliyordum.

Wes çekiçle vurmayı bırakıp terini silmek için tişörtünü yüzüne götürdü.

Lanet olsun.

Bunu sayfama koysam, bir hafta içinde bir milyon takipçim olurdu. Üstelik şimdi ona gerçekten kızgın olduğumdan, bir erkeğin sadece var olmasının ve biraz yakışıklı olmasının insanların ona akın etmesini sağladığını düşündükçe daha da sinirleniyordum.

Kadınla göz göze geldiğinde ona el salladı ve gamzeli bir gülümseme sundu. Kadın ona yaklaşıncaya, Wes sarılmak için

yaklaştı ama kadın elini önüne koyarak onu durdurup adamın terli vücudunu işaret etti.

Terden parlayan vücut daha doğru bir ifade olabilirdi.

Wes güldü ve sonra oturduğum masayı işaret etti. *Harika*. Bana doğru geliyorlardı.

“Ada,” diye seslendi Weston masaya yaklaşırken. “Seni biriyle tanıştırmak istiyorum.” Ayağa kalkarken ona erkek arkadaşının aslında berbat biri olduğunu nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Bunu daha sonra yapmam gerekecekti, inşaatın ortasında böyle bir bomba patlatamazdım.

“Bu Cam ya da... Şey, Camille,” diye tanıştırırken sanki onun tam adını kullanmaya alışkın değilmiş gibiydi. Adı kadına yakışıyordu. Kulağa... asil geliyordu. “Projeye yardım eden avukat.”

“Hukukçu, Wes,” diye düzeltti Camille. “Hukukçular hukuk fakültesinden mezun olurlar, avukatlar ise baro sınavını geçmiş hukukçulardır. Ben henüz o aşamaya gelmedim.”

“Evet, geçtin. Sadece sonuçları henüz eline ulaşmadı,” dedi Wes. *Vay canına*. Birinin sana ve yeteneklerine bu kadar güvenmesi nasıl bir şey olurdu? Camille gözlerini devirdi ama gülümsememek için kendini zor tuttuğu belliydi. Tamam, demek Wes’in herkesin üzerinde böyle bir etkisi vardı.

“Ada,” dedim elimi uzatarak. “Memnun oldum.”

“Camille ama buradaki herkes bana Cam der.” Tabii, ne de olsa Weston dahil buradaki herkes onu tanıyordu. Elini sıkarken sol yüzük parmağındaki devasa elmas dikkatimi çektiğinde kalbim yine yerinden çıkacakmış gibi oldu. O... *nişanlı mıydı?* Tanrım, gerçekten batırmıştım. “Buraya daha önce hiç gelmemiştim,” dedi etrafına bakınarak. “Şimdiden harika olacağını söyleyebilirim.”

“Ada’nın vizyonu inanılmaz,” dedi Weston hemen, gözleri parlak ve yumuşak bir şekilde bana takıldı. “O çok yetenekli.”

“Belli oluyor,” diye cevapladı Cam ve bana sıcak bir

şekilde gülümsedi.

“Şey,” dedim, Weston ve Cam’in ilişkisini sormak için bir yol düşünmeye çalışırken duraksadım. Eğer nişanlılarsa, Cam’in öpücük hakkında bilgi sahibi olma hakkı olduğunu düşünüyordum ama kadın arkadaşım ya da genel olarak arkadaşım yoktu. Bu yüzden durumu nasıl ele alacağımı bilmiyordum. Ancak Weston, ailesiyle ilgili özetinde nişanlısından bahsetmiş olmalıydı, değil mi? “Ne zamandır birliktesiniz?”

Weston’ın gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oldu ve Cam kahkahayı bastı. Anlamamıştım.

“Değiliz,” dedi Cam.

“O aileden biri,” dedi Weston da aynı anda.

Aman Tanrım.

Onun kuzeniyle nişanlı falan olduğunu mu sanmıştım? *Lanet olsun, Ada. Başladın yine.*

“Wes’in kardeşi, kızımın babası.” Bu biraz uzun olmuştu. Yani onun kardeşiyle mi nişanlıydı? Cam, gözlerimin yüzüğüne kaydığını görmüş olmalıydı ki devam etti. “Hayır, onun kardeşiyle de nişanlı değilim. Uzun hikâye,” dedi elini sallayarak.

“Ö-Özür dilerim. Yüzüğü gördüm ve sandım ki...” Rezil-lik. Resmen pot kırmıştım.

“Hayır, sorun değil,” dedi Cam gülerek. “Romantik geçmişimin tamamını bilmeyen biriyle tanışmak çok hoş.” Oldukça samimi görünüyordu. Weston’ın ailesinden babası dışında kimseyle tanışmamıştım ama hepsi böyleyse, her zaman en kötüsünü varsayma alışkanlığımı değiştirmem gerekecekti.

Cam’le nişanlı olduğunu düşündüğüm için hâlâ toparlanamamış görünen Weston, “Artık benim kardeşimin bebeğinin annesiyle nişanlı olmadığım kesinleştiğine göre,” dedi ve Cam’e baktı. “İmzam için belgeler hazır mı?”

Cam yine güldü. “Cidden, Ada. Günümü güzelleştirdin. Gizemli biri gibi hissetmek çok eğlenceli,” dedi. “Evet. Bu

hafta belediyeye götürmem gereken birkaç evrak var.” Çantasını masanın üzerine koyduğunda bir milisaniye içinde tozlanacak olması beni üzdü ama o umursamadı.

Parmak uçlarıyla birkaç dosyayı karıştırdıktan sonra karton bir klasör çıkardı. Klasörü açıp birkaç sayfayı gözden geçirdi ve Weston’a imzalaması gereken yeri hızlıca gösterdi; ardından tekrar bana baktı.

“Ee, Ada, Meadowlark’ı nasıl buldun?” Bana gülümseyişi içten hissettirdi.

“Güzel,” dedim dürüstçe. Dağlara ve masmavi gökyüzüne tamamen hayran olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. “Henüz çok fazla görmedim ama çiftlik çok güzel.”

“Yani, bara ve kahve dükkânına gittin, kasabanın yarısını gördün sayılır,” dedi Cam elini sallayarak. Bunları nereden bildiğini bilmiyordum, yüzümde yazıyor olmalıydı. “Küçük kasaba, hatırladın mı?”

“Hallmark filmleri yalan söylemiyor, değil mi?” dedim alaycılığımın doğru anlaşılmasını umarak.

“Hayır ama kesinlikle o kadar seksi otel sahibimiz yok.”

“Ama seksi kovboylar konusunda tekeliniz var gibi görünüyor,” derken düşünmeden konuşmuştum. Weston’ın dikkatini çekti, başını kaldırıp bana baktı. Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve hemen pişman oldum.

Havada bir uğultu duyulduğunda görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Cam tekrar güldü. “Onlar için kesinlikle doğru yerdesin.”

Sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş ve çekici bir tavırla tezgâha yaslanarak, “Bana bu yakışıklı kovboylardan biraz daha bahset,” dedi Weston. “Özel biri mi?” Geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturduğunda gözümün ucuyla bile o lanet olası gamzeleri görebiliyordum.

“Baban,” dedim bakışlarından kaçarak. Bugün o hatayı zaten yapmıştım ve Weston’la geçen sefer uzun süre göz

göze geldiğimizde olanların tekrarlanmasını istemiyordum. Cam elini ağzına kapatıp kıkırdamaya başladı ama Cam'in bacaklarının arkasına atlayan küçük bir insan beni Weston'ın cevabından kurtardı.

“Anne!” diye bağırdı küçük kız. Cam hâlâ kahkahalarından kurtulamamıştı, yine de çocuğunu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

“Merhaba, Günışığı,” dedi Cam. Cam'in kızı annesinin saçlarına sahipti ama gözleri yeşildi ve bana tanıdık gelen iki büyük gamzesi vardı. Pembe bir futbol forması gibi bir şey giyiyordu.

“Riley,” diye kapıdan sert bir ses geldi. “İçeri girmeden önce kask takman gerektiğini söyledim.” Sesin sahibini görmek için başımı kaldırdığım anda karşımda bir kovboy daha vardı. Bu seferkinin Gus olduğunu tahmin ettim.

Weston'la Gus'ın akraba olduğu belliydi ama Wes gülümserken Gus kaşlarını çatmıştı. Saçları da gözleri gibi daha koyu renkteydi, düzgün kesilmiş bir bıyığı vardı. Bıyığı kendine yakıştırmak için özel bir adam olmak gerekiyordu ve Gus bunu başarmış görünüyordu.

“Benim zaten inatçı bir kafam var,” diye cevapladı küçük insan, Riley. “Pijamalarımı giymek istemediğimde öyle demiştin.”

“İnatçı kafa değil, sert *kask* dedim,” dedi Gus iç çekerek. Şimdi bize doğru yürüyordu.

“Onun ne olduğunu bilmiyorum,” diye Riley cevap verdiğinde Gus başını iki yana salladı.

“Seni fena yakaladı,” dedi Cam. “Bu inatçı kafayı kimden almış acaba?” Kızı, Cam'in boynuna sarılmış, annesinin omzuna yaslanarak bana bakıyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu Riley gözlerini bana dikerek.

“Ben Ada. Sen kimsin?”

“Riley Amos Ryder,” dedi. Sevimliydi.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Riley Amos Ryder,” dedim kendimi tutamadan gülümseyerek.

“İkinci adın var mı? Soyadın ne?”

“Üzgünüm,” diye araya girdi Cam. “Bu onun şu anki takıntısı. Herkesin tam adını bilmek istiyor.” Ona başımı sallayarak sorun olmadığını belirttim.

“Ada Althea Hart,” dedim, annemin birinin tam adını sorduğuna çok sevineceğinden emindim. Althea, anneme yirmi iki yaşındayken Yunanistan’dan Amerika’ya gelmesi için gerekli parayı veren büyükannemin adıydı.

“Çok güzel,” dedi Riley, onaylarmış gibi başını sallayarak. “Çizimlerin çok hoşuma gitti.” Dövmeyle kaplı kolumu işaret etti.

“Teşekkür ederim. Pembe futbol forması çok güzelmiş.”

“Babamın da çizimleri var ama onları sadece yüzmeye gittiğimizde görebiliyorsun,” dedi Riley. Çocukların bu yanını seviyordum; her şeyi açıkça söylüyorlardı. Sır yoktu, filtre yoktu, sadece hisler vardı. “Wes amca, Brooks amcanın poposunda bir çizim olduğunu söyledi ama ben hiç görmedim.” *Ne demek istediğimi anladınız mı?* “Yani emin değilim.”

Gus’ın iç çekişini duyduğumda Cam tekrar gülmeye başladı.

Ben de gülmek istedim ama nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Sanki bir sürü ekşi şeker yiyip üstüne soda içtiğinizde boğazınızda hissettiğiniz gibi bir histi. Kötü değildi ama nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir histi.

“Riley,” dedi Gus.

Riley ona baktı. “Ne?”

“Beş dakikadan az tanıdığın birine amcanın kışından bahsetmek kibarlık değildir.”

“Ah.” Riley şaşkın görünüyordu. “Üzgünüm.”

“Önemli değil,” dedim. “Çizimlerden bahsettiğin için teşekkürler.”

“Bu arada,” dedi Cam. “ Bu küçük gevezeyi futbol antrenmanına götürmem lazım.” Riley’ye baktı. “Ve babanın atkuyruğu dediği şeye bir çare bulmalıyız.” Wes imzaladığı kâğıtları toplayıp Cam’in klasörüne geri koydu, Cam’in elleri dolu olduğu için klasörü de çantasına geri koydu.

“Elimden geleni yaptım, Cam,” dedi Gus omuz silkerek.

Riley, beş ya da altı yaşından büyük olamayacak birinden gelmesi biraz fazla tanıdık gelen bir şekilde inledi. “Bugün kaleci olabilir miyim, anne? Koşmaktan nefret ediyorum.”

“Bunu düşüneceğim,” dedi Cam neşeli bir gülümsemeye. Gus, Cam’in çantasını masadan alıp nazikçe omzuna astı.

“Hadi bastır, Günışığı,” dedi Riley’ye. “Seni seviyorum.” Kızının alnına bir öpücük kondurdu, kızı da avucunu öpüp babasının yanağına bastırdı.

“Seni seviyorum.”

“Yarın onu alabilir misin?” diye sordu Cam.

“Evet, alabilirim,” dedi Gus. “Bir işim çıkarsa Brooks ya da Emmy’yi gönderirim.”

Cam başını salladı. “Teşekkürler,” diye cevapladı. “Tamam, Riles. Hoşça kal.” Riley küçük elini salladığında Wes, Gus ve ben de ona el salladık.

“Seni seviyoruz, ufaklık,” dedi Wes. “Teşekkürler, Cam. Yardımın için.”

“Önemli değil. Bunları bırakacağım, başka bir şey olursa mesaj atarım. Ada, tanıştığımıza memnun oldum. Bir ara kahve içmek istersen haber ver, Meadowlark’ta dedikoduları dinleyebiliriz.”

“Tabii,” dedim ama onunla kahve içmeye gitme ihtimalim çok azdı. Gitmek istiyordum, Cam harika birine benziyordu fakat nasıl arkadaş edinileceğini gerçekten bilmiyordum. Beş dakikadan fazla benimle konuşursa, beni sandığı kadar sevmediğine karar vereceğinden korkuyordum. Ben dozunda iyiydim, fazlası sıkıcı olabilirdi.

“Görüşürüz,” dedi Cam kapıya doğru yürürken ve Riley bize tekrar el sallayınca ben de el sallamadan edemedim.

Bana bakan Wes’e döndüm.

O her zaman bana bakıyordu ve ben de her zaman ona bakıyordum.

Bu bir sorundu.

Lanet olası büyük bir sorundu.

Ben de Gus’a bakmaya karar verdim ama o zaten bir kaşını kaldırmış kardeşine bakıyordu, kardeşi de bana bakıyordu. Dolayısıyla hepimiz birbirimize tuhaf tuhaf bakıyorduk ve bunun bitmesi gerekiyordu.

“Ben Ada,” dedim Gus’a elimi uzatarak. O bir saniye daha kardeşine bakmaya devam ettikten sonra bana döndü.

“Gus Ryder. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ve elimi sıkıca sıktı. Ah, o da o tiplerden biriydi.

“Ben de. Çocuğunuzu sevdim.”

Gus başını salladı ama gözlerinde bir gülümseme gördüm. “İyi bir kız.”

“Tamam.” Wes ellerini çırpı. “Artık hepimiz tanıştığımıza göre, Gus, sana işin nasıl yapılacağını anlatayım.”

“Önemli değil,” dedi Gus kollarını göğsünde kavuşturup tezgâha yaslanarak. “Ada ile proje hakkında konuşmak istiyorum.”

Weston’ı şimdiye kadar hiç bu kadar neşesiz görmemiştim. Gergin... görünüyordu. Boğazı hareket ediyordu ve bir eliyle çenesini ovuştururken diğer eliyle tezgâhın üzerine işaret parmağını tekrar tekrar vuruyordu.

“Sana anlatabilirim ama Weston benim bildiğim her şeyi biliyor,” dedim.

Neden birdenbire Weston’ı sakinleştireceğini düşündüğüm bir şey yapma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum.

Bu benim yapacağım bir şey değildi.

Bu hafta kendim hakkında çok şey öğrenmişim. Birincisi, görünüşe göre çoğu zaman beni görmezden gelen, iş tulumu giyen dövmele kadımlara karşı bir ilgim vardı. Hem de çok büyük bir ilgiydi. İkincisi, anlaşılan başka biriyle nişanliyken, bir bar koridorunda söz konusu kadını öpecekmişim gibi bir enerji yayıyordum.

Bu beni iyi hissettirmedeği gibi Ada'nın benim hakkımda böyle düşünmesinden hoşlanmamışım. Ancak aynı zamanda, böyle bir şeyi *yapacak* birini tanıyor mu diye merak etmişim.

Eğer öyleyse, bu durumdan da hiç hoşlanmazdım.

Her ne kadar onu tanımayı çaresizce istiyor olsam da Ada'nın beni ve benim de onu tanımadığımı unutmak çok kolaydı.

İlk hafta sona ermişti ve proje herhangi bir aksaklık olmadan ilerliyordu. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum ama lanet olsun, Ada... etkileyiciydi. Evan ve o, ekiple onları dinlemek isteyecekleri bir şekilde iletişim kuruyorlardı. Ada sessiz ve profesyoneldi. Ekip üyelerinin ona “havalı” veya “soğuk” dediğini duymuştum ama ben, özellikle de ara sıra tüm ekibi kahkahalara boğan şakalar yaptığı için öyle olduğunu düşünmüyordum. Ardından tekrar işine dalıyordu ve en rahat olduğu yer orasıydı.

Her zaman iki kulağının arkasına kalemler sıkıştırıyordu. İşine o kadar dalıyordu ki, bir kaleminin olduğunu fark etmiyordu, sonunda da bu küçük kalem boynuzlar oluşuyordu.

Bu kahrolası şekilde sevimliydi.

Ondan çok hoşlanıyordum ama benimle mümkün olduğunca az iletişim kurmaya çalıştığı belliydi, bu yüzden ben de buna göre hareket etmeye çalışıyordum.

Oysa tek istediğim onun yanında olmaktı.

O gece barda Ada'yı o kadar güldüren şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Kötü bir gününde ya da iyi bir gününde hangi şarkıları dinlediğini, en sevdiği yemeğin ne olduğunu bilmek istiyordum.

Bedeninin benimkine, benim vücudumun ona verdiği tepkiyle aynı tepkiyi verip vermeyeceğini öğrenmek istiyordum.

Bir şans istiyordum.

Ne yazık ki bunların hiçbirisi kaderimde yoktu. Ada sınırını çizmişti ve ben o sınırı aşmak istemiyordum. Aslında aşmak istiyordum ama onun da benim sınırı aşmamı *istemesini* istiyordum.

Öpüşmemiz beynimde hâlâ tekrar tekrar canlanıyordu. Onu her gördüğümde, vücudunun ellerimin altında ne kadar yumuşak olduğunu ve dokunuşlarıma ne kadar duyarlı olduğunu hatırlıyordum.

Dudaklarımı ısırışını, ellerini kapıya bastırdığımda dudaklarıma karşı inleyişini hatırlıyordum.

Lanet olsun.

Kadınlara karşı bu şekilde hissetmezdim. Bu şekilde hissetmek *istemiyordum*. Bu yüzden bazen kendimde bir sorun olup olmadığını merak ediyordum. Yani, kendimde bazı sorunlar olduğunu biliyordum, herkesin bazı sorunları vardı. Ancak bana ilgi gösteren birçok kadına karşı gösterdiğim tarafsız tavrım, özellikle de Gus ve Brooks'un yanında büyüdüğüm için beni garip biri yapıyordu.

Emmy'den önce Brooks bir çapkındı ve Gus şimdi bunu inkâr edecek olsa da Riley'den önce, hiçbir kadını hayatına almadığından dolayı sadakatle tanınmazdı. Cam bunun dışındaydı ama ona âşık olduğu için değil, arkadaşı olduğu ve ona saygı duyduğu içindi.

Artık bağlanmaktan korkmuyordu, kendini ailesine adanmış bir babaydı. Üstelik kadınlar da bunu seviyordu ama Gus hâlâ her türlü ilişkiye kapılarını kapatmıştı.

Benim için mesele bir ilişki istememek değildi, bana ilgi duymuş hiç kimseyle ilişki istemiyor olmamdı. Ancak şimdi, bana kesinlikle ilgi göstermeyen bu kızı tanımak istiyordum.

Harika.

O kızıdan bahsetmişken, Büyük Ev'in önüne doğru yürüdüğüm sırada onu saçma sapan küçük arabasında görebiliyordum. Cumartesi sabahıydı, bu yüzden Baby Blue'da bugün iş yoktu. Sabah erkenden atım Ziggy'yi çiftliğin etrafındaki patikalardan birine çıkarmıştım ve sonra Emmy'yi görmek için binicilik sahasına uğramıştım.

Saatime baktım. Saat onu biraz geçmişti, beklediğimden geç kalmıştım. Ada direksiyona vuruyordu, tam nedenini merak ediyordum ki arabayı çalıştırmaya çalıştığını ve motorun çalışmadığını duydum.

Geçen hafta Rebel Blue'ya girerken arabanın çıkardığı sese ve titremesine bakılırsa, Wyoming'e kadar gelmesini bırakın, bu kadar dayandığına bile şaşırmıştım.

Arabasına yaklaşıp camına vurdum. Yerinde sıçradı, şaşkınlığı geçtiğinde bana öfkeyle baktı ama ben sadece gülümsedim. Onun öfkeli bakışlarını, başkalarının sevgi dolu bakışlarına her zaman tercih ederdim.

"Bir sorun mu var?" diye sordum Ada arabanın kapısını açarken.

"Bu aptal bok parçası çalışmıyor," dedi sinirli bir şekilde. Yenilgiyi kabul ederek başını direksiyon simidine koydu.

“Nereye gidiyordun?” diye sordum, haddimi aşmamaya çalışıyordum.

“Sadece kasabadan birkaç kapüşonlu *sweatshirt* ve başka şeyler almak istiyordum,” dedi, başı hâlâ direksiyona yaslıydı.

“Kullanabileceğin fazladan bir kamyonetimiz var, garajda.”

Ada bana baktı. “Gerçekten mi? Kullanmama izin verir misin?”

“Evet, neden izin vermeyim ki? Kimse kullanmıyor.”

“Yanımda park etmiş çirkin mavi olan değil, değil mi?” diye sordu, Emmy’nin kamyonetine endişeli bir bakış attığında güldüm.

“Hayır, o kız kardeşimin ama onun gururla sevincinin çirkin olduğunu düşündüğünü ona iletceğim.” Ada’nın gözleri irileşti. O büyük kahverengi gözler içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Alt dudağını ısırduğunda, benim dudağımı ısırdığı anı hatırladım. “Bu... çok nazikçe. Harika olur. Teşekkür ederim.”

“Evet, anahtarlar içinde. Beni takip et.” O arabadan inerken kapıyı açık tuttum, sonra kapıyı kapatıp garaja doğru yürüdüm.

Eski *GMC Sierra* kamyonetime doğru yürüdük. En iyi zamanlarında olmasa da sürülebilirdi ve Ada’nın geldiği arabadan çok daha dayanıklıydı. Üstelik daha güvenliydi. Hiçbir çarpışma bu çelik kafesi parçalayamazdı.

Garajın arkasında duruyordu, onu çıkarmak için kamyonetimi çekmem gerekiyordu. Ada ona baktı. “Hayatımda bu çiftlikte gördüğüm kadar çok kamyonet görmedim,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Wyoming’e hoş geldin,” dedim sürücü kapısını açarken.

“Belki bu kötü çocuğu sürdüğümde kasaba halkı bana o kadar bakmaz,” dedi. “Buraya uyum sağlamama yardımcı olur.”

“Sana bunu söylemek istemezdim ama güzel bir kadın her zaman bakışları üzerine çeker. Ne sürdüğü önemli değil.” Bunu söyler söylemez pişman oldum. Onun güzel olmadığını düşündüğümünden değil, sınırını aşmış gibi hissettiğimdendi.

Sanki Ada’nın duvarlarının aniden yükseldiğini görebiliyordum.

Kahretsin.

Hiçbir şey söylemeden bakışlarını benden kaçırdı. Kamyonetin kabinine baktığında omuzları düştü.

“Bunu süremem.” Sesinin hiç böyle çıktığını duymamıştım, kısık ve çekingendi.

“Üzgünüm,” dedim hemen. “Bunu söylememeliydim ama tabii ki kamyoneti sürebilirsin...”

“Hayır, gerçekten süremem,” derken parmaklarındaki gümüş yüzüklerle oynuyordu. “Manuel vites araba kullanmayı bilmiyorum.”

Bunu hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, kamyonetin manuel vitesli olduğunu da unutmuştum. Fakat onun cevabındaki bir şey, kafamda tuhaflık ve kalbimde ağırlık hissettirmişti. Sadece manuel vitesli araba kullanmayı bilmekten çok daha derin bir şey gibi görünüyordu. Manuel vites kullanmamak Meadowlark’ta bile oldukça yaygın bir şeydi.

“Kahretsin, özür dilerim.” Onu kaçırmayacak bir şekilde bir sonraki önerimi nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalıştım. Ada hakkında pek bir şey bilmiyordum ama plastik poşet gören bir at kadar kolay ürktüğünü biliyordum. “Seni götürebilirim,” dedim aceleyle. “Kasabaya. Zaten birkaç şey almam gerekiyor.”

Yine dudağını ısırdı, düşündüğünde böyle yapıyordu. Gözleri yere sabitlenmişti, her zamanki gibi benimkilerle karşılaşmak istemiyordu. “Sanırım...” diye başladı. Sonra, “Tamam, olur,” dedi.

“Kamyonetim şurada,” diyerek arkamızdaki kahverengi pikabı işaret ettim. Onunla birlikte yolcu tarafına yürüdüm, kapıyı açıp binmesini bekledim.

Yine düşünüyormuş gibi görünüyordu, muhtemelen geri adım atacaktı. “Biliyor musun, aslında ben iyiyim. Teklifin için teşekkürler ama acil bir şey yok. Gününü mahvetmek istemem.”

Günümü mahvetmek mi? Onunla birkaç dakika yalnız kalmak için kamyonetime uçurumdan aşağı sürerdim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

“Hayır, etmezsin. Her türlü kasabaya gitmem gerekiyor ve senin de arabaya ihtiyacın var.” Bunu bir karşılıklı çıkar ilişkisi gibi, tamamen iş olarak göstermeye çalıştım. Bana cevap vermedi ama iş teklifine cevap verdi.

“Hayır, gerek yok...”

Evet, bu kadar yeterdi. “Kamyonete bin, Ada.” Sesim istediğimden daha talepkâr çıkmıştı. Ada’nın sırtı dikleşti, gözleri sonunda benimkilerle buluştuğunda bana dik dik bakıyordu.

“Cumartesi günleri ne yapacağımı sen söyleyemezsin,” dedi kesin, tartışmaya yer bırakmayacak şekilde.

“Saçmaladığında söyleyebilirim.” Normalde böyle şeyler söylemezdim. Böyle davranmazdım da ama fazlasıyla... sinir bozucuydu. “Bu kasabaya gitmek için bir yolculuk, evlilik teklifi değil.”

Bu cevap hoşuna gitmemişti ama geri adım atmadım. Birkaç saniye daha birbirimize baktık. Kızgın olsalar bile gözlerinin üzerimde olması hoşuma gitmişti. Bütün hafta boyunca bana attığı soğuk bakışlardan daha iyiydi.

“Peki,” dedi dişlerini sıkarak ve kamyonete bindi.

“Cehennemin havasını kontrol etmemi hatırlat,” diye mırıldandım kapıyı kapatırken.

“Bunu duydum,” dedi Ada.

“İyi,” diye karşılık verdim.

Kamyonetin önünden dolaşıp kapıyı açtım ve sürücü koltuğuna oturdum. Ada’yla benim küçük, kapalı bir alanda yalnız olduğumuzu fark etmem bir saniyeden az sürdü.

Burada benden kaçamazdı, bu yüzden muhtemelen yapmamam gereken bir şey yaptım.

Yanındaki koltuktan elini alıp vites kolunun üzerine, kendi elim onunkinin üstünde duracak şekilde koydum. Elini çekmeye çalışsa da tutmaya devam ettim.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğunda sesi hem sinirli hem de şaşkın geliyordu.

“Sana manuel vites kullanmayı öğretiyorum.”

“Manuel vites kullanmayı öğrenmek istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun.” Ada sinirli bir şekilde içini çekti ama inkâr etmedi. Biliyordum, az önce yüzündeki ifadeyi görmüştüm ve istediğine emindim. Bu onun için yapabileceğim bir şeydi. “Pekâlâ, şu anda vites kolu boşta ama onu bu tarafa kaydırırsan...” İkimizin eliyle vites kolunu hareket ettirdim. “Ve aşağıya indirirsen geri vites geç, yerine oturduğunu hissettin mi?”

Başını salladı. İlgisiz görünmeye çalışsa da ilgilendiğini anlayabiliyordum.

“Sürerken sana bakamayacağım, bu yüzden bir soru sorduğumda kelimelerle cevap verirsen iyi olur.”

“Evet, efendim,” dedi Ada abartılı bir göz devirmeyle. Tamam, bu söz doğrudan aletime gitmişti. Belki bunu iyice düşünmemiştim ama artık geri dönmek için çok geçti.

“Tamam, manuel şanzımanlarda iki yerine üç pedal var ve kamyoneti hareket ettirmek için gazla debriyayı aynı anda değil, koordineli şekilde kullanmalısın.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Birbirlerini geçmeleri gerekiyor, yani gaza basarken debriyayı bırakmalısın ve ortada buluştukları nokta ideal noktadır.”

“Kamyonun hareket etmesini sağlayan nokta mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim kamyonu hareket ettirip garajdan çıkarken. Tenimin tenine değdiği hissini tadını çıkarıyordum. Kamyon durmadan hemen önce vites kolunu boşa aldım. “Kamyon durduğunda viteste olmadığından emin ol, yoksa motor stop eder.”

“Stop mu eder?” diye sordu. Kamyoneti birinci vitese alıp debriyayı bıraktığımda motor tekleyerek durdu.

“Stop eder.” Elini bırakır bırakmaz teninin dokunuşunu özledim ama kamyoneti yeniden çalıştırmam gerekiyordu. Ardından elimi tekrar elinin üzerine koydum. “Şu anda birinci vitesteyiz ve her hareket ettiğimizde bu viteste olmamız gerekiyor. Kamyonet hareket etmeye başladığında...” Kamyoneti garaj yoluna çıkardım. “İkinci vitese geçeceğiz.” Debriyaya basıp vites değiştirdim. “Saatte yaklaşık 25 kilometre hıza ulaştığında...” -*debriyaj, vites*- “Üçüncü vitese geçiyorsun ve böyle devam ediyor.”

“Yani her vites değiştirdiğinde debriyaya mı basıyorsun?” diye sordu.

“Evet. Debriyaya bas, ayağını gazdan çek ve vites değiştir.”

“Hatırlanması gereken çok şey var,” dedi kısık bir sesle.

“Göründüğü kadar zor değil, söz veriyorum.” Bunun ardından bir süre sessiz kaldık. Ada’nın bana, ellerimize ve yaptığım şeye odaklandığını, her şeyi anlamaya çalıştığını anlayabiliyordum, bu yüzden konuşmaya zorlamadım.

Bizi kendi hâlimize bıraktım.

Birkaç dakika sonra, “Daha önce evliydim,” dedi Ada. Manuel vites kullanamadığını söylediği zamanki gibi sesi yine kısık çıkmıştı. Elini tutarken tepki vermemeye çalıştım. Kendisi hakkında bir şey anlatmasma şaşırmıştım ve devam etmesini istiyordum. “Bir arabamız vardı. Manuel vitesliydi.”

“Ama sen kullanamıyordun, değil mi?” diye sorarken direksiyondaki elimi sıktım.

“Hayır, bu yüzden yürüyerek gidebileceğim yerler dışında evden çıkamazdım ya da eski kocam beni götürürdü.”

“Sana öğretmeye çalışmadı mı?”

“Beni istediğim yere götürebileceğine göre kullanmayı öğrenmeme gerek olmadığını söyledi.” Ada’nın kafeste bir kuş gibi görüldüğü bir görüntü zihnimde canlandı. Bunun anlamı, kendi başına hiçbir şey yapamadığıydı ve bu beni çok kızdırmıştı.

Bu pislik her kimse, onu bulup bir uçurumdan aşağı atmak istedim. “Başlangıçta, beni her yere götürmek istemesini tatlı bulmuştum, bana değer verdiğini düşünmüştüm ama birkaç hafta sonra kendimi kapana kısılmış hissetmeye başladım.”

“Üzgünüm,” dedim durumu nasıl düzelteceğimi bilmesem de.

“Önemli değil. Artık bitti,” dedi basitçe. Gözlerimi yoldan ayırmadım çünkü ona bakarsam kamyoneti durdurup onu kendime çekeceğimi biliyordum.

Kasabaya gelmeden önceki son dur işaretine vardığımızda beşinci vitesten düşürdüm ve ona döndüm. Ellerimiz hâlâ birbirinin üstündeydi, parmak uçlarımda kalp atışlarını hissedebiliyordum. “Eğer izin verirsen sana manuel vites kullanmayı öğretebilirim, Ada. Artık kendini böyle kapana kısılmış hissetmek zorunda değilsin.”

Bakışlarını başka tarafa çevirdiğinde tekrar sürmeye başlamak zorunda kaldım. Birkaç dakika sonra, onun olduğu taraftan küçük bir “Teşekkür ederim” sesi geldi.

Şu an ona nasıl destek olacağımı bilemediğimden sessiz kaldım. Konuşmayı devam mı ettirmeliydim? Yoksa sessiz kalıp onu rahat mı bırakmalıydim?

Neyse ki karar vermeme gerek kalmadı çünkü önce Ada konuştu. “Peki gerçekten kasabada alacağın bir şey mi vardı, yoksa sadece nazik olmak için mi geldin?”

Gülümsedim ve dürüstçe cevap verdim... yani yarı dürüstçe. Onunla ne kadar çok vakit geçirmek istediğimi bilmesine gerek yoktu. “İkisi de.”

“Birkaç dakika önce sana içimi döktüğüm için dikkatini başka yere çekmek amacıyla meraklı davranacağım. Kasaba da neye ihtiyacın var?” *Kasaba* derken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı.

Bir saniye tereddüt ettim. “Gerçek cevabı mı istiyorsun? Yoksa kolay olanı mı?”

“Gerçek cevabı,” dedi tereddüt etmeden. “Sana eski kocamdan bahsettim, bundan daha savunmasız bir şey olamaz.”

“Sen bana kendinden bahsettiğin için ben de kendimden bahsetmek zorundayım yani?” dedim eğlenerek.

“Öyle bir şey,” diye cevapladı. Bence o da biraz gülümsemişti.

“Pekâlâ,” diye başladım. “Eczaneden antidepresanımı almam gerek ve cumartesi öğlen kapanıyorlar, yani arabanın bozulması tam zamanında oldu. Yoksa yetişemeyebilirdim.” Bunu Ada ile paylaşmak benim için sorun değildi. Bu konuda açık davranıyordum ve onun beni tanımasını istiyordum.

Hoşuma gitse de gitmese de bu benim bir parçamdı. *Aptal, üzgün beyin.*

Ada yine sessiz kaldığında devam ettim. “Artık ikimiz de birbirimiz hakkında bir şeyler biliyoruz.”

“Evet,” dedi en sonunda küçük bir gülümsemeyle. “Bize bak, açık sözlü falan olduk.”

“Biraz iyi hissettiriyor, değil mi?”

“Aslında, evet,” diye cevapladı. “Ben... şey...” Bir saniye tereddüt etti. “Teşekkür ederim. Bütün bunları sana anlatmamı sağladığın için. Başa çıkması gereken sorunlara sahip tek kişi olmadığımı hissetmek güzel.”

Evet, öyleydi.

Weston'a eski kocamdan hangi akla hizmet bahsettiğimi bilmiyordum ve ona söylediğimde ne yapmasını beklediğimi de bilmiyordum. Beni olduğumdan daha iyi biriymişim gibi ya da hâlâ beni arzuluyormuş bakmayı bırakacağını düşünmüştüm ama ikisi de olmamıştı.

Bunun yerine, kamyonetini durdurup gözlerimin içine bakmış ve ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim, özlemle beklediğim sözleri söylemişti. *"Artık kendini böyle kapana kısılmış hissetmek zorunda değilsin."* Kelimeler zafer çanları gibi kâlbimde yankılanmıştı. O sözleri söylediğinde ona inanmıştım. Belki de Wyoming'in uçsuz bucaksız mavi gökyüzünün etkisiydi ama kendimi burada kapana kısılmış hissetmiyordum.

Yolculuğumuzun geri kalanı olaysız geçti. Wes'in bana söylediklerini ve depresyonundan bahsederek garip, savunmasız durumumda kendimi yalnız hissetmemem için ne kadar istekli olduğunu düşünme fırsatım olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, onun böyle bir sorunla uğraştığını asla tahmin edemezdim. Wes çok mutlu görünüyordu. Fakat sanırım depresyon, nasıl görüldüğün veya nasıl davrandığınla değil de nasıl hissettiğinle ilgili bir şeydi.

Bunun ardından biraz sohbet ettik. En sevdiğim yemeğin ne olduğunu, projede şu ana kadar iyi vakit geçirip geçirmediğim gibi yüzeysel şeyler sordu. Konuşması kolay biriydi. Farkına varmadan Meadowlark kasaba merkezine girmiştik.

Birkaç kapüşonlu *sweatshirt*, daha sıcak bir mont ve eldiven almak istiyordum. Bir giyim mağazasına gidebileceğimi düşünmüştüm ama Weston'a neye ihtiyacım olduğunu söylediğimde, traktör malzemeleri satan dükkânın hemen önündeki Main Caddesi'nin kenarına çekti.

"İhtiyacım olan şeyin burada olduğunu sanmıyorum," dedim kamyoneti park ederken.

"Güven bana, burada ihtiyacın olan her şey var ve muhtemelen henüz ihtiyacın olduğunu bile bilmediğin şeyler de var," dedi. "Üstelik başka yerlerde ödeyeceğinin yarı fiyatına." Kamyonetten inmek için harekete geçtiğinde ben de onu takip ettim.

"Tek başına idare edebilecek misin?" diye sordu. Sesli cevap vermek yerine, gözlerimi devirdim ve ona ters bir bakış attım. Geri adım atacağını düşünmüştüm ama çekilmedi. Sadece gamzeli gülümsemesiyle bana bakarak konuşmaya devam etti.

"Reçetemi almam gerekiyor ve ayakkabıcıda birkaç çift botum var." Başını caddenin karşısındaki küçük dükkâna doğru eğdi. Tabii ki burada lanet olası bir ayakkabıcı vardı. "Yarım saat sonra burada buluşalım mı?"

Bir parçam onun benimle kalmasını istemesine rağmen başımı sallayarak onayladım, bunu asla itiraf edecek değildim. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyordum ama yanındayken sanki havada süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi iyi hissediyordum. Artık nadiren hissettiğim iki duyguydu.

Yine de kişisel alanıma ve sınırlarıma sürekli olarak saygı göstermesi de beni güvende hissettiriyordu.

İşin doğrusunu bilmesem, Weston'ın tamamen iyi ve dürüst bir adam olduğunu düşünürdüm. Ne yazık ki bu imkânsızdı.

“Tabii,” dediğimde bana şapkasını kaldırarak selam verdi, ardından dönüp caddenin karşısına geçti. Karnımda uçuşan kelebekleri bastırmaya çalıştım. Bugün sabah bana kamyonete binmemi söylediğinde ortaya çıkan aptal sürtüklerin aynısıydı.

Traktör malzemeleri dükkânında aradığımı bulacağıma inanmıyordum ama yine de içeri girdim. Hemen yanıldığımı anladım çünkü ilk gördüğüm şey, her biri otuz dolara satılan siyah, sarı ve yeşil *Carhartt* kapüşonlu *sweatshirt*'lerin olduğu bir askıydı.

Kahretsin.

Aynı *sweatshirt*'leri San Francisco'daki ailemin evinin yanındaki butikte iki katı fiyata satıyorlardı.

Eğer bu küçük kasaba hayatının bir parçasıysa, buna alışabilirdim. Kapüşonluları karıştırdım, siyah ve yeşil olanlardan birer tane seçtikten sonra mağazanın geri kalanını gezmeye başladım.

Kesinlikle traktör malzemeleri ya da traktör malzemeleri olduğunu düşündüğüm şeyler vardı ama bir sürü başka şey de vardı. O küçük dinazor tutacakları, bir sürü giysi, ev dekorasyonu malzemeleri -bunları aklıma not ettim- ve bir de toplu şeker bölümü.

Şeftalili jelibon halkalarla dolu bir şekerlik gördüğümde kendimi tutamadım. Torbalardan birini alıp ağzına kadar doldurdum. Bir süre dolaşarak birkaç şey daha aldıktan sonra -bir bere, eldiven ve yine indirimli bir mont- kasaya doğru yöneldim.

Kasada işlemi yapmak için sarışın bir adam duruyordu. Weston gibi yakışıklı değildi ama fena sayılmazdı. Bir erkeğin yakışıklı olup olmadığına Wes'le kıyaslayarak karar verdiğimi şimdi fark etmiştim.

“Her şeyi bulabildiniz mi?” diye sordu. Gözleri rahatsız edici olacak kadar uzun süre üzerimde kaldı.

“Evet, teşekkürler,” dediğimde ürünlerimi okutmaya başladı.

“Sizi burada daha önce görmedim,” dedi neredeyse suçlayıcı bir tonda.

Söyledikleriyle bana tuhaf şekilde bakışı arasında sinirlenmeye başlamıştım. “Bu bir soru muydu?” diye sordum. Kartımı tezgâhın üzerinde kaydırırken kasiyere en iyi “*Dene de gör*” bakışımı attım. Agresif bakışlarımdan kaçındığında cevap vermeyeceğini hissettim.

İyi.

Kasiyerin kartımı okutmasını izledim. Birkaç saniye sonra, kart okuyucudan sert ve korkunç bir ses geldiğinde bir kayanın altına girip saklanmak istedim. Bunun ardından ne olacağını biliyordum.

“Ah,” dedi. “Üzgünüm ama bu kart reddedildi. Denemek için başka bir kartınız var mı?”

Hayır, yoktu. Eski kocamın adına olmayan tek kredi kartı buydu. Boşanmadan sonra elbette o eski kartları kullanmamıştım ama başka kart çıkarma hakkım da yoktu ve banka hesabım boşalmıştı.

Son birkaç hafta içinde kartla ne kadar harcama yaptığımı ve limitimi aşıp aşmadığımı kafamda hesapladım.

Siktir.

“Ben... Ben...” diye kekeledim. “Bir bakayım.” Bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşünerek cüzdanımı çıkardım.

Tam kaçmak üzereydim ki başka bir kart tezgâhın üzerinden kaydı ve Weston’ın sesi geldi. “Bunu kullan.” Beni kurtarmasını istemiyordum. Benimle ilgilenmesine ihtiyacım yoktu. Kamyonette ona içimi açtığım için başıma gelen buydu. Başka bir adam gelip bu işi üstlenebileceğini sanıyordu.

“Kredi kartı şirketin büyük ihtimalle kartının çalındığını düşünüyordur,” diye güldü. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama kasiyer de onunla güldü. Beni koruyor, utancımı ortadan kaldırıyordu.

“Bu ilk kez olmuyor,” dedi sarışın çalışan. “Rebel Blue’daki proje nasıl gidiyor?”

“İyi, Kenny. Sorduğun için teşekkürler.” Wes beni işaret etti. “Ve az önce sorumlu kadınla tanıştın.”

Kasiyer Kenny tekrar bana baktı. “Meadowlark’a hoş geldin.”

“Görüşürüz,” dedi Wes, tezgâhtan eşyalarımın olduğu çantayı alıp kapıya doğru yöneldi.

Dışarı çıktığımızda durup, yanımda duran Weston’a baktım. Yüzündeki ifade, sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi bekleyiş doluydu.

Eh, bunu hak etmişti. “Bunu yapmana gerek yoktu. Benimle ilgilenmene gerek yok,” dedim sertçe.

“Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum,” dedi. “Ama her sabah titrediğini görmek beni deli ediyor ve sunduğum paltolardan hiçbirini almıyorsun.” Evet çünkü onun paltolarından birini giydiğim o tek seferde, kokusu beni o kadar etkilemişti ki neredeyse onu tekrar öpüyordum.

“Çünkü *kendi* paltomu almayı planlıyordum,” diye karşılık verdim.

“Planın çok iyi işledi, değil mi?”

“Bir yolunu bulurdum,” dedim ama içten içe öyle düşünmüyordum. En kötü ihtimalle, aldıklarımı bırakıp giderdim. En iyi ihtimalle, Kenny “*Şirin ve masum bir kız*” numarama kanarak bana kredi açardı.

“Ada,” dedi Weston, sanki sinirlenmeye hakkı olan kendisiymiş gibi bir eliyle şakağını ovuşturdu. “Ben herkes için yapacağım şeyi yaptım.” Midemin birazcık burkulduğunu hissettim ama bunu görmezden geldim. “Eğer bu kadar

önemliyse hepsini geri alırım.” Şey, hayır, bunu istemiyordum. “Ama bir paltoya ihtiyacın var. Senin kartın çalışmadı, benimki çalıştı. Sonra bana ödersin.” Ardından bana baktı. “Eğer kendini daha iyi hissedeceksen faiz de ekleyebilirsin.”

Bu beni daha iyi hissettirmedi ama gamzelerinden birinin ortaya çıkmamaya çalışması iyi hissettirmişti.

“Tamam,” dedim.

“Tamam,” diye cevapladı.

Eve dönüş yolu sessiz geçti, tek ses hoparlörlerden gelen hafif *rock* müzikleriydi. *Tom Petty, Eagles, Fleetwood Mac, Steve Winwood.*

Ayrıca manuel vites dersi de yoktu.

Yine de bu durum, onunkiyle temas ettiğinde bedenimin nasıl hissedeceğini hayal etmemi engellemedi.

Harika.

Düzenleme

Ny.ozlem

Rebel Blue’da her sabah güzeldi ama pazar sabahı uyan-
dığımda, bu sabahların en sevdiğim sabahlar olacağını
biliyordum.

Erken kalkan biri ya da gece kuşu değildim. Aslında, uyu-
mayı tercih ederdim. Ancak her tarafı yeşil ağaçlarla çevrili
ve serin dağ havasıyla dolu bir ahşap kulübede uyanmanın,
erken kalkmayı çok daha kolay hâle getiren bir yanı vardı.

Geçen hafta alarmı ertelemiş miydim diye hatırlamaya
çalıştım ve ertelemediğimi fark ettim. Bu benim için nadir
bir şeydi. Pazar günleri alarm kurmazdım ama Rebel Blue’da
bunun bir önemi yoktu çünkü güneşle birlikte uyanıyordum.

Yuvarlanarak yataktan kalkıp yüzümü yıkadım ve sabah
cilt bakım rutinimi uygulamakla oyalandım. Bugün büyük
bir planlarım yoktu, pazar günleri çalışmamaya çalışıyordum.
Her zaman başaramıyordum ama en azından deniyordum.
Yeni siyah *Carhartt* kapüşonlu *sweatshirt*’ümle bir çift tayt
ve üzerine de birkaç gün önce birinin kapımın önüne bırakmış
olduğu kalm yün çorapları giydim.

Çorapların üzerine “*Soğuk zeminler için*” yazan bir not ya-
pıştırılmıştı.

Onları ilk kez giydiğimde, bu çorapları asla çıkarmak iste-
mediğimi anlamıştım.

Buzdolabından yoğurt almak için evin içinden mutfağa doğru yürüdüğümde, tereyağı ve pastırma kokusu hızla burnuma çarptı. Ağzımın suyunun akmaya başladığını pek sık hissetmezdim ama Büyük Ev'in mutfağından gelen kokular çok lezzetliydi.

Amos, eski bir kot pantolonla kareli bir gömlek giymiş, ocağın önünde duruyordu. Kır saçları nemliydi.

Beni gördüğünde sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Wes, en azından Büyük Ev'de gördüğüm fotoğraflara göre annesine daha çok benziyordu ama ben onun Amos'a da benzediğini düşünüyordum.

"Günaydın," dedi Amos. "İyi uyudun mu?"

Başımı salladım. "Henüz bir gece bile deliksiz uyumadım." Bu da benim için nadir bir şeydi. "Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. İş yerine bu kadar yakın olmak harika."

"Seninle birlikte olmaktan mutluyuz. Yerleşebildin mi?"

Giysilerimin artık valizim yerine bir zamanlar boş olan misafir odasındaki şifonyerde olduğunu, işyerine gitmek için sevdiğim kendi arazi aracımın olduğunu ve günün sonunda Büyük Ev'e dönmenin eve dönmek gibi hissettirdiğini düşündüm.

"Evet, yerleştim. Burayı seviyorum," dedim içtenlikle.

"Güzel. Seni burada görmekten memnunuz, özellikle Weston." Kalbim hızla çarptı. *Tanrım*. Amos'un bir şey bilmediğini umuyordum.

"Çalışmalarından çok etkilendi. Her gün seni işe aldığımız için doğru kararı verdiğimizizi söylüyor."

Çalışmalarından mı... bahsediyordu? Babasına? Üstelik etkilenmişti, öyle mi?

Pekâlâ, bu... çok hoştu. Ben de Amos'a cevap olarak bunu söyledim. "Nerede?" diye sordum. Merak ettiğimden değildi.

“Weston hepimizden erken uyanır. Muhtemelen Waylon’la birlikte bir yerlerde yürüyüşe çıkmıştır.” Tabii ki, Weston nereye giderse o köpek de peşinden giderdi. “Buz gibi bir göle uçurumdan atlıyor olabilir, kim bilir.” Amos güldü. Çocukları hakkında konuşma şekli, benim ailemin benim hakkımda nasıl konuştuğunu merak etmeme neden oluyordu.

Birkaç saniye sonra Amos tekrar konuştu. “Bunu uzun zamandır bekliyordun. O eski evi çok seviyor,” dedi küçük bir gülümsemeyle, tavada aşırı miktardaki omleti karıştırıyordu.

“Çok güzel bir ev,” dedim. “Orada mı büyüdün?”

“Evet.”

“Ama ailen için yeni bir ev inşa etmeyi mi tercih ettin?” diye sordum, Rebel Blue’nun tarihini merak ediyordum. Tezgâhın önündeki taburelerden birine oturarak Amos’la sohbet etmeye hazırlandım.

“Evet,” dedi Amos. “Babamla benim...” Bir an duraksadı ve alnında derin bir kırışıklık belirdi. “Karmaşık bir ilişkimiz vardı.” Başımı salladım. Bunu anlayabiliyordum. “Evliliğimin, ailemin farklı olmasını istedim. Sanırım bu durum, yeni bir eve taşınmamla başladı. August doğmadan birkaç hafta önce buraya taşındık.” Rebel Blue’da ilk günümde Wes’in bana anlattığı bir şey aklıma geldi, babasının kendisi ve kardeşlerinin tam isimlerini kullandığını söylemişti. August’un Gus olduğunu tahmin ediyordum.

Daha fazla sorum vardı ama sormanın kabalık olacağını düşündüm, bu yüzden konuyu değiştirdim. “Çok fazla yemek var,” dedim budala gibi.

Amos bu sefer geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. “Bugün ailecek kahvaltı yapıyoruz.” Ailesinden bahsederken gurur duyduğunu neredeyse hissedebiliyordum. “Tabii ki bize katılmanı çok isteriz. Ama bugün izin günün olduğunu biliyorum, bu yüzden sana bir tabak hazırlayabilirim, buradan daha sessiz bir yerde yiyebilirsin.”

Grup ortamlarında pek iyi değildim. Dinlenme hâlindeki somurtkan yüzüm ve genel enerjim bu tür durumlara pek uymazdı.

“Sorun değil,” dedim. “Buzdolabından bir şeyler alırım.”

“Bize katılmayacak mısın?” Weston’ın sesi arkamdan geldi ve Waylon’ın kafası bir şekilde yanımda sallanan elimin altına girdi. Taburemde dönüp kendimi tutamayarak Wes’e baktım. Ancak bu güzel pazar sabahı göreceğim şeye hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Belli ki koşmuştu çünkü göğsü hâlâ hafifçe inip kalkıyordu. Uzun kollu beyaz tişörtü terden ıslanmış ve vücuduna yapışmıştı, seksi erkek takvimlerinde yer alabilecek bir görüntü oluşturunuyordu.

Daha sonra kovboy takvimlerini *Google*’da aramayı aklımın bir köşesine yazdım ve Rebel Blue Çiftliği’nin bende sadece belirli bir kovboya değil, genel olarak kovboylara karşı bir ilgi uyandırdığına dair kendimi ikna etmeye çalıştım.

Bakışlarımı tekrar Weston’ın bedenine kaydı, aşağıdan yukarı doğru süzdüğümde bir sırtışıla karşılaştım. Suçüstü yakalanmıştım ve patronuma açıkça bakarken yakalanmam yetmezmiş gibi, o da tam o anda bana göz kırptı.

Gerçekten çok iyi bir göz kırpmaydı. Çenenizi düşüren ve omurganızdan bir sıcaklık dalgası geçmesine neden olan türdendi.

Lanet olsun ona.

Hâlâ sorusuna cevap bekliyordu.

“Bugün olmaz,” diye yanıtladım.

“Sen de duş almadan bize katılamazsın,” diye Amos söze karıştığında Wes gözlerini devirdi. Alnındaki teri silmek için tişörtünün kenarını tutarken tekrar bana baktı. Bu adam ne yaptığını çok iyi biliyordu ve ben de ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. “Kokuyorsun.”

“Gidiyorum, gidiyorum,” diye cevap verdi Weston babasına. Mutfaktan çıkmak için döndü ve arkasından, “Ama Ada’yı kahvaltıya kalması için ikna et,” diye seslendi.

Tekrar Amos’a döndüğümde eğlenmiş görünüyordu ama tek söylediği, “Sana bir tabak hazırlayayım,” oldu. Ben de minnettarlığımı anladığını umduğum bir bakışla karşılık verdim.

O sırada ön kapının açıldığını duydum ve iki kişinin konuşma sesleri mutfığa kadar geldi.

“Sana söyledim,” dedi bir erkek sesi, garip bir şekilde tanıdık geliyordu. “O çirkin mavi canavarı tamir etmeye çalışmaktansa sana yeni bir kamyonet alırım.”

“Kamyonet ve ben bir bütünüz. O giderse ben de giderim.” Bu seferki bir kadın sesiydi. Mutfakta iki kişi görüldüğünde adamı hemen tanıdım, barmen Brooks’tu. Bu durumda yanındaki esmer kadın da Weston’ın kız kardeşi Emmy olmalıydı.

Emmy uzun boyluydu, muhtemelen benden birkaç santim daha uzundu. Uzun, kahverengi saçları rüzgârda savrulmuş gibiydi; sanki buraya atla gelmiş ve rüzgâr saçlarını arkasına uçuşturmuştu. Onunla ilgili her şey çok... özgür görünüyordu.

Hayatım boyunca kendi yarattığım bir kafeste hapsolmuş gibi hissettim. Bu kadına bir bakış atmıştım ve ilk hissettiğim şey kıskançlıktı.

“Selam, Spud,” diye seslendi Amos. “Luke, günaydın.” Emmy babasına bir öpücük gönderdi ve Brooks ona başıyla selam verdikten sonra Emmy’ye döndü.

“Tamam,” dedi Brooks. Gözleri Emmy’nin üzerindeydi, ona bakış şekli yüzünden mutfığa yeni girmiş olmalarına rağmen bir şeyi bölüyormuşum gibi hissediyordum. “Ama bana borçlusun, tatlım.”

Emmy’nin yüzü daha da aydınlandı ve Brooks kolunu omzuna atarak onu kendine doğru çekti. Şakağına hızlıca bir

öpücük kondururken, Emmy'nin gözleri mutfağı taradı ve üzerimde durdu.

Brooks'un kollarından sıyrıldığında -Brooks bu kayıptan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu- elini bana uzattı. "Merhaba, sen Ada olmalısın. Ben Emmy."

Brooks bana baktığında dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Vay, vay, vay... Hesabını ödemedен kaçan kız senmişsin."

Emmy şaşkın bir ifadeyle önce Brooks'a, sonra tekrar bana baktı. Beni bir saniye inceledi ve gözleri anlama ifadesiyle parladı. "Bir dakika, barda kardeşimle öpüşen kız *sen* misin?"

Daha önce hiç bir yengeç olmak istememiştim ama her şeyin bir ilki vardı. O anda, içine çekilebileceğim bir kabuğum olması için her şeyi verirdim.

Amos arkamda öksürdüğünde, kendimi ateşe vermek bile bu andan daha zevkli olurdu.

"Üzgünüm," dedi Emmy çabucak. "Bardaki gizemli kızla iç mimarın aynı kişi olduğunu bilmiyordum." Sözler ağzından hızla dökülüyordu.

"Ben de öyle," dedi Brooks sırtarak.

"Kapa *çeneni*, Luke." Emmy onu susturdu. "Gerçekten üzgünüm," dedi bana dönerek. "Bazen beynim ağzım kadar hızlı çalışmıyor."

"Önemli değil," dedim ama tek istediğim buradan çıkmaktı. Brooks hâlâ sırtıyordu. "Hesabı ödeyeceğim," dedim ona sinirlenerek.

"Gerek yok." Brooks başını iki yana salladı. "Sen Devil's Boot'tan dünya hız rekoru kırarak kaçtıktan sonra Wes ödedi."

Tabii ki ödemişti. Wes, Wyoming'in *Dudley Do-Right**'ıydı. Emmy, kaburgalarına dirsek atsa da Brooks aldırmadı.

* 1960'larda Amerika'da popüler olan ve "The Rocky and Bulwinkle Show" programında yer alan çizgi filmde, herkesin yardımına koşarken çeşitli talihsizlikler yaşayan bir Kanada Kraliyet Atlı Polisi (Mountie) karakteridir. —e.n.

Onu göğsüne çekip kollarıyla sardığında, Emmy yarım saniye direndi ama sonra sanki olmak istediği tek yer Brooks'un kollarıymış gibi ona yaslandı.

Brooks, Emmy'nin başına tekrar öpücük kondurdu.

Wes'in, onlarla tanıştığımda anlayacağımı söylediğini anımsadım.

Anlamıştım.

Hiçbir zaman çok sevilen bir insan olduğumu düşünmemiştim. Eski eşim, özellikle de ilişkimizin sonlarında bu şüphemi doğrulamıştı. Çoğu zaman bu durum beni rahatsız etmezdi. Ancak Brooks'la Emmy'ye bakarken göğsümde bir sızı hissettim ve uzun zamandır ilk kez sadece beğenilmek değil, gerçekten sevilme nasıl bir şey olabilir diye merak ettim.

Başımı iki yana salladım. Pazar sabahı saat yedi buçukta bunu düşünmek benim için çok fazlaydı.

Tezgâhın üzerinden bir tabağın kayma sesi dikkatimi çekti. Amos'a döndüğümde bana özür dilermiş gibi ama aynı zamanda bir şey biliyormuş gibi bakıyordu. Rebel Blue'da ilk günümde, Weston çantamı geri verdiğinde de bana aynı bakışı atmıştı.

Bana hazırladığı tabak daha çok bir servis tabağı gibiydi. Üzerine yüksekçe yığılmış pastırma, yumurta, kızarmış domates, iki çeşit tost, patates kızartması ve muhtemelen muzlu fındıklı kek vardı. Buraya geldiğimden beri bu keklerden birkaç tane yemiştım, her zaman kilerde bulunurdu.

“Bekle, bizimle yemek yemeyecek misin?” dedi Emmy. Sesi gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Bugün onun izin günü, Spud,” diye araya girdi Amos. “Bırak da keyfini çıkarsın.”

Omuzları düştü ama başıyla onaylayarak, “Bir ara kahve içelim,” dedi Emmy. Ryder ailesinden beni kahve içmeye davet eden ikinci kadındı. Davetlere, arkadaşlığa ya da başka şeylere alışkın olmayan biri için bu... iyi hissettiriyordu.

“Teddy seni görmek için can atıyor, biliyorum.” Teddy geldiğinden beri birkaç kez mesaj atmıştı. Babası iyi değildi ve ona göz kulak oluyordu, bu yüzden henüz beni görmeye gelememişti. “Belki bu cuma bir şeyler yapabiliriz?”

“Evet,” dedim net bir cevap vermeden. “Bu hafta nasıl geçecek bir bakalım.” Emmy, bunun “muhtemelen hayır” anlamına geldiğini biliyormuş gibi bana baktı. O yüz ifadesini biliyordum. Hayatım boyunca soğuk, huysuz ve kaba olarak tanınmıştım. Çok sıcakkanlı veya aşırı kibar olmadığımı biliyordum ama gerçek şu ki, sadece utangaçtım. İnsanlarla iyi geçinen biri olduğumu düşünmüyordum, en azından bu aile üyelerinin oldukları şekilde değildim. Nazik olmayı çok kolaymış gibi gösteriyorlardı. Oysa ben, insanların beni sevmesini veya benimle tekrar görüşmelerini sağlayacak şekilde konuşmayı bilmiyordum. Her zaman hayal kırıklığı yaratıyordum, o zaman neden uğraşacaktım ki?

Emmy daha fazla ısrar edemeden Amos’a döndüm. “Kahvaltı için çok teşekkürler.” Sonra Emmy ve Brooks’a döndüm. “Seninle tanışmak çok güzeldi, Emmy. Ve Brooks, seni görmek de fena sayılmazdı.”

Emmy ve Amos buna güldü, Tanrı’ya şükür.

Kahvaltı tabağımı alarak tabureden kalkıp odama geri döndüm. “Umarım yakında tekrar görüşürüz!” diye seslendi Emmy arkamdan.

Wes’in duş aldığı üst kattaki banyoyu geçtim. Akan su, aklımda gerçekten düşünmek istemediğim türlü türlü görüntüler canlandırdı.

Odamdaki masaya oturup kahvaltımı yaparken telefonumu karıştırmaya başladım. En iyi fikirlerimden bazıları, boş günlerimde *Pinterest*’te dalgın dalgın gezinirken aklıma gelmişti. Ancak *sweatshirt*’ümün cebine uzandığımda orada değildi. *Siktir*. Mutfak tezgâhında unutmuş olmalıydım.

Gidip almaya değer miydi? Emmy, Amos ve Weston'ın beni kalıp onlarla kahvaltı yapmaya ikna etme yeteneklerine tamamen güveniyordum. Üstelik bu o kadar da kötü olmayabilirdi. İçlerinden birini daha fazla olmakla birlikte Ryderları seviyordum. Seçeneklerimi tartarak, sonraya kadar beklemektense şimdi telefonumu almaya çalışmanın daha iyi olacağına karar verdim. Sonuçta birbirini gerçekten *seven* bir ailenin kahvaltısının ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki?

Koridordaki banyoyu geçtiğim sırada kapı bir buhar dalgasıyla birlikte açıldı. Kendimi durdurmaya zamanım olmadan Weston'ın geniş göğsüne çarptım.

“Hey, yavaş ol,” dedi Wes. İlk başta, vücudumun çarpışmadan korunmak için verdiği refleksle ellerimi öne uzatmıştım. Ancak şimdi ellerim göğsünde gevşek bir şekilde duruyordu ve ona dokunurken nasıl göründüklerine bakakalmıştım. “Bir yere mi gidiyorsun?”

Ağzımdan kelimeler çıkmıyordu, tamamen ona dokunmanın ve onun bana dokunmasının nasıl bir his olduğuna odaklanmıştım. Dirseklerimde duran ellerinden kollarıma doğru küçücük yıldırım kıvılcımları yayılıyordu. “Ü-üzgünüm,” diye kekeledim.

Mutfakta yaptığım gibi onu baştan aşağı süzdüm. Gömleklerinin vücuduna yapıştığını görmüştüm, iş yerinde anlık görüntüler şeklinde karnını da biraz görmüştüm ama şimdi karşımda sadece bir havluyla duruyordu.

Onun aslında gömlek *giymemesi* gerektiğine karar vermem çok uzun sürmedi. Her zaman böyle, gömleksiz ve parlayarak dolaşmalıydı.

O anda sanki birine yoğun, kaçınılmaz şekilde vurulmuş bir ergenmişim gibi hissettim.

Ancak vurulduğunuz kişi patronunuzsa bu işler o kadar da eğlenceli olmuyordu.

Eğer karşımda başka biri duruyor olsaydı, mantıklı düşüncelerimin kafamdan uçup gitmesi o kadar da önemli olmazdı.

Ona, her yerine dokunmayı istemek konusunda iki kez bile düşünmezdim.

“Ben değilim,” dedi Wes. Elleri belime kaydı ve beni bulanık zihnimden çıkarıp o ana geri getirdi. Nefesim boğazımda düğümlendi. Onun elinden kurtulmam gerekiyordu ama elleri üzerimdeyken düzgün düşünemiyordum. Tek düşünebildiğim *daha fazlasıydı*. Neredeyse istemeden ellerimle göğsünden omuzlarına doğru okşadığımda dudakları hafifçe aralandı. Hâlâ nefes almıyordum. “Yine yap,” diye fısıldadı.

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen yaptım ama orada durmadım. Avuç içlerimi karnının üzerinde aşağıya doğru kaydırıp tekrar yukarıya doğru çıkardım.

Sonunda titrek bir nefes verdim. *Bana neler oluyor?*

“Düşündüğün şey bu muydu? Mutfakta gözlerini benden ayıramadığında, bana dokunmayı mı düşünüyordun?”

Yutkunup başımı salladım, ona ya da kendime bunu itiraf etmeye ne zaman karar verdiğimi bilmiyordum.

“Seni görüyorum, Ada. Bana bakmasan bile, seni her zaman görüyorum.”

Onun yanındayken her şey o kadar... elektrik yüklüymüş gibi hissettiriyordu ki bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Üstelik durdurmayı istediğimden bile emin değildim.

Özellikle de şu anda.

“Şu anda sana bakıyorum,” dedim. Bedenimden kopup ayrılmış gibiydim, sanki avuçlarımdan ona dokunması dünyayı ekseninden saptırmıştı. Ona yaklaştığımda teninden damlayan su kapüşonlumu ıslattı.

“Neden şimdi?” diye sordu. *Çünkü sen, üzerinde sadece bir havlu olan Vahşi Batı'daki bir tanrı gibi önümde duruyorsun*, diye düşündüm.

Bu his, bu çekim, benim için yepyeni bir şeydi. Weston'la barda tanıştığım geceye kadar böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim. Bir parçam, bu hissi bilmeyen eski hâlime geri dönmek istiyordu. Ancak çok daha büyük bir parçam, ilk kez nefes alıyormuş gibi hissediyordu.

Weston'ın eli, ardında kıvılcımlar bırakarak sırtımda yukarı aşağı gezindi. “Neden *şimdi*, Ada?” diye bu sefer daha sertçe tekrar sordu.

“B-bilmiyorum,” diye cevap verdim.

Alnını alnıma bastırduğunda nefesini yüzümde hissettim. Sırtımı okşayan eli kapüşonlunun altına kayd ve beni kendine çekti. Karnımda sertleştiğini hissedebiliyordum.

Bu sindirmesi, anlaması çok zor bir şeydi.

Nefesim titriyordu ve onun devam etmesini bekledim. Bunun yerine, “Anladığında bana haber ver,” diyerek odasına geri döndü, kapısını *sertçe* kapatarak beni dışarıda bıraktı.

A ilemle kahvaltı yaparken, düşünebildiğim tek şey duş-
tan sonra Ada ile karşılaştığım andı. Emmy'nin sürekli
onun hakkında konuşması da hiç yardımcı olmuyordu. Bana
sorular yağıdırıyordu. *Onu öptüğünde onun iç mimar olduğu-
nu biliyor muydun? Onu tekrar öptün mü? Çalışırken onu ra-
hatsız etme. Ondan hoşlanıyor musun? O senden hoşlanıyor
mu?*

Ondan hoşlanıyor muydum? Kesinlikle, hiç şüphe yoktu.
Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ondan o kadar çok
hoşlanıyordum. O benden hoşlanıyor muydu? Bilmiyordum.
Bana ilgi duyduğunu biliyordum, bakışlarındaki tutkuyu
saklayamazdınız ama bu benden hoşlandığı anlamına gelmez-
di. En azından benim ondan hoşlandığım şekilde değildi.

Üstelik bu biraz can sıkıcı bir şekilde her şeyi tüketen, ha-
yal kurmaya neden olan bir şeydi.

Emmy'nin son iki sorusuna cevap vermedim. Amos Ry-
der'in dikkatli ve sinir bozucu bakışları altında beni sorguya
çekmesi yeterince kötüydü. Emmy'nin durmaksızın konu-
şması, Luke'un eğlenen yüz ifadesi ve Gus'ın *"Bu projeyi
mahvetme"* anlamına gelen tek cümlelik yorumu gibi kardeş-
lerimin yorumları durumu daha da kötüleştirdi.

Açıkçası hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordum. Ne projeyi ne de Ada ile olanları.

İkisini de istiyordum.

Ayrıca onun da ikisini istemesini istiyordum.

Çarşamba sabahı, Ada odasından koridordaki küçük oturma odasına girdiğinde düşündüğüm şey buydu. Duş felaketinden beri onu pek görmemiştim ve bunun kasıtlı olduğunu hissediyordum. Pazartesi günü işyerine uğrayacak vaktim olmamıştı. Büyük Ev'e döndüğümde Ada'nın yatak odasının kapısı kapalı, ışıkları sönüktü. Dün Baby Blue'ya vardığım sırada onun arka kapıdan koşarak çıktığını görmüştüm ve Evan o günkü ilerlemeyi bana anlatacağını söylemişti.

Benden uzak durmakta çok başarılıydı, bu yüzden neden şimdi bana yaklaştığını merak ediyordum.

"Selam," dedi ayaklarına bakarak.

"Selam," diye karşılık verirken eskiz defterimden başımı kaldırıp ona baktım. Saat erkendi, belki beş civarıydı, tam bilmiyordum çünkü iyi uyuyamamıştım. Bu yüzden saat üç gibi eskiz yapmak için buraya çıkmıştım. Henüz iş tulumunu giymemişti. Genellikle uzun kollu bir gömlek veya onun altına kalın askılı tişört giyerdi. Askılı tişört giymesini seviyordum çünkü dövmelelerini görebiliyordum. Sağ koluna dövmeyle işlenmiş güller, sarmaşıklar ve dikenler bazen aklımdan çıkmazdı. Ancak şu anda siyah taytla siyah kapüşonlu *sweatshirt* giyyordu. Onu tanıdığım birkaç hafta içinde siyah, beyaz veya kot dışında başka bir şey giydiğini belki iki kez, cömert davranırsak üç kez görmüştüm.

Ayaklarında kapısının önüne bıraktığım çoraplar vardı. Onları sürekli giyyordu ve her gördüğümde gülümsememeye çalışıyordum.

Gülümsemediğim anda her şeyi anlar, çorapları benim bıraktığımı kesin olarak bilirdi. O zaman muhtemelen bir daha asla

giymemeye karar verirdi ve sırf bana inat etmek için ayak parmakları donardı.

Onun bu özelliğini, inatçılığını seviyordum ama aynı zamanda beni delirtiyordu.

Ada beni deli ediyordu.

“Seninle konuşmak istiyorum,” derken hâlâ bana bakmıyordu.

“Yeni kural,” diye cevap verdim. “Benimle konuşurken yüzüme bakmalısın.”

Gözleri bir anda bana çevrildi, bu onu şaşırtmıştı. “Kurallar koyamazsın.”

“Gerçekten mi? Oysa sen sürekli kurallar koyuyorsun.” Onun neyi beni bu kadar kızdırıyordu da normalde yapmayacağım şekilde davranmama neden oluyordu? “Birbirimize bakamayız, birbirimizin yanına yaklaşamayız, birbirimizin nefesini bile alamayız. Tabii, duştan çıktıktan sonra bana asılmadığın sürece. O zaman her şey serbest.”

“Öyle olmadı,” dedi öfkeyle.

“Ben öyle hatırlamıyorum.” Aslında hatırlamamaya çalışıyordum... Ellerinin sırtımda hissettiğim dokunuşunu, şişeleyip saklamak istediğim sert nefeslerini, aramızda olacak her şeye hazırmış gibi bana bakışını...

Çünkü bunlar olacaktı.

Böyle duygular zorla bastırılmak için var olmazlardı. Sadece onun bana yetişmesini beklemem gerekiyordu.

“Eh, olan o değildi,” diyerek kollarım göğsünün üzerinde kavuşturdu.

“Gece rahat uyumana ne yardımcı oluyorsa artık, tatlım.” Eskiz defterime geri dönüp üzerinde çalıştığım yaprakların bazı kısımlarını gölgelendirmeye başladım. Gitmedi. Orada öylece durdu. Bir dakika kadar geçtikten sonra, “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sordum.

Ada sinirli görünüyordu. “Arabamla ilgili bir gelişme var mı?”

Evet, o hurda yığını değerinden daha fazla tamir gerektiriyordu ama ona bunu söylemeye niyetim yoktu. “Brooks’un da bakmasını istiyorum. O arabalardan benden daha iyi anlar,” diye açıkladım. “Ama anladığım kadarıyla, her silindirde teklemeye var.” Sondaki kısmı özellikle de arabalardan anlıyorsa uydurmuşum gibi gelecekti, bu yüzden biraz güldüm. Motorun tüm parçalarında bir sorun olması ihtimali düşüktü ama bir şekilde arabası bunu başarmıştı.

Aslında bu biraz etkileyiciydi.

Ada yüzünü buruşturdu. “Ciddi misin?”

Elimi kalbimin üzerine koydum. “Yemin ederim. Yeni bir akü de lazım.” *Ve kim bilir başka neler.*

“Tamam. Şey, işimi yapmak için arabaya ihtiyacım var ve sen tamir edemezsen, tamir edebilecek birini bulmam lazım.” Sözleri ezberlenmiş gibiydi. Bunu ne kadar zamandır düşündüğünü merak ettim.

“Arabalar söz konusu olduğunda, Brooks’tan daha yetenekli birini bulamazsın.” Bu doğrudu. On üç yaşındayken, hurdalıkta eski *Chevy* kamyonetini bulmuştu. Sahibi, Brooks’a onu çalıştırabilirse alabileceğini söylemişti.

Başarmıştı. Üstelik o kamyoneti on yıldan fazla sürmüştü.

“Bir arabaya ihtiyacım var, Wes,” diye ısrar etti Ada.

“O zaman sana bir araba alırım,” dedim basitçe.

“Bana araba almayacaksın,” diye alay etti. Bakışları tekrar aşağı kaydı ve ayağını yere vurmaya başladı.

“Peki... Başka bir fikrin var mı?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı ve benim oturduğum kanepenin diğer ucuna oturdu. “Seni istiyorum...” Duraksadığında keşke cümlesini orada bitirebilseydi diye düşündüm. “Bana manuel vitesli araba kullanmayı öğretmen için. Gerçekten öğretmen için. Beni kasabaya götürdüğünde yaptığın flörtöz saçmalıklar gibi değil.” Elini tuttuğum anı hatırlayarak gülümsedim.

“O flört saçmalığı değildi,” dediğimde Ada siyah kaşlarından birini bana kaldırdı. “Tamam, peki,” diye kabul ettim. “Flört ediyordum ama aynı zamanda öğretmiştim. Nasıl bir his olduğunu bir kez öğrendikten sonra sürücü koltuğunda yapmak daha kolaydır.”

“Her neyse, kovboy.” Başını iki yana salladı. “Öğretecek misin, öğretmeyecek misin?”

“Öğreteceğim,” diye cevap verirken dizlerimin üzerine çöküp ona izin vermesi için yalvaracağımı belli etmemeye çalıştım. “Tek şartla,” diye ekledim.

Ada gözlerini devirdi. “Şartın ne?”

“Benimle konuşmalısın, Ada. Buraya geldiğinden beri yaptığın gibi benden kaçamazsın. Kafanda benimle ilgili bir fikir var, ki bahse girerim doğru değildir, o geceye dayanıyor. Bence bu adil değil ve senin yanıldığını kanıtlamam için benimle konuşmalısın.” Kahretsin, çok iyi gidiyordum. “Şartım bu.”

Ada dudağını ısırdı ve artık gözlerim ağzına odaklanmıştı. Lanet olsun, neden bu kadar... kendisi olmak zorundaydı? Hem de her şeyiyle.

Bir an sonra, “Tamam,” dedi. Tam olarak beklediğim coşkulu yanıt değildi ama Ada için kabul edebilirdim. “Ne zaman başlıyoruz?”

O nlarca sorun varken, pembe ve sarı banyo fayanslarının kalması için mi uğraşacaksın? diye sordu Evan.

Evin ana tuvaletinde duruyorduk ve Evan bana hem eğlenmiş hem de sıkılmış bir ifadeyle bakıyordu.

“Evet,” dedim kısaca. “Ayrıca ana yatak odasındaki tuvaletteki toz mavisi fayanslar için de uğraşacağım.”

“Tabii ki uğraşacaksın.” Evan iç geçirdi.

“Elbette uğraşacağım.” Gerçek iç mimar projelerine başladığımdan beri, mümkün olduğunca yıkmak yerine restore etmek için elimden geleni yapıyordum. Rebel Blue’da çalışmaya başladığımda, evin uzun süredir boş olduğunu düşününce ne kadarını kurtarabileceğimizi bilmiyordum. Ancak Ryderların düzenli bakımı sayesinde doğa koşulları büyük ölçüde evin dışında tutulmuştu. Her ne kadar bu konuda bir çözüm bulduğumuzu düşünsem de hayvanlar başka bir meseleydi. Temel düzeyde yaptığımız yıkımdan sonra evin içi harika görünüyordu.

Yeni zeminler yapmak zorunda kalacağımız için üzgündüm. Mevcut zeminler kötü durumdaydı, muhtemelen son otuz yıldır terk edilmiş olmaktan değil, nesiller boyu aynı ailenin yaşadığı ev olmasından kaynaklanıyordu.

Onları yeniden kullanmanın bir yolu olup olmadığını görmek için aklımda not almıştım. Eski kapılardan oturma odasına iki büyük kitaplık yapmak için yeterli ahşap olduğunu zaten biliyordum.

“Bu zeminin altında sızıntı olmaması bir mucize,” dedi Evan. Haklıydı. Bu katı ve korku filmlerinden çıkmış gibi görünen bodrum katını inceledikten sonra, banyolarda hiçbir sızıntıya rastlamamıştık. Ne küf ne de su hasarı, hiçbir şey yoktu. Ancak mutfakta su hasarı vardı. Zaten mutfağı tamamen yıkmayı planlamıştık, bu yüzden çok da önemli değildi.

“Ve biz kim oluyoruz da mucizeyi sorguluyoruz?” diye sordum.

Evan gözlerini devirdi. “Erkek arkadaşın burada,” dedi. “Ona sorsan iyi olur.” Evan’a elimden gelen en kötü bakışı attım; işe yaramış olmalıydı çünkü gözlerini kaçırdı.

Bunun tadını çıkarmaya vakit bulamadan, Wes’in ön kapıdan girerken en sevdiğim beyaz tüy yumağını dışarıda bıraktığını gördüm.

“İnşaat alanına köpek giremez” kuralı gerekliydi ama Waylon’un somurtkan gözlerini her gördüğümde bu kuralı çiğnemek istiyordum.

Wes’in gün sonuna kadar gelmeyi planlamadığını biliyordum, bu yüzden neden burada olduğunu merak ettim. İş yerine geldiğinde kendi üniforması vardı ama bugün iş gelmediği için hâlâ kovboy kıyafetleri içindeydi, büyük bir iş ceketiyle deri pantolon giyyordu.

Lanet olsun.

Saatime baktım. Saat dört buçuk olmuştu bile. Bu nasıl olmuştu? Notlarıma bakmam gerekiyordu. Bugün yapılması gereken bazı işler vardı ve bunlar yapılmamıştı, bu da bizi geriye atacaktı.

“Selam, Evan,” dedi Wes bize doğru gelirken. “Ada.” Onun dudaklarından adımı duymaktan bu kadar hoşlanıyor

olmam canımı sıkıyordu. Her zaman... kulağa bir şekilde saygılı geliyordu.

“Selam,” dedik Evan ve ben aynı anda.

“Bugün nasıl geçti? Her şey yolunda mı?” diye sordu Wes. Bana bakıyordu.

“İyi,” diye cevapladım. “Aslında sana soracak birkaç şeyim var.” Evan’a baktım. “Ekibe eve gidebileceklerini söyle ama yarın sekiz yerine yedide burada olmaları gerekiyor.” Evan başını salladı. Ertesi gün tavanı sökmemiz gerektiğini biliyordu. “Beni takip et,” dedim Wes’e ve onu tuvalete doğru yönlendirdim.

“Emredersiniz, hanımefendi,” dedi. Lanet olsun ona ve aptal kovboy cazibesine. Ne zamandan beri hanımefendi kelimesi yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu? Hiçbir şey yanaklarımı kızartmazdı. Ben utanıp kızaran biri değildim.

Yürüyorduk, o bana biraz fazla yakındı ve ben de bunun tadını çıkarıyordum.

Duş olayından ve bana manuel vitesli araba kullanmayı öğretmeyi kabul etmesinden sonra, ona biraz daha nazik davranabileceğimi düşündüm. Bu kararımın onu sürekli düşünüyor olmam, gördüğüm en yakışıklı erkek olması ya da gerçekten iyi bir insan gibi görüldüğü gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Tabii ki, bunların hiçbirisiyle ilgisi yoktu.

“Şey,” diye söze başladım. “Birkaç banyo hakkında konuşmak istiyordum.” Artık tuvaletin dışındaydık. Kapısı çikarılmış olduğundan içeriye görebiliyorduk. “Fayansların kalmasına ne dersin?” diye sordum. “Klozetle lavaboyu değiştirip boyayı yenileyeceğiz ama bu tür fayansların bu kadar iyi durumda olması nadirdir. Bence ne kadar çok unsur koruyabilirsek, sonuç o kadar uyumlu olur.”

Nedenini bilmiyordum ama cevabını beklerken gergindim.

“Bayıldım,” dedi birkaç saniye sonra.

“Gerçekten mi?” diye sordum, biraz şaşırmıştım. Genelde, modası geçmiş bir şeyi korumak için birini ikna etmek benim açımdan bir mücadele olurdu. Herkes her zaman tamamen yeni, şık ve modern olanı isterdi.

“Evet. Bu fayansı ve diğer banyodaki mavi fayansı da çok seviyorum,” dedi gülümseyerek. “Cihazlarla borular misafirlerin ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde yenilenebilirse, ben varım.”

“Tamam, harika,” dedim. “Çok kolay oldu.”

“Zor olacağını mı düşünüyordun?” Aklıma milyonlarca uygunsuz şaka gelse de onları bastırdım. O benim *patronumdu*.

“Bazen zor olabilir,” dedim. “Çoğu insan parlak, yeni şeyleri tercih eder.”

“Ben değil,” dedi Weston. “Bu yerin bir tarihi var. Her yer gibi olmasını istemiyorum.” Bunu biliyordum, bana gönderdiği ilk e-postada söylediği ilk şeylerden biriydi. Ancak şimdi Rebel Blue’da bulunuyordum ve e-postaların arkasındaki adamı tanıyordum, onun ne aradığını daha iyi anlıyordum.

“Bu konuyu açmışken, mobilyalar hakkında düşünüyordum. Birkaç kitaplık yapmak için yeterince eski kapımız ve burada yeniden kullanabileceğimiz çok sayıda kurtarılabılır ahşap var. Meadowlark’ta marangoz var mı?”

Weston’ın gözleri parladı. O da bu fikri beğenmişti. “Birkaç tane var,” diye yanıtladı. “Ama bence Aggie’yi seveceksin.”

“Onunla iletişime geçebilir misin? Yoksa benim yapmamı mı istersin?”

“Ben hallederim,” dedi Wes. “Aggie eski bir aile dostumuzdur.” Elbette öyleydi. “Gus, oğlunu Meadowlark’a geri dönmeye ikna etti, bu yüzden bize hayır diyeceğini sanmıyorum.”

“Meadowlark’tan insanlar ayrılıyor mu?” diye şaka yollu sorduğum anda pişman oldum. Kibirli görünmek istememiş-tim ama Wes sadece gülümsedi.

“Dusty gitti,” dedi. “Dünyanın dört bir yanında kovboyluk yaptı.”

“Öyle bir şey mi var?” diye sordum. Bunların hepsi benim için yeniydi.

“Var. Gus dışında biri ondan geri dönmesini isteseydi, geri dönmezdi.”

“Neden istedi ki?” Rebel Blue’da her şey yolunda görünüyordu.

“Gus’ın başka bir yardımcıya ihtiyacı var, ben bu işi aldığım için.” Etrafını işaret ederek evi gösterdi.

“Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek,” dediğimde sözlerimin çifte anlam taşımamasını istememiştim ama öyle oldu.

“Dusty geçici şeyleri sever,” dedi Weston. “Bu hafta burada olmalı. Onu seveceksin.”

“Ah, gerçekten mi?” Weston’ın beni yeni gelen kişiyi seveceğimi bilecek kadar iyi tanıdığını sanmıyordum ya da daha doğrusu eski gelen kişiyi.

“O Teddy’nin erkek versiyonu gibi.” Omuz silkti. “Ve herkes Teddy’yi sever. Gus hariç.” *İlginç*. Bu bilgiyi daha sonra Teddy’ye sormak için aklımın bir köşesine yazdım. Onu hâlâ görmemiştim. Birkaç mesaj daha göndermişti; babasıyla meşguldü ama cuma günü uğrayacaktı.

“Annesi marangoz mu?” diye sordum.

“Evet, çok havalı bir kadın. Onunla konuşup bu hafta malzemeleri ona götürebilir miyiz diye sorayım, o zaman konuşabiliriz.” Bugün çok fazla “biz” kelimesi kullanılıyordu.

Başımı salladım. “Harika.”

Weston, aniden gerginleşmiş gibi boynunun arkasını ovuşturdu. “Şey, buraya kamyonetimle geldim, Büyük Ev’e kadar kadar kamyoneti sen sürebilirsin diye düşündüm.”

“Hımm, evet.” Ben de aniden gerginleşmiştim. “Sanırım deneyebiliriz.”

“Tamam, harika. Hazır olunca dışarıda buluşuruz.”

Ekibin çoğu yarın daha erken başlamak üzere anlaşarak ayrıldıktan sonra, evden en son Evan’la ben çıktık. Evan hafta sonu San Francisco’ya dönecekti, bu yüzden yarın şantiyede bu haftaki son günü olacaktı ve dönmeden önce yapılması gerekenleri bana anlatmak istiyordu. Projenin bazı kısımlarında tek başıma çalışmaya alışkındım ama bu kadar büyük bir projede değildim. Endişeliydim ancak sadece planıma sadık kalmam gerekiyordu.

Evan kiralık arabasına binerken bana keskin bir bakış atarak, “Siz ikiniz, keyfinize bakın,” dedi. Tanrım, dayanılmazdı.

Koyduğu kuralı hatırlayarak Wes’e döndüm. Onunla konuşurken ona bakmam gerekiyordu. Aptalca bir kuraldı. Onun aptalca büyüleyici yeşil gözlerinden başka her yere bakmaktan çok mutluydum. Ancak aynı zamanda gözlerinin içine bakmaktan da çok mutluydum.

Dürüst olmak gerekirse, can sıkıcı bir ikilemdi.

Weston’ın kamyonetinin yolcu tarafına doğru yürürken, hafifçe dirseğimi tutup beni göğsüne doğru çekti.

“Sürücü tarafı, tatlım.”

Beynimin yeniden çalışmasını bekleyerek yavaşça gözlerimi kırptım. “Anlamadım?”

“Sürücü tarafına geç. Bizi eve sen götüreceksin, unuttun mu?” Weston’ın sesi eğlenmiş geliyordu.

“Doğru, pardon,” dedim ve bu sefer sürücü tarafına doğru yürüdüm. Weston kapıyı benim için açtığı anda sürücü koltuğuna oturdum. Kamyonet onun gibi kokuyordu.

“Tamam, soldaki pedalı görüyor musun?” diye sordu. Üçüncü pedala, sanırım debriyajdı, baktım ve başımı salladım. “Sol ayağınla döşemeye değene kadar pedala bas.”

Dediğini yaptım ama pedalı tamamen aşağıya indiremedim. Pedallara yeterince yaklaşamamıştım. Koltuk benim gibi 1.65, topukluyla 1.70 boyunda biri için değil, 1.80 boyunda biri için geriye çekilmişti.

“Ayağını debriyajda tut,” dedi ve elini sürücü koltuğunun altındaki metal çubuğa koydu. O çubuğa ancak kolunu bacaklarımın arasına sokarak ulaşabiliyordu.

Burası sıcak mıydı?

Çubuğu yukarı çekerek koltuğu birkaç santim öne getirdi. Ben orada otururken bunu yapması içimi eritmişti ve bu tarz hareketlere devam ederse, birkaç saniye içinde kaynamaya başlardım. “Tamam, şimdi tekrar aşağı it.” Dediğini yaptığında pedallar yere kadar indi. “Güzel. Rahat mı? Sonuna kadar kolayca gidiyor mu?”

Şakalarını kendine sakla, Ada.

“E-evet,” dedim, sesimin biraz nefes nefese olduğunu fark etmemesini umuyordum.

“Vites* rahatça ulaşabiliyor musun?” Bu noktada, manuel vites kullanmayı öğrenirken akla gelebilecek tüm seksle ilgili kelime oyunlarını düşünmemiş olmaktan gerçekten pişmanlık duyuyordum. Birini yuttum ve cevap vermeden sadece göstererek sağ elimi vites koluna koydum. Bu daha kolaydı. “Mükemmel,” dedi bana gülümseyerek. Kamyonetin içinde otururken neredeyse aynı boydaydık ve bana çok yakındı, bir eli hâlâ koltuğumun altındaki çubukta duruyordu.

Ne kadar yakın olduğumuzun farkında olup olmadığını merak ettim. Birkaç santim daha yukarı çıksa eli bacaklarımın arasında olacaktı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirmesinden farkında olduğunu anladım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Toparla kendini.

Ayağım debriyajdan kaydı ve normal konumuna geri gelirken çıkardığı ses ikimizi de irkiltti. Wes birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra biraz geri çekildi.

“Ben sadece...” diyerek başparmağıyla geriye doğru işaret etti. Ne demek istediğini anlamadım, ta ki kamyonetin önün-

* Argoda erkek cinsel organı için kullanılan “Stick” kelimesinin çifte anlamı üzerinden çağrışım yapılmaktadır. —e.n.

den dolaşıp yolcu kapısını açana kadar. Waylon onun önünden atladı ve arka koltuğa geçti.

Tamam. Anladım.

“Tamam,” dedi. “Hazır mısın?”

Kesinlikle değildim. “Tabii.”

“Sağ ayağını frene bas. Motoru çalıştırdığında debriyaja tamamen yere kadar basmalısın.” Sol ayağımla debriyaja bastım. “Ve vites kolu boşa alınmalı.” Kasabaya giderken yaptığı gibi elini benimkinin üzerine koydu ve vites kolunu boşa aldı. “Güzel.”

“Şey... Müziği açabilir miyiz?” diye sordum. Beni gergin yapanın vites kolu mu, yoksa Weston mı olduğunu bilmiyordum.

“Evet ama önce arabayı çalıştırmalısın.”

“Ah,” dedim utana sıkıla. Bunu düşünmemiştim.

“O zaman hadi, anahtarı çevir,” dedi. “Ama ayağını debriyajdan çekme.” Dediğini yaptım ve motor çalıştı. Gerginliğim boğazıma tırmanmaya başlamıştı. “Direksiyon bir yere gitmiyor, Ada.”

Ellerime baktığımda ne demek istediğini anladım. Direksiyonu sıkıca tuttuğum parmaklarımın beyazlamış olduğunu görmek zor değildi. “Özür dilerim,” diyerek ellerimi gevşetmeye çalıştım.

“Neden özür diliyorsun?” diye sordu. Sesi düşünceliydi. “Yeni bir şey yaparken korkman normal.” Cevap vermedim. Şu an eski kocamla ilgili konuşmak istemiyordum ama görünüşe göre bu Weston için yeterli değildi.

“Hâlâ boş viteste misin?” diye sorduğunda başımı salladım. “Tamam, ayağımı debriyajdan ve frenden çek.” Nereye varmak istediğini anlamadan dediğini yaptım. “Bana bak.” Baktım, Weston’ın yeşil gözleri yumuşaktı. “Muhtemelen batıracaksın. Hem de çok.”

Pekâlâ, bu çok rahatlatıcıydı.

“Ama herkes batırır. Ayrıca bunu öğrenmek için buradan daha güvenli bir yer yok. Etrafta kimse yok. Çarpabileceğin başka araba falan da yok.”

“Ama sığırlar var.”

“Bir ineğe çarpmana izin verir miyim sanıyorsun?” diye sorduğunda bu beni güldürdü ve başımı iki yana salladım. İkimiz de bir ineğe çarpmış olmanın suçluluğunu kaldıramazdık. “Harika bir iş çıkaracaksın.”

“Müzik?” Arabayı çalıştırdıktan sonra tekrar sordum. Wes torpido gözünü açtı ve bir *aux* kablosu çıkardı.

“Ne dinlemek istersin?”

Düşündüm. “James Taylor.” James Taylor’dan daha sakinleştirici bir şey yoktu, değil mi?

Wes hafifçe güldü. “Düşünme şeklini seviyorum.” Bir müzik uygulamasında gezindikten sonra James Taylor’ın en iyi şarkılarından oluşan albümde karışık çalma seçeneğine başlamasını izledim. “*Fire and Rain*” çalmaya başladı, yani iyi bir başlangıç yapıyorduk.

“Tamam, James radyoda,” dedi. “Sol ayak debriyajda, sağ ayak frende, el vites kolunda.”

Pozisyonumu aldım. “Debriyaj ve gaz hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?”

“Aynı anda olmayacaklar,” dedim. Gaz pedalına basıp aynı anda debriyajı bırakmam gerekiyordu.

“Tamam, o zaman dene bakalım.” Vites kolunu birinci vites geçirdiğimde Wes’in güzel diye mırıldandığını duydum, sonra debriyajı bırakıp gaz pedalına bastım.

Kamyon sallandı ve sonra sessizleşti. “Ne oldu?” diye sordum.

“Motoru stop ettin,” dedi. “Bu durumda bu iyi bir şey değil. Vitesi tekrar boşa al ve yeniden çalıştır.” Dediğini yaptım. “Şimdi debriyajı yavaşça bırak, bahsettiğimiz o tatlı noktayı hissetmelisin.”

“Kamyon stop etmez mi?”

“Boş viteste olduğu sürece hayır.” Anlamıştım. Ayağımı debriyajdan yavaşça kaldırdım ve bir noktada debriyajın daha fazla gevşediğini hissettim. “Hissettin mi?”

“Evet, sanırım.”

“O tatlı noktayı hissettiğinde, gaza biraz daha basacaksın,” dedi. “Biraz bırak, biraz git.”

“Sen...” Yanaklarıma bir gülümseme yayıldığını hissederek ona baktım. “*Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir*” den alıntı mı yapıyorsun?”

Wes’in yanakları kızardı. “Evet, sanırım öyle,” dedi. Bar da ilk gece yaptığım gibi gülerken omuzlarımin biraz gevşediğini hissettim. “Matthew McConaughey’den alıntı yapmak yardımcı oluyor mu, yoksa zarar mı veriyor?”

“İşe yarıyor,” dedim içtenlikle. *Biraz ver, biraz al.* Bunu yapabilirdim.

“Tamam, tamam, tamam,” dedi Wes, kelimeleri tuhaf bir şekilde uzatarak ve ben yine güldüm.

“Bu *senin* McConaughey’in mi?”

“Tabii ki,” diye cevap verirken biraz keyfi kaçmış gibiydi.

“Bu, kelimenin tam anlamıyla, duyduğum en kötü McConaughey taklidiydi.” Biraz abartmış olabilirdim ama gerçekten çok kötüydü. Weston’ın ağzı şaşkınlıkla açık kaldığında o kadar sevimliydi ki, daha fazla gülmekten kendimi alamadım.

Her nefes verişimde kendimi daha hafif hissediyordum.

“Tamam, ukala,” dedi. “Madem o kadar kötü, sen daha iyisini yap da dinleyelim.”

Weston’a bu kadar rahat davrandığımın farkına bile varmadan boğazımı temizledim ve en iyi McConaughey taklidi mi yaptım. “Tamam, tamam, tamam.”

Weston, klimalı bir ortamda çok uzun süre kaldıktan son-

* *Kate Hudson ve Matthew McConaughey*’in başrollerini paylaştığı, 2003 yapımı romantik komedi filmidir. –e.n.

ra güneşe çıkmış gibi hissettiren bir kahkaha attı. El ve ayak parmaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Ben de gülmeye başladım.

Birlikte gülüyorduk ve ne kadar çok gülersek durmak o kadar zorlaşıyordu.

Nefesimi toparlamaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Çok geçmeden gözlerim yaşarmaya ve karnım ağrımaya başladı. Weston kahkaha attığında gülüşü garip, sessiz bir hıçkırığa benzerdi. Başını ön panele dayamış, üst gövdesi sarılıyordu. Bana bir böceği hatırlattı, bu da daha çok gülmeme neden oldu.

Burnumdan biraz ses çıkararak güldüğümde, Weston bir eliyle torpido gözüne vurup başını geriye attı ve daha da fazla güldü.

Bu çok aptalcaydı ama duramıyordum. Duramıyorduk.

O gece barda, beni nasıl güldürdüğünü ve o günden beri her gün, hatta ona nazik davranmadığım zamanlarda bile beni nasıl güldürdüğünü düşündüm.

O güneş gibiydi. Ne olursa olsun, her zaman parlamaya devam ediyordu.

Başımı geriye atıp gülerken kulaklarımın omuzlarımdan bu kadar uzaklaştığını hiç hatırlamıyordum.

“Bu çok kötüydü,” dedi Weston gözünün köşesinden bir gözyaşı silerek. “Sen gelmiş geçmiş en kötü taklitçisin. Ciddiyim.”

“Hayır, asıl sen öylesin.”

“En azından manuel vites kullanmayı biliyorum,” dedi göz kırparak. *Tanrım*. Gamzeleri kötü sanıyordum.

“Şey, öğretmenim biraz berbat, o yüzden...” Omuz silktim.

Wes başını iki yana salladı. “Kamyoneti çalıştır, Ada.” Gülümsüyordu, ben de gülümsüyordum. Birkaç dakika öncesine göre daha rahat hissediyordum, sanki bunu gerçekten yapabilir ve başarabilirmişim gibi geliyordu.

“Vites, debriyaj, gaz?” Wes’e bakarak yüksek sesle söyledim.

“Doğru.” Başını salladığında kamyoneti çalıştırdım. James Taylor tekrar hoparlörlerden çalmaya başladı. Kamyoneti birinci vitese taktım ve debriyajı bırakıp gaza basmaya hazırlandım. *Biraz ver, biraz al.*

Debriyajı bırakmaya başladığımda, daha önce hissettiğim noktaya gelince gaz pedalına bastım. Muhtemelen biraz fazla basmıştım çünkü kamyonet üçümüzü de sarsarak ileriye doğru sıçradı.

Ancak hareket etti. Stop etmemişti.

“Güzel,” dedi Weston. “Sürmeye devam et, sonra vites değiştireceğiz, tamam mı?” Çok fazla şey oluyordu, odaklanmam gereken bir sürü şey vardı ama kamyonet hareket ediyordu.

Vay canına. Kamyonet hareket ediyordu.

Sadece başımı salladım.

“Tamam, birkaç saniye sonra ayağını gazdan çek, debriyaja bas ve arabayı ikinci vitese al.”

“Çok fazla şey var.” Yutkundum.

“Yapabilirsin, Ada. Şimdi ayağını gazdan çek ve debriyaja bas.” Dediğini yaptım. Kamyon sanki hıçkırırmış gibi hafifçe sarsıldı. “İkinci vitese, çabuk.” Vites kolunu ikinci vitese attım ve kilitletiğini hissettim. “Gaz, tatlım. Şimdi gaza bas ve debriyajı bırak.” *Tatlım.* Bundan nefret etmiyordum ama sesinin beni bu kadar sakinleştirmesinden nefret ediyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Dediğini yaptığımda kamyonet yine sarsıldı. “Güzel, Ada. Yavaş gitmeye devam edeceğiz, tamam mı? Saatte kırk kilometreden fazla hız yapma.” Hız göstergesine göz attım, şu anda on beş kilometre gösteriyordu. Oysa en az seksenle gidiyormuşum gibi hissediyordum.

“Tekrar vites değiştirebilir misin?” diye sorduğunda başımı salladım. “Tamam, saatte otuz kilometre hıza ulaştığımızda, bana ne yapabileceğini göstermeni istiyorum.”

Tanrım, çok nazikti ve rahatlatıcıydı. İnsanların büyümesini istediklerinde bitkilerle konuştuğu gibi benimle konuşuyordu.

Şimdi batırma, Ada. Ona ne yapabileceğini göster. Hafifçe gaza bastım ve otuz kilometreye ulaşana kadar hız göstergesine birkaç kez baktım.

Başlıyoruz. *Gazdan ayağını çek.* Ayağımı kaldırdım. *Debriyaj.* Debriyaja bastım. *Vites değiştir.* Vites kolunu üçüncü vitese aldım. *Gaz, tatlım.* Weston yanımda sessiz olduğu için kafamda onun sesini duydum.

Üçüncü vitese geçtiğimde kamyon hâlâ hareket ediyordu ve dünya hâlâ dönüyordu, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

“Ne dedim?” dedi Wes.

“Çok iyi bir iş çıkaracağımı mı?” diye cevapladım.

“Ve haklıydım.”

“Şimdi ne yapacağım?” diye sordum. Yapacak çok şey olduğunu hissediyordum ama şu anda hiçbirini yapmıyordum. Şu anda kamyoneti sürmek kolay geliyordu.

“Saatte otuz kilometre hızla rahatça yol alacağız. James Taylor’ın *country* yolunu anlatan şarkısını dinleyeceğiz ve sonunda duracağız.”

“Hepsi bu mu?” diye sordum.

“Hepsi bu. Acele etme.” Weston müziğe eşlik ederek mırıldanmaya başladığında, güneşlerin dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışarak sürmeye devam ettim. Gökyüzündeki güneş ve yanımda oturan güneş, görebildiğim her şeyi ışıkla kaplıyordu.

Rebel Blue'da üçüncü cuma günündü ve her şey olağanüstü şekilde iyi gidiyordu. Bir başka kemirgen olayı dışında, bu sefer öldükleri için iyi bir şey miydi emin değildim, tavanı sökme işi sorunsuz geçti.

Duvarların yüzeylerini kaldırdığımızda, altında orijinal kırmızı tuğlaların olduğu birkaç alan bulduk. Bunları açıkta bırakmayı planlıyordum. Evde, başlangıçta planladığımdan çok daha fazla renk olacağı belliydi ama bu hoşuma gitmişti. İnsanların benden her şeyi şık, temiz ve... bej renginde yapmamı istemelerinden bıkmıştım.

Bej renge karşı bir sorunum yoktu. Objektif olarak, bej harika bir renkti.

Ancak bu yer bejden daha fazlasını hak ediyordu.

Yenileme işlerinin yeniden bir araya getirme aşamasına girmeye başladığımızdan, ellerim bir şeyler yapmaya başlamak için kaşınıyordu. Marangozlukta becerikli olmadığım ve hafta başında telefonda hoş bir sohbet ettiğim Aggie bu işle uğraştığı için ben de perdelerle karar verdim.

Arabam hâlâ bozuktu ama internetten düz beyaz, keten perdelerden çok sayıda sipariş edebildim, bir de tokmaklar tabii.

Bir planım vardı.

Wyoming'in Meadowlark kasabasında havayı henüz "ılık" olarak nitelendiremiyordum. Yine de çiftliğin çevresinde kır çiçekleri açmaya başlamıştı ve hafta boyunca küçük buketler toplamıştım. Bu gece ellerimle ve beynimle bir şeyler yapmak için zaman ayıracaktım.

Çizim, resim ya da benzeri şeylerde iyi değildim ama her şeyi kendim yapabilirdim. Bu perdelerle de tam olarak bunu yapacaktım.

Günün sonu yaklaşıyordu ve ekip işlerini toparlamaya başlamıştı, ben de akşam için işlerimi hazırlamaya başladım. Başlangıç olarak üç perdeyi yere serip, topladığım kır çiçeklerinin olduğu kutuyu aldım.

Evan işten henüz çıkmıştı ki kapıda tanıdık bir ses duydum. "Ada Hart, tulum giydiğinde kıcı bu kadar güzel görünen tek kişi sensin," dedi Teddy.

Teddy'yi on dokuz yaşından beri görmemiştim ama farklı görünse de -tabii ki farklı görünecekti, yedi yıl olmuştu- onu hemen tanıdım.

Bunun görünüşünden mi, yoksa genel tavırlarından mı kaynaklandığını bilemedim, muhtemelen ikisinden de birazdı.

Bakır rengi saçları, ilk tanıştığımızdaki gibi aynı canlı atkuyruğuyla toplanmıştı. Siyah tayt, beyaz kısa üst ve gülümsemeyle karşıladı beni. Elinde pembe bir şarap şişesi vardı. Arkasında Emmy belirdi. Beni palyaço gibi gösterecek kırmızı bir eşofman takımını giymiş olsa da nedense sevimli ve rahat görünüyordu, bu da haksızlık gibi geldi.

"Seni görmek güzel, Teddy," dedim ve ona doğru yürüdüm. Normalde sarılmazdım ama Teddy'yi sarılarak selamlamak uygun gelmişti. Emmy'nin de bana sarılmasına şaşırsam da pizza kutuları olduğu için sadece bir eliyle sarılabildi.

“Burayı tanıyamadım,” dedi Emmy ayrılırken. “Harika olmuş.”

“Teşekkürler,” dedim utanarak. Emmy beni korkutuyordu. Nedenini tam olarak bilmiyordum, tanıştığımızda bana karşı nazikti. Komikti de. Onu sevmediğimden değildi, sadece beni seveceğini düşünmüyordum.

“Bu işi kabul etmene gerçekten çok sevindim,” dedi Teddy. “Wes, banyolardaki renkli fayansları koruyacağını söyledi. Heyecandan titriyordu.”

“O pembe fayansları çok seviyorum,” dedi Emmy. “Luke’u evimizde daha fazla pembe olması gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum.”

“Ben de aynı fikirdeyim,” diye Teddy de katıldı. “Clemen-Luke evinde pembe renk hiç yok.” Bana döndü. “Buradaki işin bittiğinde oraya gidip Brooks’u flanel mobilyaları* atması için ikna etmelisin.”

“Sadece bir flanel koltuk!” diye bağırdı Emmy. “Luke onu seviyor!”

“Ne zaman flanel savunucusu oldun?” diye cevapladı Teddy.

“Bunu söyleyen, şu anda yatağında flanel çarşaflar olduğunu bildiğim kadın.”

Teddy, Emmy’yi durdurmak için elini kaldırdı. “Burada benden bahsetmiyoruz.” Göğsümde bir sızı hissettim. O pazar günü kahvaltıda Luke ve Emmy’yi ilk gördüğümde hissettiğim sızıya benziyordu.

Çok fazla arkadaşım yoktu, özellikle de kadın arkadaşlarım pek yoktu. Hiçbir zaman nasıl iletişim kuracağımı ya da doğru dili nasıl konuşacağımı biliyormuşum gibi hissetmemiştim. Her zaman sosyalleşmenin biraz dışında kalıyor, ipuçlarını kaçırıyordum. Annemin böyle bir sorunu yokmuş gibi

* Pamuk veya yün elyaflarından üretilen, yumuşak ve sıcak tutan bir kumaş türüdür ve bu kumaşla kaplanmış koltuklar için kullanılan genel ifadedir. —e.n.

görünüyordu. Sadece kız kardeşleri ve yakın arkadaşlarından oluşan bir grup kız arkadaşı vardı, onlarla akşam yemeğine ya da etkinliklere giderdi. Ancak o güzel ve hayat doluydu. Kendimi hiç annem gibi görmemiştim.

Bu yüzden etrafıma duvarlar örmüş, kadın arkadaşlıklar kurmaya öncelik vermemiştim. Katı bir “Ben diğer kızlar gibi değilim” tavrı takınmışım. *Taylor Swift*’i sevmemek, makyaj yapmamak ve bilinmeyen *indie* grupları dinlemek benim tüm kişiliğim olacaktı. Tüm bunlar, aslında tam da diğer kızlar gibi olmak istediğim gerçeğinden dikkatimi dağıtmak içindi.

Fakat bunu fark ettiğimde ve sevdiğim şeyleri (pembe! *Twilight*!) suçluluk duygusu uyandıran zevkler olarak görmekten bıktığımda, artık çok geçti. Herkes çoktan benim uyum sağlayamadığım bir en iyi arkadaş ya da bir gruba sahipti. Emmy ile Teddy’nin birbirlerinin cümlelerini tamamladığını gördükçe bu daha da belirgin hâle gelmişti.

“Burada ne yapıyorsunuz?” dediğimde sözlerim, söylediğim çoğu şey gibi kaba bir şekilde çıkmıştı ve biraz geri çekildim.

“Wes, bir proje için bir süre burada kalacağını söyledi. Biz de sana eşlik etmemizi ister misin diye bakmaya geldik,” dedi Emmy.

“Kızlar gecesi,” dedi Teddy. “Ve bize hayır diyemezsin.” Tüm bu durum beni tedirgin etti. Teddy harikaydı ama onunla yıllardır vakit geçirmemiştim. Ya beş dakikadan az bir sürede benim aslında berbat olduğumu fark ederse? “Ama barda Wes’le öpüşürken yakalandığını bize anlatabilirsin.” Yutkundum.

“Teddy!” Emmy, Teddy’ye “*Ciddi misin?*” bakışı attı ama Teddy ona bakmıyordu. Bana bakıyordu ve *Cheshire* kedisi gibi gülümsüyordu. Sanırım Wes ve benim aramda olanları konuşmak hoş olurdu.

“Önce ondan biraz almalıyım,” dedim Teddy’nin elindeki şarabı işaret ederek. “Ve ondan da,” diye ekleyip pizzayı işaret ettim.

“Peynirli, sebzeli ve çift *pepperoni* var,” dedi Emmy. Tezgâha doğru yürüyerek her şeyi masaya koyduk. Teddy çantasından bir yığın kâğıt tabakla kırmızı bardak çıkardı.

“Tak tak.” Kapıdan başka bir kadın sesi geldiğinde hepimiz başımızı kaldırdık, gelen Cam’di. İçeri girdiğinde pantolon ve topuklu ayakkabılarla olduğu zamanki aynı gücü yayıyordu. Ancak şimdi üzerinde büyük bir *Margaritaville* marka *sweat-shirt*, bisiklet şortu ve bir çift beyaz spor ayakkabı vardı.

“Parti başladı,” dedi Teddy Cam’e sarılırken. Emmy de ona sarıldı, sonra Cam gelip bana sarıldı. Bu sarılmalara gerçekten alışmam gerekecekti. Son günlerde insanlarla pek temas kurmamıştım.

“Riley’yi almam gerekiyordu,” dedi Cam. “Ama burada yok gibi görünüyor.”

“Burada olduğunu kim söyledi?” diye sordu Emmy.

“Amos. O da burada olduğunu söylemişti.”

Emmy bir saniye düşündü. “Onu ara ve bizimle kalacağını söyle.”

Cam şaşkın görünüyordu. “Neden?”

“Çünkü o öyle olmasını istedi.” Emmy omuz silkti. “Teddy ve ben önce Büyük Ev’e gittik. Buraya geldiğimizi ve senden kalmanı isteyeceğimizi biliyordu. Muhtemelen Riley’yi *s’mores** falan yapma fikriyle heyecanlandırmıştır bile.”

“Ah şu adam!” Cam başını iki yana salladı.

“Senin çok çalıştığını düşünüyor,” dedi Emmy. “Ve çalışıyorsun da. Cam’in kalmasına evet diyenler?”

Teddy, Emmy ve benim ellerim birden havaya kalktı ve hep birliktee, “Evet,” dedik. Cam gözlerini devirdi ama

* Kamp ateşinde yapılan, marşmelov, çikolata ve krakerden oluşan bir tatlı çeşidi. —e.n.

gülümsüyordu. Telefonunu çıkarıp birini aradı, muhtemelen Amos'tu. Hoparlörü açtı.

“Merhaba,” dedi. “Burada biraz kalabilir miyim?”

“Bütün gece kal,” dedi Amos neşeyle. “Ben hallederim. Riley ve ben *s'mores* yapıyoruz.”

“*S'mores!*” dedi telefonun diğer ucunda bir çocuk sesi.

“Riley, büyükbabaya karşı uslu ol, tamam mı?”

“Büyükbabamın yanında her zaman uslu dururum,” dedi Riley sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

“Tamam,” dedi Cam. “İyi eğlenceler, Günışığı. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum, anne.”

“Teşekkürler, Amos,” dedi Cam.

“Bu gece iyi eğlenceler, bayanlar,” diye cevapladı Amos, hoparlörde olduğunu doğru tahmin ederek. “Sizi seviyorum.”

Teddy, Emmy ve Cam hep bir ağızdan, “Seni seviyoruz,” diyerek telefonu kapattılar. Birbirlerini gerçekten sevip önemsedikleri belli olan bu insanların arasında olmak tuhaftı.

“Şimdi her şey halloldu,” dedi Teddy şarap şişesinin kapağını açarak. “Kızlar gecesi resmen başlayabilir.”

Emmy, Teddy'nin çantasından bir hoparlör çıkarıp telefonuna bağladı. “Bu akşam biraz *Taylor Swift* dinlemeye ne dersiniz?” Teddy ve Cam heyecanla başlarını salladılar. “Ada?” diye sorarak benim cevap vermemi bekledi.

“Tabii,” dedim. “Diğer kızlar gibi değilim” dönemimde *Taylor Swift*'ten aktif olarak nefret ediyordum. Artık sadece kayıtsızdım. Uzun süre onu sevmediğimi söyledikten ve hayatımm o dönemi geçtikten sonra onun müziğine hiç ilgi duymamıştım.

Bana bir saniye baktıktan sonra, “Şu anda onu sevmesen bile, Rebel Blue'dan ayrılmadan önce seveceksin,” dedi Emmy.

“İşselleştirilmiş kadın düşmanlığını yok ederiz, sorun değil,” diye ekledi Teddy. İkisi de beni bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi hissetmekten hoşlanmasam da gülmekten kendimi alamadım. “Perdelere ne yaptığını göster bize.” Teddy yere serdiğim büyük keten parçalarını işaret etti.

“Gelin bakın,” dedim. “Ama içecekleri burada bırakın.” Üçü de itaatkâr bir şekilde *Solo** bardaklarını yere koydu ve beni odanın ortasına kadar takip etti. Dizlerimin üzerine çöktüm, kutumdan mor bir kır çiçeği alarak perdenin altına yerleştirdim. “Bunun işe yarayacağından emin değilim ama göreceğiz.” Çiçeğin üzerine bir parça parşömen kağıdı koyup düzleştirdikten sonra bir çekiç aldım.

“Bir şeylere vurmayı seviyorum,” dedi Teddy avuçlarını birbirine sürterek. “Bu harika olacak.”

Çiçeğin her yerine vurduğumdan emin olarak parşömen kağıdına birkaç kez vurdum. “İdeal olarak,” diye söze başladım. “Bu parşömen kağıdım çektiğimde, çiçek kağıda yapışmalı ve çiçeğin pigmenti geride kalmalı,” dedim parşömen kağıdını perdeden çıkarırken.

Mor yabani çiçeğin soyut bir görüntüsü gerçekten de geride kalmıştı. Emmy sevinçle çığlık attı. “Bu çok havalı,” dedi. “Bunu nasıl akıl ettin?”

“Kafamın içinde bir sürü şey dönüp duruyor,” dedim başımı işaret ederek. “Ve Rebel Blue Çiftliği’ni bu eve farklı şekillerde getirmenin yollarını düşünüyordum.”

“Bunu çok sevdim. Babam da çok sevecek.” Emmy düşünceli bir şekilde perdeye bakarak gülümsedi. “Hayır diyebilirsin ama birkaç tanesine gül yapabilir miyiz?”

“Rebel Blue’da gül var mı?” diye sordum.

“Evet, annemin gül çalıları Büyük Ev’in önünde. Onun da bunun bir parçası olması çok güzel olur.” Ah. Ah. İlk

* *Solo Cup Company* adlı Amerikan firmasının çok yaygın olan, genellikle kırmızı renkte, sert plastikten yapılmış ve tek kullanımlık parti bardağı ürünüdür. —e.n.

geldiğimde, Rydersların oturma odasındaki fotoğraflara uzun süre bakmıştım. Emmy doğduktan sonra, onların annesi olduğunu düşündüğüm kadınla çekilmiş sadece birkaç fotoğraf vardı. O zamanlar vefat ettiğini doğru olarak tahmin etmiştim.

“Tabii ki, harika bir fikir,” dedim içtenlikle. Emmy bana gülümsedi ve Wes’le o kadar benzemeseler de Gus ile olan benzerliklerini görebiliyordum. “Bu çok havalı, Ada,” dedi Teddy. Ellerini ovuşturdu. “Hadi yapalım.”

“Benim evim için de yapabilir miyiz?” diye şaka yaptı Cam. Hepsi fikrimi övdüğünde kendimi... utangaç hissetmeye başladım, sanki yanlış bir şey yapmışım ya da onların övgüsünü hak etmiyormuşum gibi. “Önce bir sürü parşömen kağıdı yırtmalıyız, değil mi? Hazırlık için.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en Camvari şey,” dedi Teddy.

“Ben hepsini yırttım bile. Bir taneyle yapabilir miyiz, yoksa birkaç tane mi lazım, bilemedim,” diye araya girdim.

Teddy, Cam ile bana baktı. “Aman Tanrım, bir tane daha var.”

“Bazılarımız hazırlıklı olmayı sever,” diye Cam gülerek cevap verdi. “Hepimiz spontane davranarak paçayı kurtarmayız.”

“Ne diyebilirim ki, ben yetenekliyim.” Teddy atkuyruğunu salladı. “Ama parşömen kağıdı sorunu hallolduğuna göre, pizzayla başlayıp sonra işe koyulalım.”

Biz de öyle yaptık.

Daha önce hiç kızlar gecesine katılmış mıydım bilmiyordum, belki ortaokulda bir iki kez yatıya kalmıştım ama bu daha çok filmlerde ya da televizyonda gördüğüm türden bir şeydi. Bu gece, hiç yaşamadığım bir şeyi özlememi sağlamıştı ve artık özlemekte haklı olduğumu biliyordum.

Emmy ve Teddy yerde oturmuş, birbirlerinin yüzlerini tutarak *Taylor Swift*’in bir şarkısında başka birine âşık olmama-

sı için birine yalvarıyorlardı. Cam iki eliyle pizza dilimlerini yiyordu, bense her şeyi içime çekiyordum. Cam pizza dilimlerinden birini bırakıp bardağını aldı. Birdenbire, içmeden önce *rosé* şarapla dolu *Solo* bardağını yere düşürdü. Hepimiz ona baktık. Ön pencereden dışarı bakıyordu ve hayalet görmüş gibi görünüyordu.

“Cam, iyi misin?” diye sordum.

Başını salladı ama hayır demek için değil de sanki kafasından bir şeyi silkelemeye çalışmış gibiydi. “Evet, üzgünüm,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben sadece... birini gördüm sandım.” Sözüünü bitirir bitirmez ön kapı çalındı.

Hepimiz sesin geldiği yöne döndük ve siyah kovboy şapkası takmış bir adam oturma odasına girdi. Çenesine kadar uzanan dalgalı, sarı saçları vardı. Saçları bana Güney Kaliforniya’daki bir plajı hatırlatıyordu. Yüzü köşeliydi, burnunun deliğinden gümüş bir halka geçmişti. Uzun boylu, bronz tenli ve dövmele biriydi. Sağ boğazının altında eski İngilizce yazı fontuyla *A* harfi dövmesi vardı.

Teddy çığlık atarak hemen yerden kalkıp ona doğru koştu. Adam onu kolaylıkla yakaladığında güldü. “Dusty Tucker, burada ne işin var?” diye bağırdı. “En son duyduğumda Avustralya’da sığır güdüyordun.” Ah, demek Wes’in bana bahsettiği kişi buydu.

Emmy de yerden kalkmış, Dusty’ye sarılmak için yanına gitmişti. “Selam, Dusty,” dedi. Cam’e hızlıca bir bakış atarken endişeli görünüyordu. Ben de Cam’e baktım, bardağını düşürdükten sonra olduğundan daha da tedirgin görünüyordu. Bakışımı fark ettiğinde silkelenerek o hâlini üzerinden atmaya çalıştı. Cam’in maskesinin yükseldiğini gördüm. Ne zaman maske takıldığını anlayabiliyordum çünkü ben de aynısını yapıyordum ve nasıl görüldüğünü çok iyi biliyordum.

“Burada ne işin var?” diye sordu Emmy, Dusty’ye.

“Emmy, seni de görmek güzel,” diye cevapladı Dusty.

“Bu gece kızlar gecesi, erkekler giremez.”

“Ben bile mi?”

“Sen bile,” diye Teddy de söze karıştı. “Ama seni görmek güzel. Hoş geldin.” Dusty’nin gözleri odayı taradı, bir saniye benim üzerimde durduktan sonra Cam’e takıldı. Gözlerinin büyüdüğünü, sonra normale döndüğünü gördüm. Bakışları ona takıldığında, sanki odadaki tüm oksijen emilmiş gibi oldu.

“Ash,” dedi hâlâ Cam’e bakarak.

“Dusty,” diye cevapladı Cam. Sesi... titriyor muydu?

“Ee, Emmy,” dedi ama hâlâ Cam’e bakıyordu, sol eline de baktığına yemin edebilirdim. “Brooks’la birlikte olduğunuzu duydum.” Sesinde bir ima vardı. Alay mı, yoksa şaşkınlık mıydı?

“Ne olmuş?” dedi Emmy kollarını göğsünde kavuşturarak. Ona baktığımda ilk düşündüğüm şey, “*Vay canına, bu kadın çok kötü bakabiliyor,*” oldu. Brooks hakkında Emmy’nin önünde asla kötü konuşmamaya karar verdim.

“Bence harika,” dedi Dusty. En sonunda Cam’dan gözlerini ayırıp teslimiyetle kollarını kaldırdı. “Sadece şok oldum çünkü ikinizi en son birlikte gördüğümde, kamp ateşinde ona yeni bir delik açıyordun.”

“Her şey değişir,” diye cevapladı Emmy.

Dusty tekrar Cam’e baktı. “Evet, değişir.”

“Ben Ada,” diye kendimi tanıttım. Nedense Cam’i korumam gerektiğini, sanki onun dikkatini Emmy’den uzaklaştırmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Dusty bana baktı.

“Memnun oldum. Hakkında çok iyi şeyler duydum.” Elini uzattı ve ben de elini sıktım.

“Cidden,” dedi Emmy. “Bu gece kızlar gecesi, gitmelisin.”

“Garip bir şekilde...” dedi Dusty. “Bugün erkeklerin gecesi ama görünüşe göre ben yanlış yere gelmişim.”

“Gus’ın yerindeler,” dedi Emmy ve Teddy öğürme sesi çıkardı. “Neden buraya gelsinler ki?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Dusty. “Baban Büyük Ev’e uğradığımda öyle söyledi.” Amos Ryder’in bugün buraya *iki kişi* göndermiş olması ilginçti.

“Tamam, hadi gidelim,” dedi Emmy. Ellerini Dusty’nin dirseklerine koydu ve onu kapıya doğru çevirdi.

“Gidiyorum, gidiyorum,” dedi Dusty. Kapıdan çıkmadan önce Cam’e dönüp, “İyi görünüyorsun, Ash,” dedi ve sonra gitti.

Cam’e baktım. “Ash?”

Yutkunarak omuz silkti. “Eski bir lakap. Soyadım Ashwo-od.”

Dusty'nin eski siyah *Ford Bronco*'sunu görmeden önce sesini duydum. O şey çok gürültülüydü, her zaman öyleydi. Gus'ın evine yaklaşırken motorun sesini bastıran *Led Zeppelin*'i duyabiliyordum.

Gus'ın evi, Rebel Blue'nun batı ucunda, iki katlı beyaz bir evdi. Emmy üniversiteye gitmeden hemen önce, yani yaklaşık on yıl önce inşa etmişti. Evi çok güzeldi, dört yatak odası vardı ve çiftliğin diğer binalarından yeterince uzaktaydı. Gerçekten Gus'ın evi gibi hissettiriyordu.

Brooks, Gus ve ben Gus'ın ön bahçesinde oturmuş sohbet ediyorduk ki Dusty yanımıza geldi. Son gördüğüm zamanki hâliyle aynıydı, sadece biraz yaşlanmıştı.

Üçümüz de ayağa kalkıp, "Selam, dostum," diyerek elini sıktık.

"Neden bu kadar geç kaldın?" diye sordum.

"Baban beni eski Büyük Ev'e gönderdi," dedi Dusty omuz silkerek.

"Ne? Neden?" Bu garipti.

"Sizin orada olduğunuzu söyledi," dedi Dusty ve sonra Gus'a döndü. "Riley büyümüş."

Gus, bu kez şapka takmadığı saçlarını eliyle düzelitti. "Evet, öyle. Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum." Gus ba-

şını iki yana salladı. “Peki onu ne zaman gördün? Cam onu çoktan almış olmalıydı.”

Dusty’nin gözlerinde bir şey parladı. “Cam eski Büyük Ev’deydi. Görünüşe göre orada kızlar gecesi varmış.”

Gus başını salladı. “Bu iyi, biraz ara vermesi gerek.” Gus soğutucudan bir bira alıp Dusty’ye attı. Dusty kolayca yakaladı. “İç şunu, bu gece kapışacağız.”

Kovboy kapışması, Gus ve Luke’un birlikte takıldığımız zamanlarda en sevdikleri şeydi, muhtemelen bu işte gerçekten çok iyi oldukları içindi. İpler ortaya çıkar çıkmaz, son derece rekabetçi ergenlere dönüşürlerdi.

Kurallar basitti. Herkese bir kement ipi verilir, karşınızdaki kişiyle yüzleşir, birbirinize doğru koşar ve rakibinizin bacaklarına ipi atmaya çalışırdınız. Ne kadar sert düşerlerse o kadar iyiydi.

Bu gece, her zamanki gibi Dusty’yle ben, Brooks’la Gus’a karşıydık. Sanırım Dusty ve ben hayatımız boyunca o ikiliye karşı belki dört kez falan kazanmıştık. Bunun nedeni onların daha iyi kement atıcı olmaları değildi, çok fazla konuşup kafamızı karıştırmalarıydı.

Puan usulü oynuyorduk. Rakibinin bacaklarını kementle başarılı şekilde yakalarsan ama düşmezse bir puan alıyordun. Rakibin tökezleyip sonra yere düşerse iki puan, temiz bir kement atışıyla rakibin ayaklarını yerden keserek direkt düşürürsen üç puan alıyordun.

Otuz puana ilk ulaşan takım kazanırdı.

Başlangıçta Gus’la ben karşı karşıya geldik. Aramızda yaklaşık beş metre vardı ama onun aptalca kendini beğenmiş gülümsemesini göremeyecek kadar da uzak değildik.

Yemin ederim ki, Gus’ı güldürebilecek tek şey Riley ve bir şeyde beni yenme şansıydı.

“Kaybetmeye hazır mısın, küçük kardeş?” diye sordu. Gözleri parlıyordu.

Gerçek bir ortanca çocuk gibi aklıma gelen tek cevap, “Kapa çeneni,” oldu. Bu da Gus’ı güldürdü.

“Kaybeden birasının kalanını bir dikişte içer mi?” diye sordu.

“Anlaştık.”

Luke bize başlama işareti verince birbirimize doğru koşmaya başladık. Kementimi başımın üstüne kaldırıp hızla Gus’ın ayaklarına nişan aldım. Kementi attığımda üzerinden atladı ve birbirimizi geçerken sağ eliyle kementi attı. Ben de üzerinden atlamaya çalıştım ama tam tersine kementin içine atlamış oldum. Kementi sıkıca çekmesiyle tökezleyip düşerek yere kapaklandım.

“İki puan!” diye bağırdı Brooks.

“Cidden mi,” diye seslendim, hâlâ yerde yatıyor ve maviden pembeye dönüşen gökyüzüne bakıyordum. Oturup Gus’ın ipini ayaklarımdan çözdüm. Gus elini uzattığında tuttum.

Biramı uzatırken kaybedenlerin bir dikişte içmesi gerektiğini hatırlatan Brooks’un yanma yürüdüm.

Sırada Brooks’la Dusty vardı. Dusty, Brooks’un ayak bileğinden birine ipini dolamasına rağmen, Brooks çok hızlıydı. İpini Dusty’nin iki bacağına dolamasıyla Dusty hızla yere düştü.

En azından Dusty’yle birer puan almıştık.

Brooks’la karşılaşma sırası bana geldiğinde, “Eğer kazanırsam, Ada’yla aranızda neler olduğunu bize anlatmak zorundasın,” dedi Brooks.

“Şu iç mimar mı?” diye sordu Dusty.

“Bir şey olduğu yok,” diye başladım ama Brooks sözümü kesti.

“O yollardan daha önce geçtim. Ben de öyle söylemiştim ama yalan söylüyordum.” Brooks omzunu silkti. “Sana inanmıyorum.”

Gerçekten de hiçbir şey olduğu yoktu. Aslında bir şeyler

vardı ama ne olduğunu bilmiyordum ve istediğim gibi olup olmayacağını da bilmiyordum.

Yani ona anlatacak pek bir şey yoktu. “Tamam.”

Brooks ve Gus’ın rekabetçilikleri arasındaki fark, Gus ne pahasına olursa olsun kazanmak ve büyük kazanmak isterdi. Brooks ise kazanmak isterdi ama bu sırada birkaç puan kaybetmeyi göze alırdı. Bu da beni her zaman yanlış bir güven duygusuna kapılmaya itiyordu. Kementi ayağına doladığımda rahatlamıştım ve bu büyük bir hataydı. Onu düşürmeye o kadar odaklanmıştım ki, henüz atmadığını fark etmemiştim. Kementi ayağıma atmaya çalışmak yerine, tam koştüğüm yere attı ve oraya adımımı attığım anda sıkıca çekmesiyle yere düştüm.

Yine.

Bu onun en ünlü hareketiydi ve her lanet olası seferinde beni alt ediyordu.

Adil olmak gerekirse, benden sonra o da düşmüştü ama yine de daha fazla puan almıştı.

İkimiz de yerdeydik ve Brooks gülüyordu. Emmy ile birlikte olduktan sonra daha sık görülmeye başlayan büyük, içten bir kahkahaydı. Ayağa kalkıp, Gus’ın ön bahçesindeki sandalyelere doğru yürüyerek mola verdik.

“Tamam o zaman, Wes,” dedi Brooks. “Konuşmaya başla.” Gus’ın ateş çukurunun etrafında oturuyorduk ama ateş yanmıyordu. Muhtemelen güneş battıktan sonra yakardık.

“Bilmiyorum, çocuklar.” Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Ondan hoşlanıyorum.”

“Belli oluyor,” dedi Gus.

“O da senden hoşlanıyor mu?” diye sordu Dusty.

“Sanırım,” diye cevaplarırken Brooks da aynı anda, “Evet,” dedi. Dusty sırayla bize baktı.

“Onları barda öpüşürken yakaladım,” dedi Brooks. *Tanrım.* İnsanlar Meadowlark’taki yaşlı kadınların en büyük dedikodu-

cular olduğunu sanırdı. Yani yaşlı kadınlarla Teddy'nin babası Hank öyleydi ama Luke Brooks ile onun koca ağzı hepsini geride bırakmıştı. Emmy ile ilişkisini bu kadar uzun süre gizli tutabilmesi bir mucizeydi.

“O zamanlar onu tanıımıyordum bile,” dedim. “Ama şimdi tanıyorum ve ondan hoşlanıyorum. Çok zeki, komik ve çok çalışkan. Sanırım o da benden hoşlanıyor ama bence hoşlanmak istemiyor, bu da çok kötü.”

“Vay canına.” Dusty'nin tüm söylediği buydu.

Brooks'a baktım. “Sen ne yaptın?”

Brooks şaşkın görünüyordu. “Ne demek istiyorsun? Ne hakkında?”

“Emmy ile. Yani, ikiniz birbirinizden nefret ediyordunuz. Ne değişti?” Brooks gülümsedi ve yüzü, biri Emmy'den bahsettiğinde aldığı o aptalca ifadeyi aldı.

“Her şey,” dedi Brooks. “Emmy eve geldiği gün her şey değişti ama sanırım ikimiz de farkında olmadan birbirimize kendimizden bir parça vermeye başladık, sonra onları sonsuza kadar saklamak istediğimizi fark ettik.”

Gus, Brooks'a düşünceli bir şekilde bakıyordu. Brooks ve Emmy'nin birlikte olduğu ilk ortaya çıktığında, Gus bunu pek iyi karşılamamıştı. Bunun, onların birlikte olmasını istemediği için olduğunu sanımıyordum. En çok sevdiği iki insanın ona yalan söyleyip ilişkilerini ondan saklamak zorunda hissetmeleri yüzündendi.

Yine de bu durum, Gus'ın bunu iyi karşılamadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Brooks gözü morarmış bir şekilde uzaklaşırken, Gus da sanırım hâlâ tam olarak atlatamadığı büyük bir suçluluk duygusuyla çekip gitmişti.

“Bence dönüm noktası, onu gizli yerime götürdüğüm andı,” dedi Brooks. “Belki sen de öyle bir şey yapabilirsin?”

“Dur,” diye araya girdi Gus. “Gizli bir yerin mi var? Ne gizli yeri?”

“Eğer sana söyleseydim, gizli olmazdı, değil mi?” diye karşılık verdi Brooks.

“Ama Emmy biliyor.” Gus gerçekten kırılmış gibiydi.

“Evet, ne olmuş?”

“Peki ben neden bilmiyorum?”

“Çünkü bu bir sır, Gus.”

“Ama ben senin en iyi arkadaşınım.” Kardeşim kollarını göğsünde kavuşturdu. *Yüce Tanrım, bu ikisi.*

“Ve Emmy hayatımın aşkı!” diye bağırdı Brooks, Gus’a öfkeli bir bakış atarak.

Gus bu noktaya karşı çıkamadı. Buna rağmen, “Yine de o gizli yeri bilmem gerektiğini düşünüyorum,” diye mırıldanmayı da ihmal etmedi.

“Tamam, sevgililerin kavgasını ayırmak istemem,” diye araya girdi Dusty. “Ama burada Wes’ten bahsediyoruz.” Başıyla beni işaret etti ve Brooks’la Gus birdenbire benim orada olduğumu hatırladılar.

“Evet, burada benim hakkımda konuşuyoruz.”

“Tavsiyemi ister misin?” diye sordu Dusty. Dusty iyi biriydi, net konuşmazdı ama iyi biriydi, bu yüzden başımı sallayarak onayladım.

“Sonuçta, eğer seni sevmiyorsa sevmiyordur ve sen bunu kabul etmelisin.” Onun benden hoşlandığından yüzde doksan dokuz emindim ama ne demek istediğini anlıyordum. “Ama eğer senden hoşlanıyorsa,” diye devam etti. “Onu düşündüğünü, aklında olduğunu hissettirecek şeyler yap. Basit şeyler olsun.”

Onu sürekli düşünüyordum. Kokusu... lanet olası şekerli kurabiye gibiydi. Düşündüğünde dudağının içini ısırma şekli, yerde, sandalyede ya da kanepede otururken hep bacak bacak üstüne atması... Hiç fark etmiyordu.

Ada sadece *aklımda* değildi. *Aklımın* her köşesinde, her boşluğundaydı.

Dusty gittikten sonra kızlar gecesi sorunsuz geçmişti. Yemiş, içmiş, eğlenmiştik. Ayrıca tüm perdeleri bitirmiştik. Emmy'ye bu hafta perdelere gül ekleyeceğimize söz vermiştim. Teddy, bana *Taylor Swift*'in diskografisinin tam tarihçesini anlatmıştı. *Twilight* ve *My Chemical Romance** arasındaki ilişkiyi açıklamış ve çalıştığı butikte alışverişe götürmeyi teklif etmişti. Muhtemelen *trivia*** oyunlarında çok iyi olan Cam, Wyoming'ın en tuhaf yasalarını anlatmıştı. *Ocak ve nisan ayları arasında tavşan fotoğrafı çekmeyi aklınızdan bile geçirmeyin.*

Üstelik güzel vakit geçirmiştik.

Genelde böyle durumlarda kendimi yabancı hissederdim ve gece bitene kadar herkesin benden nefret ettiğine, beni bir daha görmeseler daha iyi olacağına kendimi ikna ederdim.

Ancak bu gece öyle hissetmemiştim. İyi hissetmiştim.

* 2000'lerde "*Emo-Punk Rock- "Alternatif Rock"* türlerinde popüler olan müzik grubu. Aynı gençlik alt kültürüne hitap etmeleri, benzer duygusal temalar ve dönemin popülerliği nedeniyle "*Twilight/Alacakaranlık*" filmiyle sık sık yan yana anılırlar. —e.n.

** Genel kültür, tarih, bilim, popüler kültür gibi çeşitli konularda bilgi soruları sorulan ve katılımcıların doğru cevaplar vermeye çalıştığı bir tür bilgi yarışmasıdır. —e.n.

Gecenin en iyi yanı ne miydi? Saat dokuz buçukta Büyük Ev'e dönüyordum.

Cam beni götürüyordu çünkü Riley'yi almaya gitmesi gerekiyordu. Cam'le Gus'ın aslında hiç birlikte olmadıklarını ama Riley'yi birlikte yetiştirmeye karar verdiklerini öğrenmiştim. "Kızımın babasının aynı zamanda arkadaşım olması büyük şans," demişti. "Ve her ikisinde de çok başarılı."

Bu grubun dinamikleri bana çok ilginç geliyordu. Belki de şarabın etkisiyle, "Hepsi göründükleri kadar... iyi mi? Yani Ryderlar?" diye düşünmeden sordum.

Cam, ne demek istediğimi anladığını gösteren küçük bir kahkaha attı. "Evet, dürüst olmak gerekirse öyleler. Kusurları da var, Amos hariç," diye şaka yaptı. "Gus çok inatçı ve katı, Wes çok uzlaşmacı ve ortanca çocuk sendromu var. Emmy ise her şeyi içine atıyor, kontrol sorunları var. Ama sonuçta üçü de birbirleri ve sevdikleri insanlar için her şeyi feda ederler. Kızımla birlikte bunun bir parçası olduğum için kendimi şanslı hissediyorum."

"Wes hakkında ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Uyumlu olması mı, yoksa ortanca çocuk durumu mu?" diye yanıtladı. Karanlıkta emin olamadım ama gülümsediğini düşündüm.

"İkisi de."

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen birbiriyle ilgililer. Wes'i tanıdığımdan beri, kendi zararına olsa bile hep çok nazik davranmıştır. Wes'in hoşlandığı kızı baloya davet etmek isteyen bir arkadaşı mı var? Sorun değil. İyi vakit geçirirler. Lastiğin mi patladı? Gideceği yere varamayacak olsa bile senin için değiştirir." Ne demek istediğini anlıyordum ama bu iyi adamın neden benden hoşlandığını anlamadığım için kafam karışıyordu. Abileriyle babası için de aynı şeyi yapıyor. Onlarla ilgileniyor ve bazen bunun tek yapabildiği şey olduğunu düşündüğünü sanıyorum."

“Ama öyle değil,” dedim onu savunma ihtiyacı hissederek.

“Biliyorum. Ailesi de biliyor ama bence o bilmiyor. Sanırım bu konuk çiftliği, bunu herkese kanıtlamanın bir yoluydu fakat biz zaten biliyoruz. Umarım kendine de kanıtlar.”

Komikti. Wes’le ben çok farklıydık ama kendimizi aynı durumda bulmuştuk. İkimiz de kanıtlamamız gereken bir şey olduğunu hissediyorduk.

Cam beni bıraktıktan sonra yatmaya hazır hissetmedim. Bu yüzden Meadowlark’a geldiğimden beri yapmadığım bir şey yapmaya karar verdim, *o türden* bir duş almak. Saçımı yıkayıp derinlemesine bakım yapmak, peeling ve bacaklarımı tıraş etmek... Her şeyi yapmak.

Dürüst olmam gerekirse, Büyük Ev’deki banyomda şimdiye kadar gördüğüm en iyi duş kabini vardı ve bundan yararlanmam gerektiğini hissetmiştim.

Temiz, pürüzsüz ve sıcak hâle geldikten sonra, duştan çıkıp kendi yarattığım buhar bulutunun içine girdim. Ardından soyulabilir jel yüz maskesi de dahil tüm cilt bakım rutinimi uyguladım. Hatta sevimli pijamalarımı da dolaptan çıkarmaya, beyaz dantel kenarlı siyah ipekten bir atlet ve ona uyumlu şort giymeye karar verdim.

Duş ve kızlar gecesinden sonra kendinden nefret etme duygusunun yokluğu sayesinde, yeni bir kadın gibi hissediyordum.

Yatak örtüsünün altına kıvrılıp bacaklarımı birbirine sürterek pürüzsüzlüğün tadını çıkardım. Dizüstü bilgisayarımı aldım ve bir yayın uygulamasına, *How to Lose a Guy in 10 Days* filminin olduğu uygulamaya girdim.

Geceyi daha güzel hâle getirebilecek hiçbir şey yoktu. Patlamış mısır dışında, tabii. Patlamış mısırı çok seviyordum ve bu düşünce aklıma girince kafamdan atamadım.

Devasa Rebel Blue kilerinde mikrodalgada patlatılan pat-

lamış mısır olduğundan şüphem yoktu. Telefonuma baktım, gece yarısını henüz geçmişti. Ev sessiz olacaktı ve mikrodalga biplemeden patlamış mısırı çıkarabilirdim.

Sessiz adımlarla yatak odamdan çıkıp koridordan geçerek mutfağa gittim. Kiler mutfağın arkasındaydı ve rafları bir market gibi doluydu. Işığı açıp patlamış mısır aramaya başladım.

Ön tarafta yüksek bir rafta buldum. Sinema salonu tereyağı aromalıydı. *Harika*. Tam uzanmak üzereydim ki, ön kapının kapandığını duydum. Işığı kapattım ve bekledim. Birkaç saniye sonra Wes mutfakta belirdi.

Hah. Çoktan eve gelmiş olduğunu sanıyordum. Neredeyse beni fark etmeden geçip gidecekti ama odalarımıza giden koridora varmadan son anda durup bana doğru baktı ve şaşırarak tekrar baktı.

Ay ışığının aydınlattığı karanlık mutfakta bile, parlak gözlerinin vücudumu baştan aşağı süzdüğünü görebiliyordum. Birden pijama seçimimden çok utandım. Tabii ki, yatmak için dev bir tişört ve eşofman altı dışında bir şey giydiğim tek gün böyle bir şey olacaktı.

Konuşmak için boğazını temizledi, bana bakarken elleri iki yanda yumruk hâline gelmişti. “Selam.” Sesi hırıltılıydı.

“Selam.”

“Gecen iyi geçti mi?” diye sordu.

“Evet.” Gerçekten iyi geçmişti. “Senin?”

“Kıçımı tekmelediler ama evet, iyi geçti.” Mutfağın ne zaman bu kadar küçüldüğünü bilmeden sadece başımı salladım.

“Bir şey mi arıyordun?”

“Patlamış mısır,” dedim arkamdaki rafta mısırı göstererek. “Ama ulaşabileceğimi sanmıyorum.” Wes’in tekrar yutkunmasını izledim ve boğazındaki aynı yeri yalamak için duyduğum isteği bastırmaya çalıştım.

Wes, mutfakta durduğum yere doğru yürürken attığı her adımda tüylerim diken diken oldu. Önümde durup eğildiğinde gözlerimi hafifçe kapattım.

Kendime neyi beklediğimi bilmediğimi söyledim ama yalandı. Kendime yalan söyleme konusunda ustaydım fakat beklediğim şey olmadı.

Arkamda bir şeyin raftan düştüğünü, ardından Wes'in, "Patlamış mısırın," dediğini duydum. Gözlerimi açtığımda onu tam önümde gördüm. Bakışları alev alevdi ve yüzünde bir gülümseme vardı.

"Te-teşekkür ederim," diye kekeledim. Başım sallayıp bir adım geri attığında, o adım sanki biri üzerimden sıcak bir battaniyeyi çekip almış gibi hissettirdi. Bir saniye birbirimize baktık ama yaklaşmadı.

Pekâlâ.

Yanından geçerken kolum ona değdiğinde elektrik çarpması gibi bir şey hissettiğime yemin edebilirdim.

Patlamış mısır paketini yırtarak açtım, mikrodalgaya atıp Patlamış Mısır düğmesine bastım.

Wes hâlâ mutfaktaydı, onu hissedebiliyordum, bu yüzden dönüp ona bakmak yerine tezgâha dönük şekilde durdum.

Birkaç saniye sonra, bana doğru gelen botlarının sesini duydum, ardından elinin omzumdan geçip saçımı boynumun bir tarafına doğru çektiğini hissettim ve omurgamdan bir ürperti geçti.

Hemen arkasından dudaklarını omzumda hissettim. "Böyle iyi mi?" diye fısıldadı. Kalbimin kulaklarımda yankılandığını düşünürsek, onu duyabilmem aslında bir mucizeydi.

"Evet," diye fısıldadım. Omzumu tekrar öptükten sonra boynuma ilerledi. Derin bir nefes aldığını duydum.

"Neden her zaman bu kadar güzel kokuyorsun?" diye sordu. Gerçek bir cevap beklemediğini düşündüğüm için sessiz kaldım. "Kamyonetim senin gibi kokuyor," dedi. "Ve şimdi

her araba kullandığımda hayatımı tehlikeye atıyorum çünkü tek düşünebildiğim sensin. Bu...” Kolunu bana doladı ve aramızda hiç boşluk bırakmadan beni kendine çekti. “... düşünebildiğim tek şey.”

Saçlarımı tekrar kenara çekerek boynumun diğer tarafıyla da ilgilendi ve dudaklarını boğazımda hissettiğimde başımı omzuna yaslariken küçük bir inilti çıkarmadan edemedim.

“Senden hoşlanıyorum, Ada.” Eli şimdi gömleğimin altındaydı, karnıma bastırıyordu. Daha aşağı inmesini istiyordum ama güvensizliğim içimden bağırmaya başlamıştı. Wes iyi biriydi. Nazik ve düşünceliydi, neden benim gibi bir kadına ilgi duyduğunu hiç anlamıyordum. Evliliğim boyunca kocama beni fark etmesi, görmesi, sevmesi... *bir şey yapması* için yalvarmıştım.

Hiç yapmamıştı.

Uzun süre belirli bir şekilde davranıldığında, öyle davranılmanın *normal* olduğunu düşünmeye başlardınız. Bu durum bende birinin *sevebileceği* hiçbir yanımda yokmuş gibi bir his bırakmıştı.

Şimdiyse Wes vardı. O, bazen keşke ben de olabilseydim dediğim tüm harika şeylerin hepsine sahipti. Konuşkan, karizmatik ve çok düşünceliydi.

Ben şüpheliydim, utangaçtım. Pek fazla insanı gerçekten *sevmezdim*. Wes herkesi seviyormuş gibiydi ve herkes de onu seviyormuş gibiydi, buna ben de dahildim. Nasıl birbirimize uyabileceğimizi anlamıyordum.

Başımı omzundan kaldırıp yere baktım. “Neden bunu yapmaya devam ettiğini bilmiyorum, Wes,” dedim sessizce, hâlâ yere bakıyordum. “Neden beni istediğini de bilmiyorum. Ben... iyi biri değilim.”

“Ada,” diye fısıldadı. Karnımın üzerinde duran eliyle beni kendine doğru çevirdi. Yaklaştığında hissettiğim o tanıdık elektriklenme tekrar belirdi. Parmaklarını çenemin altına ko-

yup ona bakmam için zorladı. “Sen samimi ve yeteneklisin, azimli ve komiksin.” Denesem bile ondan gözlerimi ayıramazdım. Yeşil gözleri beni yakalamış, bırakmıyordu. “Seni iyi gibi sıradan bir kelimeyle tanımlayarak asla aşağılamam.”

Beni etkileyen sözleri değil, gözleriydi. Bana ilk baktığı andan itibaren, ne kadar saklanmaya çalışsam da Weston Ryder’in beni gördüğünü hissediyordum.

“Öp beni,” diye fısıldadım. “Lüt...” Cümlemi bitiremedim çünkü bir anda dudakları dudaklarıma kapandı.

Wes’i öpmek, şimdiye dek yaşadığım kutsal bir deneyime en yakın şeydi. Sanki gökyüzü açılmış ve etrafımıza yıldızlar yağmaya başlamıştı. Tenlerimizin temas ettiği her yere şimşek çakıyor, kalp atışlarım fırtınaya dönüşmüş gibi hissediyordum.

Bir eli başımın arkasını kavrarken diğeri belimden sarıyor, beni kendine çekiyordu ama yine de ona yeterince yakın olamıyordum. Ellerimi gömleğinin altına soktuğumda derin bir nefes aldı. “Ellerin buz gibi,” dedi dudaklarımın arasında. Aptal gibi kıkırdayarak ellerimi sırtına dolayıp onu kendime sıkıca çektim.

Belimden saran koluyla beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Bacaklarımı onun etrafına doladığımda kalçalarını hareket ettirdi. Sertliğini merkezimde hissedebiliyordum ve daha fazlasını istiyordum. Flanel gömleğini yırtar gibi çıkarmaya başladım, kollarından aşağı çektiğimde gömleği yere fırlattı.

Ellerinden birini şortumun kenarına ulaşana kadar çıplak uyluğumdan yukarı kaydırıp ve sadece bir saniyeliğine orada durdu. Elini hareket ettirip kalçamı avuçladığında dudaklarına karşı inledim.

Bunu en son ne zaman yapmıştım? Hatırlayamıyordum.

Şu anda hissettiğim şeye yakın bir şeyi en son ne zaman hissetmiştim? Hiç. Bundan emindim.

Alt dudağını ısırduğmda inleyerek kalçalarını tekrar benimkilere doğru itti. “Daha fazla,” diye yalvardım ama işe yaramadı. Geri çekildi ve ben çığlık atmak istedim.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Daha fazla mı?” diye sordu. Sesi şakacı bir ton almıştı. Başımı salladım. Saçlarımdaki elini köprücük kemiğime doğru kaydırduğmda, tüy kadar hafif dokunuşu beni uçurumun eşiğine getirdi.

“Bunlar gördüğüm en saçma askılar,” dedi ve parmaklarından birini tişörtümün spagetti askısının altına sokarak nazikçe omzumdan çıkardı. Eğilip dudaklarını askımın olduğu yere bastırduğmda saçlarını kavradım. Her zamankinden daha cesurca davranarak diğer elimi aramıza soktum ve onu kot pantolonunun üzerinden avuçladım.

Boynuma doğru inleyişini tüm vücudumda hissettim. “Tanrım, Ada.” Adımı söyleme şekline bayılıyordum. Tekrar geri çekildiğinde diğer elim artık ona tutunmuyordu, bu yüzden kemerine uzanıp çözmeye başladım ama çok ilerleyemeden kocaman elleri ellerimin üzerine kapandı.

“Yavaş ol, tatlım,” diye fısıldadı. “Bana yaptıklarını görmek hoşuna gidiyor mu?” Kot pantolonunun içinde gerilen aletine baktım. Başımı salladığımda ellerime bastırıp tekrar inledi. “Sana yaptıklarımı hissetmek istiyorum,” dedi alnını alnıma değdirerek.

Ah. Ah.

“Dokun bana,” diye fısıldadım. Normalde bu kısmı sevmeydim. Her zaman utanırdım. Çok mu ıslaktım? Yeterince ıslak değil miydim? Genellikle ikincisi olurdu. Bazen vücudum iş birliği yapmazdı. Yine de bunu istiyordum. Bana dokunmasını istiyordum. Parmakları uyluklarımın üzerinde daireler çiziyor ve istediği yere, benim istediğim yere gittikçe yaklaşıyordu. Bacaklarımı daha da açarak onu içeri davet ettim.

Almlarımız birbirine bastırırken, ikimiz de elinin şortunun altına ve bacaklarımın arasına kaymasını izledik. Parmağı içime girdiği anda hissettiğim duyguyla nefesim kesildi.

“Siktir, Ada,” diye homurdandı. Parmağının yavaşça içime girip çıkmasını izledim. “Hâlâ daha fazla istiyor musun?” diye sorarken sesi daha alçaktı.

“Evet,” diye inlediğimde ikinci parmağını da ekledi.

“Ne kadar da açsın,” dedi. “Şehirli erkekler seni doğru şekilde nasıl becereceklerini bilmiyorlar, değil mi?” Başımı iki yana salladım. İçimde bir baskı oluşuyordu ve bu çok gariplik bir duygu idi. Artık dayanamıyordum, ellerimi Wes’in yüzüne götürüp dudaklarını dudaklarıma çektim.

Beni sert ve kararlı bir şekilde öptü, parmakları içime girerken dili ağzımın içine daldı. Nefesim hızlanmaya, kalçalarım kendiliğinden sallanmaya başladı. Başparmağı klitorisime dokunduğunda nefes nefese, “Evet,” diye inledim.

“Seni bu şekilde boşaltmama yardım et, Ada. Parmaklarım senin içindeyken boşalmak için neye ihtiyacım olduğunu söyle.” Bilmiyordum. Ne ön sevişmede ne de seks sırasında hiç böyle boşalmamıştım. Omurgamdan aşağıya doğru yayılan sıcaklık bana yabancıydı ve tek istediğim yaptığı şeye devam etmesiydi. Bunun nereye varacağını görmek için çaresizce can atıyordum.

Tam ona bunu söylemek üzereydim ki, mikrodalganın durma sesiyle ikimiz de şehvet dolu transımızdan sarsılarak çıktık.

Hayatım resmen bir şaka gibiydi.

Benden çok daha hızlı tepki veren Wes, mikrodalgayı açıp bip sesini durdurdu. Ardından üzerime eğilerek başını omzuma yasladı.

İkimiz de nefes nefeseydik ama yine de koridordan gelen ayak seslerini duyabiliyorduk. Wes döndü, omuzları beni gö-

rünmekten alıkoyacak kadar genişti. Tişörtümün askısını omzuma geri çekerken ve özellikle de karanlıktayken en azından öyle olmasını umuyordum.

“Weston?” Amos’un uykulu sesi koridordan geldi. “Sen misin?”

“Evet, baba,” dedi. Hızla nefes alıp verişini gizlemeye çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu. “Uyandırdıysam özür dilerim.”

“Önemli değil. Her şey yolunda mı?” diye esnedi Amos.

“Evet,” dedi Wes. “Atıştırmalık bir şey istedim, o yüzden patlamış mısır yapıyorum.”

“Tamam, peki, sesini alçalt.” Amos koridorda geri giderken sesi gitgide uzaklaşıyordu. “Ada’yı uyandırmak istemezsin.”

“Hayır, bunu kesinlikle istemeyiz,” dedi Wes fısıltıyla, kırdamamak için kendimi zor tuttum. Wes ve ben ikinci kez bölünmüştük. Onun hangi özelliği beni tüm ihtiyatımı bir kenara atan azgın bir ergen hâline getirdiğini bilmiyordum ama hoşuma gidiyordu. Onun yanında olmanın verdiği coşkuyu hissetmek hoşuma gidiyordu. “İyi geceler, baba,” dedi biraz daha yüksek sesle.

“İyi geceler,” dedi Amos.

Babasının gittiğinden emin olunca Wes bana döndü. Gü-lümsüyordu ve kalbim göğsümde tekrar deli gibi atmaya başladı. Eğilip şakağımı öptüğünde hissettirdiği samimiyetten keyif aldım.

“Hadi,” dedi. “Yatağına kadar sana eşlik edeyim.” Wes’e yorgun olmadığımı söylemek üzereydim ama ağzımdan kelimeler yerine bir esneme çıktı.

Görünüşe göre, Amos Ryder tarafından başarılı bir şekilde seks engeli yemiştım.

Lanet olsun.

Wes, mikrodalgadan patlamış mısırımı alıp tezgâhtan inmeme yardım etti. Bacaklarım titriyordu, bu da Wes'i hafifçe güldürdü. "Kapa çeneni," diyerek kaburgalarına dirsek attım.

Odama kadar bana eşlik etti ve kapımın önünde durduk.

"Sen..." Bunu söylediğime inanamıyordum, söyleyebilmek için yere bakmak zorunda kaldım. "İçeri girmek ister misin?" Göz ucuyla ona baktım. Kararsız görünüyordu.

"Bu gece olmaz," dedi sonunda.

"Peki başka bir gece?" diye umutla sordum.

"Evet," dedi hemen. Şakağıma bir öpücük daha kondurdu. "Başka bir gece."

Başımı salladım, muhtemelen en iyisi buydu. "İyi geceler, Wes."

"İyi geceler, Ada."

Dün geceye kadar, Ada'ya duyduğum çekimi dizginleyebiliyordum. Tulumuyla önümden geçerken, onu en yakın duvara itip bana yaptıklarını tam olarak göstermek için içimden gelen dürtüye kapılmıyordum.

Artık o kontrole sahip değildim.

Tek düşünebildiğim, çıplak teninin ellerimin altında nasıl hissettirdiği idi. Artık Ada'nın nasıl hissettirdiğini bildiğim için hiçbir şey bana yetmeyecekti.

Beni istiyordu. Onu öpmemi isteyen, dokunmamı talep eden oydu ve şimdi mahvolmuştum.

Tamamen mahvolmuştum.

Onun en sevdiği yemeklerden birini, onu kasabaya götürdüğümde kamyonette bana bahsettiği ıspanaklı turtayı yapmak için malzemeleri toplarken aklımdan geçenler bunlardı.

Dusty'nin tavsiyesine uyarak, Ada'ya her zaman onu düşündüğümü gösteren bir şey yapıyordum.

Sadece bir küçük sorun vardı, çok iyi bir aşçı değildim. Yemek yapabiliyordum ve yapardım da ama her şeyin her zaman yüzde yüz yenilebilir olduğunu söyleyemezdim. Babam hepimizin, özellikle de Gus ve benim, temel yemek pişirme bilgilerini öğrenmemizi sağlamıştı. Küçüklüğümüzden beri, bir gün biriyle aynı evi paylaşmak zorunda kalabileceğimizi

ve o zaman işleri bölüşmenin önemli olacağını söylerdi.

Gus babam gibiydi. Yemek yapmayı severdi, üstelik bu işte çok iyiydi. Bu da benden daha iyi olduğu bir şeydi. Böyle olması iyi bir şeydi çünkü artık küçük bir insanı hayatta tutması gerekiyordu.

Yumurta, ızgara tavuk, makarna ve salata hazırlamak gibi temel şeyleri yapabiliyordum... Ancak *spanakopita*, yani ıspanaklı turta benim uzmanlık alanımın biraz dışındaydı. Özellikle de ev yapımı hamurla başladığı için çok çabuk yanlış gidebileceğini düşünüyordum.

Her neyse.

Yetenekli bir adamdım ve bunu yapacaktım. Belki iyi olmayacaktı ama yapacaktım.

Ada, ona yaptırmak istediği şeyleri konuşmak için Aggie'ye gitmişti. Teddy gelip onu almıştı, görünüşe göre onlar da alışverişe çıkacaklardı, bu yüzden en az dört saatim olduğunu düşündüm.

Şu ana kadar bir saatten biraz fazla uğraşmışım ve elime geçen tek şey unla kaplı bir mutfak olmuştu.

Ön kapı açıldığında Gus'ın, "Evde kimse var mı?" diye seslendiğini duydum.

"Buradayım," diye cevap verdim.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu Gus mutfağa girince. Beni ve unla kaplı mutfağı gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Gördüğün üzere hamur işi yapıyorum."

"Hamur işi yaptığın falan yok."

"Tamam, şey, deniyorum," dedim ve hayır, pek iyi gitmiyordu. "Ada, annesinin yaptığı ıspanaklı turtayı çok sevdiğini söylemişti, ben de onun için yapmaya çalışıyorum."

Gus yaklaştı ve tezgâhın üzerindeki tüm malzemelerle birbirine yapışmayan hamur parçalarını inceledi. "Alınma ama... bence pek iyi bir iş çıkarmıyorsun."

“Çok yardımcı oldun, Gus. Teşekkürler,” dedim ters bir sesle. Gözleri tekrar irileşti. Nadiren ters davranırdım.

“Ayrıntıları anlat,” dedi. “Belki yardımcı olabilirim.” Gus mutfak lavabosuna gidip ellerini yıkamaya başladı. Ciddiydi.

“Teoride kolay,” dedim unlu ellerimle yüzümü silerek. Nasıl göründüğümü bilmek bile istemiyordum. “İspanaklı bir karışım ve yufka hamuru gibi?” Çok emin değildim.

“Tamam,” diye başını salladı. “Yufka nerede?”

“Onu yapıyorum işte?” dedim emin olamadan. Yani en azından yapmaya çalıştığım şey oydu.

Gus, hamur işi hakkında konuşmak için biraz fazla endişeli görünmesine rağmen, “Yufka hamuru mu yapmaya çalışıyorsun? *The Great British Baking Show*’u hiç izlemedin mi?” diye sordu.

“Ne? Hayır. Sen neden *The Great British Baking Show*’u izliyorsun ki?” Abimin yapacağını hayal edemediğim tek şey, oturup pişirmeyle ilgili bir TV programı izlemesiydi.

“Riley seviyor ve aksanları çok rahatlatıcı.” Omuzlarını silkti. Ağzım açık bir şekilde ona baktım. “Ne olursa olsun,” dedi beni başından savarak. “Mesele o değil. Mesele, marketten aldığın yufka hamuru senin dostundur çünkü asla yeterince ince açamazsın.” *Ya da hiç açamazsın*, diye düşündüm etrafımda parçalar hâlinde olduğunu düşünerek.

“Şey, marketten yufka hamuru almadım.”

“Emmy’yi arayayım.”

“Neden Emmy’yi arıyoruz?” Kız kardeşimin bu konuyla ne ilgisi olduğunu anlamamıştım. Yufka uzmanı mıydı? Benim bilmediğim bir yeteneği mi vardı?

“Çünkü markette.” Gözlerimi devirdim. Tabii ki bunu biliyordu. Geçen ay, Emmy tek başına sığır sürüsü götürüyordu ve radyosu yoktu. Ona ulaşamamıştık, ben de normal bir insanın yapacağı şeyi yapmış, telefonundan konumunu kontrol etmişim.

Gus bunun mümkün olduğunu bilmiyordu. Artık sürekli konumumuzu kontrol ediyordu. Yemin ederim, evden her çıktığımda ondan ne yaptığımı soran bir mesaj alıyordum.

“Sürekli konumumuzu kontrol etmeyi bırakmalısın. Bu ürkütücü,” dedim. Gus çoktan Emmy’yi arıyordu. Telefonu kulağına götürürken, “Artık seninkini kontrol etmeme gerek yok. Sen her zaman Ada’nın peşindesin,” dedi.

Adi herif.

Emmy’nin telefonu açtığını duydum. “Hey, hâlâ mağazada mısın?” diye sordu Gus. Bir sessizlik oldu. “Bir paket yufka hamuru alabilir misin, belki iki tane, eve getirir misin? Wes kendi yapmaya çalışıyor.” Telefonun diğer ucunda Emmy’nin boğuk sesini duydum. “Evet,” dedi Gus. “Ben de bunu söyledim. O izlemiyor.”

Yüce Tanrım.

“Tamam, görüşürüz.” Gus telefonu kapattı. “Emmy yirmi dakikaya burada olur. İçini hazırlayalım.”

Gus yeşil soğan, sarımsak ve soğanı doğramaya başladı, ben de bulabildiğim en büyük tavada ıspanağı haşlamaya başladım. Kabul etmek istemese de Gus mutfakta olması iyi biriydi. Tarifi okuyup işleri yönetirken her şey çok daha sorunsuz ilerlemeye başladı.

Kısa süre sonra Emmy, elinde birkaç market poşetiyle mutfağa girdi.

“Tamam,” dedi. “Beş kutu yufka hamuru aldım çünkü durum vahim görünüyordu.” Tamam, bu biraz abartılıydı. “Ayrıca bir somun ekşi mayalı ekmek ve bir paket *Sour Patch Watermelons** aldım.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü dün gece Ada ve ben bu ikisini de sevdiğimizi keşfettik, o yüzden yaptığın şey yenilmez olursa yedeğin

* Küçük karpuz dilimi şeklinde, önce ekşi sonra tatlı gelen lezzetiyle karpuz aromalı yumuşak, jelibon benzeri atıştırmalık şeker çeşidi. –e.n.

olsun diye aldım.”

Tartışmak istesem de haklıydı, o yüzden sadece, “Teşekkürler,” dedim.

“Rica ederim, ayrıca sana mini *Reese's* de aldım.” Onlar en sevdiğim çikolatalardı. Çikolata ve fıstık ezmesinin oranı mükemmeldi.

“Emmy,” dedi Gus. “Yufkayı hazırlamaya başlayabilir misin? Sana zeytinyağı ve fırça getirdim.” Gus’a selam verdi. Başlamadan önce telefonunu mutfak hoparlörüne bağladı ve *country* müzik istasyonunu açtı. Emmy iş yaparken arka planda ses olması hoşuna giderdi; müzik, televizyon, ne olursa. Konsantre olmasına yardımcı olduğunu söylerdi.

“Evet, Kaptan.”

Üçümüz birlikte yemek hazırladık. Emmy eve geldiğinden beri ilk kez üçümüz birlikteydik. Bu çok güzeldi.

Kardeşler konusunda şanslı bir adam olduğumu fark ettim. Birinin gölgesinde yaşamak zorunda olsaydım, onların gölgesinde yaşamaktan memnun olurum.

“Ee, Gus,” dedi Emmy. “Cam’e Dusty’nin Meadowlark’a döneceğini söyledin mi?”

“Ne?” dedi Gus şaşkın bir şekilde. “Neden ona bunu söylemem gerekiyor ki?”

“Sen bir aptalsın,” dedi Emmy başını sallayarak. Ben de Cam’e haber vermeyi düşünmemiştim. Cam ve Dusty lisede çıkmışlardı. Bildiğim kadarıyla, Cam Dusty’nin son kız arkadaşıydı. İlişkileri iyi bitmemişti ama bu onun eve geldiği konusunda uyarıya ihtiyacı olduğu anlamına gelir miydi, bilmiyordum.

Üçümüz birlikte ıspanaklı iç malzemeyi ve yufka hamurunu kat kat dizdik. Son katı da yerleştirdikten sonra, Emmy üstüne zeytinyağı sürdü ve fırına koyduk. Zamanlayıcıyı yirmi beş dakikaya ayarladım.

Kardeşlerimin yardım etmek için gelmesi elbette hoştu ama daha çok temizlikte bana yardım ettikleri için minnettardım. Ortalığı berbat etmiştim.

“Ee,” dedi Emmy son unları temizlerken. “Bu pişirme hevesinin sebebi ne? Ada’yla bir şey mi oldu? İlk öpüşme dışında tabii.” Bir saniye fazla sessiz kaldığımda Emmy’nin gözleri büyüdü ve parladı. “Biliyordum! Lanet olsun ki biliyordum!” diye bağırdı.

Ön kapı açıldığı için başka bir şey söyleme şansı olmadı. Kahretsin, Ada olamazdı, değil mi? Yüzyılın en büyük seks engelleyicisi mikrodalgaın saatine baktım. Başlamamın üzerinden birkaç saat geçmişti. *Kahretsin.*

Ancak ilk duyduğum ses onun değildi, Teddy’ninkiydi. “O korse üst sana çok yakışacak,” dedi mutfığa girerken. Ada hemen arkasındaydı ve onu görünce kalbim bir bas davul gibi atmaya başladı. Bol siyah kazağı omzundan kaymıştı. Dün gece oraya dudaklarımı bastırdığım anı düşündüm.

Siktir. Kot pantolonum daralmıştı.

Saçlarını topuz yapmıştı ancak kısa olduklarından alt kısımları dışarı çıkmıştı. Kalçalarına sıkı oturan ama diğer yerleri bol olan bir kot pantolon giymişti. Gözlerimin onda olduğunu görünce gülümsedi.

Tanrım, çok güzeldi.

“Ne kokuyor?” diye sordu Teddy mutfığa bakınarak. “Siktir. Kokunun kaynağı buymuş,” dedi Gus’ı görünce.

Gus gözlerini devirdi. “Bugün için hepsi bu kadar mı, Theodora?”

“Hayır,” dedi Teddy. “Ama şanslısın ki bugün yetişkin bir adamın ağlamasını izleyecek havamda değilim.” Ada, sanki tenis maçı izliyormuş gibi Gus’tan Teddy’ye, Teddy’den Gus’a bakıyordu.

“Tamam.” Emmy alkışladı. “Kokladığın şey aslında bizi ilgilendirmiyor ve şimdi hepimiz gidiyoruz.” Gus’ı kapı-

ya doğru itmeye başladı. “Sen hariç, Ada. Sen kalabilirsin.” Emmy ona göz kırptı.

Kurnazcaydı.

“Neden gitmek zorundayım?” diye sordu Gus.

“Çünkü yapman gereken işler var,” diye geçiştirdi Emmy.

“Hayır, yok,” dedi Gus, kendisi durumu anlamayan tek kişiydi.

“Aman Tanrım,” diye inledi Teddy. “Sen gerçekten çok aptalsın. Hadi, *Top Gun**, gidip o bıyığı tıraş edelim.”

“Ah, siktir git,” diye tersledi Gus. Emmy onu dışarı itmeye başladığında Teddy de yardım etti.

“Görüşürüz, çocuklar!” diye seslendi Emmy.

Kapının kapandığını duyduğumda sadece Ada ve ben kalmıştık. Ne zaman ikimiz baş başa kalsak, nerede olursak olalım her yer daha küçük geliyordu.

“Selam,” dedim.

“Merhaba,” diye cevaplayıp gevşek siyah saçlarını kulağının arkasına attı. Ona doğru gidip Ada’yı kollarıma almak istedim ama flört ederken ısrarcı olmak istemiyordum. Dün gecedan sonra bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Günün nasıl geçti? Aggie ile tanıştın mı?”

Ada’nın yüzü aydınlandı. “Evet, harikaydı. O da harika biriydi. İki konsol, bir mutfak masası ve bir sehpa alacağız, ayrıca bazı çekmeceler için özel deri kulplar yapıyor.”

“Kulağa harika geliyor,” dedim içtenlikle. Ada Baby Blue’dan bahsederken yüzünün ışıldaması çok hoşuma gidiyordu. “Teddy’yle de görüşebildiğine sevindim.”

“Hazır laf açılmışken...” Ada mutfak tezgâhına oturdu. Artık tam karşımdaydı. “O ve kardeşin arasında neler oluyor?”

* 1986 yapımı aksiyon filmidir. Baş karakteri *Maverick*’in ara sıra sahip olduğu ve ona havalı bir görünüm veren ince bıyığına atıfta bulunmaktadır. Teddy karakteri, Gus karakterinin bıyığıyla kendini havalı sandığını ancak aslında komik görüldüğünü ima ederek kasıntı görünüşüyle dalga geçmektedir. –e.n.

Hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamıştı. “Ne demek istiyorsun?”

Ada kaşlarını kaldırdı. “Aralarında bir şeyler olduğu çok açık. Çıktılar falan mı, nedir?”

Güldüm. “Teddy ve Gus mı? Theodora Andersen ile August Ryder arasında bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ada heyecanla başını salladı. “Tabii ki. Gerginliği görmüyor musun?”

“Evet çünkü birbirlerinden nefret ediyorlar,” dedim kafam karışmış şekilde. “Yani, ciddi anlamda nefret ediyorlar.”

Ada söylediklerime karşılık pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Hayatım pahasına bahse girerim ki, o ikisi arasında bir şey oldu ya da olacak.” Kendinden çok emin görünüyordu. Bu hoşuma gitmişti.

“Cehennem donduğunda belki,” diye karşılık verdim.

“Bahse var mısın?” Gülümseyişi oyunbazdı.

“Kabul,” dedim ve tokalaşmak için elimi uzattım. Elime baktı, bir saniye inceledikten sonra elini uzattı. Birbirimize baktığımızda göğsünün hafifçe inip kalktığını gördüm.

Acaba o da dün geceyi mi düşünüyor, diye merak ettim.

Ben kesinlikle, lanet olası derecede düşünüyordum.

“Pekâlâ,” dedi elini çok çabuk çekerek. “Burası ne kokuyor? Harika kokuyor.” Sanki işaret vermiş gibi telefonumun zamanlayıcısı çaldığında, hızla fırın eldivenlerini alıp yemeği fırından çıkardım ve Ada’nın hemen önündeki sıcak tutucuların üzerine koydum.

“*Spanakopita*,” dedim. Aniden... her şey hakkında endişelenmeye başlamıştım.

Ada altın rengi hamura bakıp tekrar bana baktı. “Ciddi misin?” diye sorduğunda, bardan beri yüzünde gördüğüm en büyük gülümseme belirdi. Gülümsemesi tüm kelimeleri aklımdan sildiği için sadece başımı salladım. Yeniden tabağa baktı. “Bunu benim için mi yaptın?” Sesi artık daha alçaktı.

“Evet.”

Dudaklarının içini ısırdı. “Neden?”

Bu soru, içinde başka şeyler barındıran şaşırtmacalı bir soru gibi hissettirmişti. Çünkü onu düşünmeden duramıyordum. Çünkü Rebel Blue’da mutlu olmasını, benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşünmesini istiyordum. “Çünkü en sevdiğin yemek olduğunu söylemiştin,” diye cevap verdim ki bu da doğrudu.

“Deneyebilir miyim?” diye sorarken sesi biraz heyecanlı gibiydi.

“Tabii ki.” Çekmecedan bir bıçak çıkarıp ona uzattım, yanında bir tabak ve iki çatal da getirdim. “İlk dilimi kesme şerefini üstlenir misin?”

“Annem dinlenmesi amacıyla bir dakika bekletmediğim için kesin beni öldürürdü ama...” Bir dilim kesti ve aramızdaki tabağa koydu. İçinden buhar çıkıyordu. Ada bir çatal alıp aynısını yapmamı işaret etti.

İkimiz de birer parça aldık ve soğuması için üfledik. Onun tadına bakmasını bekledim. Tepkisini görmek istiyordum. Çiğnerken gülümsedi. Elini ağzına götürerek, “Güzel,” dedi ve başını salladı.

Tadına baktığımda beğeneceğimi beklemiyordum ama beğenmişim. Sıcak, tuzlu, gevrek ve... güzeldi.

“Beğendin mi?”

“Evet, aslında,” dedim gülerek. “Beğendim.”

“Sanırım annem bile bunun fena olmadığını söylerdi,” dedi inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayarak.

“Fena değil! Ne büyük iltifat,” dedim gözlerimi abartılı bir şekilde devirerek.

“Seni temin ederim, Thalia Hart’tan gelen ‘fena değil’ sözü, Nobel Barış Ödülü ile eşdeğerdir.”

Nereden çıktığını bilmeden, “Bana ondan bahseder misin?” diye sordum. Ada, ağzındaki lokmayı yarıda bıraktı. Bir

dakika boyunca *spanakopita*'ya baktı.

“Annem... sert ve açık sözlüdür,” dedi kısık bir sesle. “Kendi tarzında iyi bir annedir. Senin ailen gibi sevgi dolu değildir ama her zaman yanındadır, istemese bile.

“Benden beklentileri her zaman yüksek olmuştur,” diye devam etti Ada. “Ve çoğu zaman onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum.” Onun bu sözleri kalbime bıçak gibi saplandı. Ada muhteşem biriydi ve herkesin bunu görmesini, onu görmesini istiyordum. “Amerika’ya geldiğinde tüm hayatını geride bıraktı. Sahip olduğu her şeyi kendi elleriyle yaptı. Benim için hayalleri vardı, onun kadar çok çalışmam gerekmeyecek hayaller. Onun hayallerini değil, kendi hayallerimi takip ettiğim için her zaman biraz suçluluk duyacağım sanırım.”

“Wyoming’e gelmek hakkında ne dedi?” diye sordum.

“Zaman kaybı olduğunu. Yine de sosyal medya sayfalarımı takip ediyor, beğendiği bir şey olduğunda birkaç mesaj gönderiyor, beğenmediğinde ise çok daha fazlasını.”

İçini çekerek, “Ama o iyi bir anne. Babam da iyi bir baba,” dedi samimi bir şekilde.

“Bana ondan da bahseder misin?” diye sordum.

Ada bunu üzerine bir an düşünceli göründü. “Sessizdir, insanları pek sevmez ama ailesine çok düşkündür. Ben büyürken çok çalışırdı, bu yüzden çok ilgilenen bir baba değildi ama annem için her şeyi yapacağını biliyorum.”

Başımı salladım ve masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. Bana tüm bunları anlatması hoşuma gitmişti. Onu tanıdığımı hissetmek çok güzeldi.

Elini çekmedi. Bunun yerine, “Şimdi ben sana bir soru sorabilir miyim?” diye sordu.

“Sor bakalım.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Neden tüm yüzünde un var?”

Wes ile aramızda bir şeyler değişiyordu. İş yerinde, bir-birimizin yanından geçerken kollarımızın birbirine değmesi, birinin yolundan çekilmem için dirseğime veya belime dokunması gibi küçük jestler vardı.

Büyük Ev’de olduğumuzda genellikle birlikte akşam yemeği yerdik. Bu hafta başında kanepede film izlerken kolunu omzuma atmıştı.

Üstelik bundan nefret etmemiştim.

Onunla yaşadığım şeyin ne olduğunu tam bilmiyordum ama hissettirdiği duyguyu seviyordum. Hayatımda ilk kez, sanırım gerçekten birine fena hâlde vurulmuştum. Bu yeni, heyecan verici bir duyguydu ama aynı zamanda istikrarlı ve doğal da geliyordu, sanki uzun sürecek bir şeyin başlangıcı gibiydi.

İş günümüzün sonunda Waylon olmadan yanıma gelip, “Seni dışarı çıkarabilir miyim?” diye sorduğunda bunu düşünüyordum. Başımı telefonumdan kaldırdım, hikâyelerimde kubbe tavan ve banyolarla ilgili bazı güncellemeler paylaşıyordum. Wes, kafamda onun üniforması olarak adlandırmaya başladığım kıyafeti, beyaz tişört ve mavi kot pantolon giyiyordu. Bu kot pantolonlar son günlerini yaşıyormuş gibi gö-

rünüyordu ama Wes onları mükemmel göstermişti, tıpkı *Bruce Springsteen***'in albüm kapağı gibiydi.

“Beni dışarı çıkarmak” mı? Birinden onu öldürmek için izin istemek biraz uygunsuz değil mi?”

Wes'in yanakları kıpkırmızı oldu ve karnımdaki tüm kelekler kozalarından fırladı. “Muhtemelen,” dedi. “Ama seni öldürmek istemiyorum. Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum.”

“Ah,” dedim şaşkınlıkla. “Şey...” Evet demek istiyordum ama bunun ne anlama geleceğini bilmiyordum. Ya randevuya çıkarsak ve her şey değişirse? Ya benimle yeterince zaman geçirip, diğerleri gibi benden hoşlanmamaya başlarsa?

Eski kocamın yaptığı gibi.

Beni seviyordu, ta ki bir gün sevmeyi bırakana kadar.

Ayrıca nedense, Wes benden hoşlanmadığına karar vermesi Chance'in benden hoşlanmadığına karar vermesinden çok daha fazla canımı yakacakmış gibi hissediyordum. Üstelik Chance'in kararı işe gidip bir daha geri dönmemesi ve boşanma evraklarının bana postayla gelmesi şeklinde sonuçlanmıştı.

Chance ve evliliğimi düşünmek hâlâ hoşuma gitmiyordu. Onun yüzünden ya da evlendiğim için değil, o dönemde olduğum kişiden gurur duymadığım içindi. Evlendikten yaklaşık bir ay sonra, beni kontrol etmek için yaptığı tüm küçük şeylerin farkına varmıştım.

Her ne kadar kötü bir durum olsa da geri almayı istemedim. Ancak keşke geri dönüp kendime, kendimi bastırmak ve asla sığamayacağım bir kutuya sokmak için bu kadar mücadele etmememi söyleyebilseydim. Onun kutusuna sığmak

* Ünlü bir Amerikalı Rock müzisyeni, solist-söz yazarı ve gitaristtir. –e.n.

** “*Take someone out*” kalıbı normalde “*Birini yemeğe/dışarıya davet etmek*” anlamına gelir ancak aynı zamanda argo kullanımda, özellikle mafya tarzı diyaloglarda “*Birini öldürmek/ortadan kaldırmak*” anlamına da gelmektedir. Yazar kelime oyunu yapmıştır. –e.n.

için kendimden çok şey kesip atmıştım ve hepsini geri almaya yeni başlamıştım.

Uzun süre sessiz kaldığım için, “Bunu düşünebilirsin,” dedi Wes.

“Hayır,” dediğimde yüzünün düşüşünü izledim. “Yani, randevuya evet ama düşünmeme gerek yok.” Wes, Chance değildi ve ben de birkaç yıl önceki Ada değildim.

Sanki bulutların arkasından güneş çıkmış gibi yüzü tekrar aydınlandı. “Cumartesi?”

“Cumartesi,” diye cevap verdim. Sanki bir dilekmiş gibi sessizce söyledim. Wes bana gülümsediğinde gamzeleri belirirdi ve iş yerinin ortasında ona bir öpücük vermek istedim. Yaparsam yanaklarının kızaracağını biliyordum.

Kızaran Wes, en sevdiğim Wes’ti.

“Ada.” Evan’ın sesi, Weston Ryder’in güneşini kapatan bir bulut gibi çöktü. Endişeli bir ifadeyle bize doğru yürüyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Fırtına uyarısı var,” dedi. “Herkesin telefonuna uyarı geldi. Bir saat içinde fırtına başlayacak. Bulunduğumuz yerde sığınabileceğimiz güvenli bir yere geçmemizi söylüyorlar.”

Telefonuma baktım ve aynı bildirimi gördüm. Bildirim geldiğinde Wes’in gamzeleri dikkatimi dağıtmış olmalıydı.

“Tamam,” dedim. “Örtülmesi gereken her şeyin brandayla kapatıldığından emin olalım, sonra da herkesi eve göndereyim.”

Wes ve Evan hemen harekete geçerek evi güvenli hâle getirmek için ışık hızıyla çalıştılar. Wes, rüzgârın şiddetlenmesi ihtimaline karşı ekibe pencereleri kapatmalarını bile söyledi. Pencereleri henüz değiştirmemiştik, yarın değiştirecektik, bu yüzden fırtınanın onları kırma ihtimali yeni pencerelere göre daha yüksekti. Ayrıca eski pencereler için planlarım vardı, bu planları gerçekleştirmek için pencerelerin sağlam kalması gerekiyordu.

Yirmi dakikadan az bir süre içinde, ekip günün işini bitirip eve dönüyordu ve gökyüzü çoktan kararmaya başlamıştı. Hem de çok.

“Burada kalmak ister misin?” Wes, bizimle birlikte evde kalan son kişi olan Evan’a sordu. “Büyük Ev’e gelebilirsin. Dışarısı hızla kötüleşiyor gibi görünüyor.”

Evan başını iki yana salladı. “Küçük han odama çok alıştım. İyi olacağım. Yine de teşekkürler.”

Ona sarılmak için eğildim. Bu pek sık yapmadığım bir şeydi, Evan da bunu fark etmişti çünkü bana sarılmak için bir saniye tereddüt etti. “Vardığında mesaj at, tamam mı?”

“Atarım,” dedi Evan. “Dikkatli olun, ikiniz de.” Evan kollarımdan kurtuldu ve Weston’ın elini sıktıktan sonra kapıdan çıktı.

“Bugün bizi eve benim götürmem sorun olmaz, değil mi?” diye sordu Wes. Haftada birkaç kez Büyük Ev’e geri dönüyorduk ve ben hâlâ manuel vites kullanmayı öğreniyordum. Gittikçe daha iyi oluyordum ama fırtınada araba kullanacak kadar kendime güvenmiyordum, bu kesindi. Bu yüzden tekline minnettar olarak başımı salladım. “Gitmeye hazır mısınız?”

Evin içinde her şeyin yolunda olduğundan ve hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için etrafa bakındım. Fırtına hazırlığı konusunda pek bir şey bilmiyordum. Sadece tahmin yürütüyordum, bu yüzden Wes’in burada olmasına sevinmiştim. “Evet, gidelim.”

Wes dayanacağından emin olduğum yepyeni ön kapıyı açtı ve arkamdan eliyle beni dışarı çıkardıktan sonra kapıyı kilitledi. Elimi tutup parmaklarımızı birbirine dolarken ona izin verdim.

Yağmur yağmaya başlamış olmasına rağmen, Wes yine de yolcu kapısını benim için açtı ve içeri girdiğimden emin olduktan sonra kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçti. Dışarıda on saniye bile geçmemişti ama ben çoktan sıırılsıklam olmuşum.

Wes'in kovboy şapkasından su damlıyordu.

"Hadi eve gidelim," dedi Wes kapıyı kapatırken. Sanki sözlerini vurgulamak istercesine, uzaktan gök gürültüsü duyuldu. Büyük Ev'e doğru yola çıktığında işyerinden uzaklaştıkça yağmur ön cama daha şiddetli vurmaya başladı.

Gök gürültüsü yine duyuldu, bu sefer daha yakındı ve irkilmeme neden oldu. Wes koltuğun üzerinden elini uzatıp tekrar elimi tuttu.

Ben de izin verdim.

Başparmağıyla elimde yatıştırıcı daireler çiziyordu. Vites değiştirmesi gerektiğinde, tıpkı kamyonetteki ilk gün olduğu gibi ikimizin elini vites koluna getirdi.

Ancak o günden bu yana çok şey değişmişti.

Yağmurun ön cama vurmasını izledim. Ağaçların rüzgârla sallanmasını ve ufukta şimşek çakmasını izledim.

Kamyonetin silecekleri yağmura yetişemiyordu, bu yüzden kamyonetin önüne küçük kahverengi bir figür fırladığında neredeyse görmüyordum ama Wes görmüştü. Direksiyonu kırmasıyla kafam az kalsın cama çarpıyordu.

Kamyoneti durdurdu, emniyet kemerini çözüp koltukta bana doğru kaydı. Ne olduğunu anlamadan, elleri yüzümdeydi. "Çok üzgünüm, tatlım." Elleri yüzümde boynuma, omuzlarıma, kollarımdan aşağıya ve tekrar yukarıya doğru kaydı. "İyi misin?" Başımı salladım. İyiydim, sadece biraz sarsılmıştım ama San Francisco'da trafiğin en yoğun olduğu saatlerdeki kadardı. "Direksiyonu kırmak zorunda kaldım. Sanırım bir buzağıydı." Elleri yine yüzümdeydi. Sanki herhangi bir yaralanma var mı diye beni inceliyordu.

"Ben iyiyim," dedim. "Gerçekten." Elleri hâlâ beni incelemeye devam ettiğinde bana inanmadığını düşündüm. "Wes," dedim kararlı bir şekilde ve eğilip yanağından öptüm. Donakaldı. "Ben iyiyim. Her şey yolunda." Diğer yanağımı da öptüm. "Önümüze bir buzağı çıktı demiştin, değil mi?"

“Sa-sanırım. Emin değilim. Kontrol etmem lazım.”

“Tamam.” Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. “Hadi kontrol edelim, o zaman.” Birlikte yağmurun altına çıkma önerisiyle Wes, benim yaralanmış olabileceğimi düşündüğü anda içine girdiği trans hâinden çıktı.

“Burada kal,” dedi. “Hemen dönerim.” Ben itiraz edemeden sürücü kapısını açıp fırtınaya çıktı.

“Ah, hayatta olmaz.” Kamyonette tek başıma kaldığım için bunu kendi kendime söylemişim ve onun peşinden gitim.

Yağmur çok soğuktu, birkaç adım attıktan sonra iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Wes küçük bir ağaç grubuna doğru gidiyordu, ben de yetişmek için koştum.

Elini tuttum, ne zaman el ele tutuşmayı bu kadar sevmeye başladığımı bilmiyordum, hemen bana döndü. “Kamyonette kalmanı söylemişim,” dediğinde gözleri bana yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

“Yardım etmek istiyorum,” dedim çenemi öne doğru uzatarak. “Zaten buradayım.” Wes’in yağmurun sesini bastıran iç çekişini duyabiliyordum, bu da bir şeydi.

“Tamam,” diyerek ağaçların arasına girdi. Wes haklıydı, bu bir buzağıydı ve birkaç dakika sonra onu bulmuştuk. Küçük kahverengi buzağı bir ağacın gövdesine sokulmuştu. Wes yavaşça yaklaşıp eğildi.

Zavallı hayvan, beklediğimden çok daha küçüktü ve çok korkmuş görünüyordu. Yaralı gibi de görünüyordu, kalbim parçalandı.

“Hey, küçük kız,” dedi Wes yumuşak bir sesle. “Burada neye bulaştın, bakalım?” O anda bir şey fark ettim, buzağının boynunda ve göğsünde bir tür metal gibi bir şey vardı.

Dikenli tel olabilir miydi?

Wes buzağıdan uzaklaşarak kamyonete doğru yürüdü. Ne halt ediyordu?

Onun peşinden koştum. Benim gözümün önünde bu buzağıyı terk edemezdi. Kesinlikle olmazdı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım. Fırtınanın sesinden beni duyup duymadığını bilmiyordum. Yürümeye devam etti. “Weston!” Tanrım, bacakları hep bu kadar uzun muydu? Nasıl bu kadar hızlı yürüyebiliyordu?

Neden gidiyordu?

Ona ulaştığımda kolunu tuttum ve bana doğru döndürdüm. “Onu orada bırakamazsın!” diye bağırdım. “Sana ihtiyacı var!” Nereden geldiklerini bilmiyordum ama gözlerimin kenarlarında gözyaşları birikmiş, düşmek için çabalıyordu. “Onu yalnız bırakamazsın. Yalnız kalamaz. Bu fırtınada olmaz. Burada ölebilir!” Cevap vermesini beklemedim. “Lütfen,” diye yalvardım. “Onu yalnız bırakma.”

Wes’in yeşil gözleri beni incelerken yumuşaktı.

Artık ağlıyordum, sıcak gözyaşlarım soğuk yağmurla karışarak yüzümden akıyordu. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum ama bu fırtınada bir buzağı için değil, başka nedenlerden dolayı ağlıyor olabileceğim düşüncesi aklımdan geçti.

“Lütfen,” dedim tekrar.

Wes beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. “Onu bırakmaya cağım, tatlım. Onu asla bırakmam,” diye fısıldadı kulağıma.

Geri çekilip ona baktım. “O zaman neden uzaklaştın?” diye sordum.

“Tel kesiciyi almaya geldim. Sonra onu kamyonete bindirip eve götüreceğiz.”

Ah. Tel kesici.

“Onu eve mi götürüyoruz?”

“Evet, başka nereye götüreceğiz?” Ah. İyi soruydu. Wes şakağımı öptü. “Arka koltuğun altında bir battaniye var. Onu çıkar, tamam mı?” Beni bırakıp ön koltuğun altındaki alet kutusundan küçük bir tel makası aldı. “Hemen döneceğim.”

Yağmurda durup Wes'in ağaçlara doğru yürüyüşünü izledim. Wes gözden kaybolunca kamyonete tırmanarak Wes'in bahsettiği battaniyeyi aradım ve bulup çıkardım.

Beş dakika geçmeden Wes ağaçların arasından geri geldi, bu sefer kucağında buzağı vardı.

Onu yağmurun içinde yürürken gördüğümde, bazı insanlar bir adamı kucağında bebekle gördüklerinde nasıl hissediyorlarsa ben de öyle hissettim. Bebekleri pek sevmezdim ama görünüşe göre buzağıları çok seviyordum; çünkü Weston Ryder hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

Beyaz gömleği vücuduna yapışmış, kahverengi kovboy şapkası ve kollarında fırtınadan kurtardığı bir buzağıyla bir kovboy mu?

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Kamyonete ulaştığında onun için yolcu kapısını açtım. Dışarı atladım ama battaniyeyi içinde bıraktım. Kuru kalmasını istiyordum.

“Arka tarafa tırmanman gerekiyor, tatlım,” dedi Wes.

Kesinlikle bu kovboyun bana bu sözleri söyleyeceğini düşündüğüm bir durum *değildi* ama dediğini yaptım. Çok zarif bir hareket değildi, tırmanmaktan çok çırpınmak ve düşmek gibiydi.

Buzağıyı nazikçe battaniyenin üzerine koydu ve battaniyeyi onun vücuduna sardı. Buzağı, Waylon'un yaptığı gibi ona tam bir hayranlıkla bakıyordu.

Hızla kapıyı kapattı, arabasının yanına koşarak içeri girdi. O anda gömleğinde büyüyen kırmızı lekeyi fark ettim.

“Ne oldu?” diye sordum. Sesimdeki endişeyi gizlemeye bile çalışmadım.

“Ne?” diye cevapladı.

“Kaburgaların,” dedim. “Kanaman var.”

Wes aşığı baktı ve derin bir nefes verdi. “Dikenli telle temas etmiş olmalıyım. Hissetmedim. Eve gidince bakarım.” Bunun ardından motoru çalıştırıp bizi Büyük Ev’e geri götürdü. Yol boyunca, muhtemelen hayatımda gördüğüm en sevimli şey olan buzağı ile hayatımda tanıştığım en harika insan olan kovboy arasında bakışlarımı gidip geldi.

Garaja girdiğimizde gök gürültüsü daha da şiddetlenmişti, Amos’un kamyonetinin orada olmadığını fark ettim. Güvenli bir yerdedir diye umuyordum.

Wes kamyonetten inip evin kapısını açtı, sonra geri gelip buzağıyı aldı ve ben de onların arkasından indim. Waylon evden koşarak garaja geldi.

Bugün evde kaldığına sevinmiştim. Dizlerimin üzerine çöküp onu iyice okşadım.

Weş buzağıyı evin kapısının yanındaki köpek yatağına yatırdı. Garajın arkasına gidip bir ısıtıcı ve bir yığın battaniyeyle geri döndü. Isıtıcıyı açarak buzağının etrafına battaniyelerden bir yuva yaptı. “Tatlım,” diye seslendi. O bendim. “Koridordaki dolapta bir ısıtma yastığı var. Gidip getirir misin? Kapıyı açtığında hemen göreceksin.” Başımı salladım ve salona koşarak dolaba gittim, ısıtıcı yastığı alıp olabildiğince çabuk garaja geri döndüm.

Wes ve Waylon buzağıya yaklaşmışlardı. Wes, buzağıyı temizlemiş gibi görünüyordu; çikolata rengi kürkünde kan izi kalmamıştı. Wes fark etmeden hızlıca telefonumu cebimden çıkardım ve bir fotoğraf çektim.

Bu anı hatırlamak istiyordum.

Wes ısıtıcıyı gördüğünde, “Teşekkürler” dedi. Isıtıcıyı ona uzattığımda düşük dereceye ayarladı. Gözleri kapanmaya başlayan buzağının yanına koydu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

“Ona bir isim vereceğiz.” Ağzından çıkmasını beklediğim son şey buydu. Benim şaşkınlığımı fark etmiş olmalıydı ki,

“Buzağılar terk edildiğinde, onları eve getiririz. Onlara isim veririz ve onlar bizim olur. Büyürken Dolly, Tammy, Patsy ve Reba vardı,” diye açıkladı.

Country müzik hayranı değildim ama Wes’in verdiği isimlerin temasını anlayabiliyordum. Aklıma gelen ilk ismi söyledim: “Loretta nasıl?”

Wes gülümsedi. “Loretta mükemmel.” Elini uzattı ve Loretta’nın kulaklarından birini güzelce okşadı. Loretta diğer eline sürtündü.

“Bu gece onu besleyeceğiz. Sıcak kalıp uyumasını sağlayacağız.” Sanki işaret almış gibi buzağı gözlerini kapattı. “Yarın veterinerlere muayene ettireceğim.”

Başımı salladım. Kulağa hoş geliyordu. “Şu anda durumu iyi mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Waylon ona göz kulak olacak. Bir şey olursa bizi çağırır. Yatağın arkasına biraz yem koydum, sonra biberonla besleyeceğim.”

“Ama iyi mi?” diye tekrar sordum. “Her şey halloldu mu?”

“Evet, neden sordun?”

Wes’in elini tutup kapıya doğru çektim. “Çünkü şimdi birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor.”

“Gömleğini çıkar,” dedim talepkâr bir sesle. Wes’le ben koridordaki banyoda duruyorduk çünkü ilk yardım çantası oradaydı. Buraya geldiğim ilk gün bana söylemişti. İlgilenen biri sayılmazdım. Biriyle nasıl ilgilenilir bilmiyordum ama Wes için elimden geleni yapacaktım.

Hayatımda ilk kez biriyle ilgilenmek *istiyordum*. Geçmişte, çoğunlukla kendimle ilgilenirdim, o zamanlarda öyle olması gerekiyordu. Kendime bakmaya odaklanmak zorundaydım, yoksa yok olup giderdim. Ancak şu anda, Rebel Blue’nun beni yeterince iyileştirdiğini ve başka birine bakabileceğimi hissediyordum.

“Ada, bunu ben temizleyebilirim,” dedi gömleğindeki kan lekesini işaret ederek. Kamyonette görüldüğünden çok daha büyük görünüyordu. “Üşümüş olmalısın. Banyo yapmak ister misin? Banyonda banyo malzemeleri vardır, herhalde. Ben hazırlaya...”

Banyo kulağa çok hoş gelse de cümlesini bitirmesine izin vermedim. “Weston *İkinci Adını Bilmediğim* Ryder. Lanet olası gömleğini çıkar. Hemen.”

Sıkıntılı bir nefes verip ıslak tişörtünü başından çıkardı. Önümdeki vücudunu incelediğimi belli etmemeye çalıştım.

Başka işim olmasaydı ona ne kadar bakardım bilmiyordum ama muhtemelen çok uzun bir süre olurdu. Göğsü geniş ve kaslıydı, üzerinde birkaç tane koyu renkli tüy vardı. Karın kasları belirgin fakat abartılı değildi.

Şükürler olsun ki kesik çok kötü görünmüyordu. Kesiklerin hemen yanındaki tenine dokunmak için elimi uzattığımda Wes tısladı. “Ellerin buz gibi!” dedi dişlerini sıkarak.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Acıyor mu?”

Wes başını iki yana salladı. “Çok değil.”

“İyi,” diye cevap verdim. “O zaman önce temizlemeliyim, değil mi?”

Wes’in dudakları gülümsemeyle aralandı. “Evet, önce temizlemelisin. Ya da ben temizlerim, sen de gidip banyo yaparak buz gibi ellerini ısıtabilirsin.”

“Olmaz.” Lavabonun altında temiz bir bez buldum ve sıcak suyla ıslattım. Birkaç santim uzunluğundaki kesiği silmeden önce derin bir nefes aldım. Wes ilk dokunduğumda geri çekildi ama sonra hareketsiz kalmayı başardı. İlk yardım çantasını açıp antiseptik sprey yazan bir şişe gördüm, umut verici görünüyordu. Wes yanlış bir şey yaparsam bana söylerdi ama şişeyi aldıktan sonra sessiz kaldı, ben de etrafımızdaki havanın yoğunlaşmasını fark etmemeye çalışarak devam ettim.

Sıvıyı kesiğin üzerine sıktığımda Wes irkildi. Ardından tamdık görünen sarı antibiyotik merhemi aldım ve pamuklu çubukla kesik boyunca sürdüm.

“İyi mi?” diye sordum.

“İyi,” dedi Wes nefes nefese. Sonra çantadan en büyük yara bandını buldum. Yırtıp açarken yaraya en iyi şekilde yapıştırmanın yolunu düşündüm. Denenmiş ve kanıtlanmış yöntemi uyguladım. Önce yaranın üzerine yapıştırdım, sonra kağıdı yavaşça çekip yapışkan kısmı tenine yapıştırdım. Yerine oturmasıyla birlikte bir kez daha sıkıca bastırdım.

Ardından ışıklar söndü.

Karanlık, etrafımızı iliklerimde hissedebileceğim bir elektrik akımıyla doldurdu. Wes'in yutkunduğunu duydum. "Rhodes," diye mırıldandı.

"Ne?" Ellerimi vücudundan çekmeden fısıldadım.

"İkinci adım Rhodes." dedi. Weston Rhodes Ryder. *Güzel isim*, diye düşündüm. Beni öpmeden önce düşündüğüm son şey buydu.

Kısa bir öpücüktü. Birkaç saniye sonra çekildi ve anında dudaklarını özledim. Uzun süre özlemem gerekmedi çünkü beni tekrar öptü, sonra tekrar ve tekrar öptü. Öpücükler arasındaki süre kısalırken öpücükler uzayarak daha şehvetli hâle geldi.

Bu öpücük, barda ya da mutfakta olan gibi değildi. Çılgınlık yoktu. Sadece biz ve öpücükler vardı. Yavaş ve özenliydi.

Ellerimi göğsünden omuzlarına kaydırdım. Sıcak teninin ellerimin altında bıraktığı hissi seviyordum.

Islak saçlarımı parmaklarıyla kavrayıp başımı hafifçe geriye çekti ve ekstra güç kullanarak dillerimizi birbirine doladı. Onun için yanıp tutuşuyordum. Daha yakın olmak istiyordum. Parmak uçlarımda yükselirken Wes bir elini vücudumdan aşağıya, kalçama doğru kaydırdı. Bacağımı kaldırdığımda uyluklarımın arkasından tutup beline doğru çekti.

"Beni odana götür," dedim dudaklarına doğru.

Eli saçlarımı sıktı ve kalçasını hareket ettirdi. "Emin misin?" diye sordu nefes nefese.

"Evet." Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Tuttuğu bacağımı indirmeye çalıştım ama Wes beni kaldırdığında bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolandı.

Beni banyodan çıkarıp koridora taşıdı. O yürürken boynunu öpüp emdim. Bir kapının açıldığını duyduğumda, karanlık

olmasına ve daha önce buraya hiç girmemiş olmama rağmen onun odasında olduğumuzu biliyordum.

Onun gibi, sedir ağacı gibi kokuyordu.

Yatağına götürmek yerine ki oraya gitmeyi çok istiyordum, beni yere indirdi ve biraz geri çekildi. Elini yüzüme koyup boynuma ilerledi, ardından göğüslerime ve karnıma indirdi. Dokunuşu çığlık atmak istememe neden olacak kadar hafifti.

Gömleğimin kenarında durdu. “Yapabilir miyim?”

“Lütfen,” diye fısıldadım. Gömleğimin altını iki eliyle kavrayıp nazikçe başımdan geçirdi. Bugün yıpranmamış siyah sutyenlerimden birini giydiğim için minnettardım. Bana bakarken burun delikleri genişledi.

Nasıl göründüğümü bilmek bile istemiyordum. Muhtemelen boğulmuş bir fare gibiydim ama umurumda değildi, görünüşe göre onun da umurunda değildi.

Wes gömleğimi bir kenara atıp diz çöktü. Ellerini kalçalarımın altına koydu ve karnımı öperken çok yavaş bir şekilde taytımı aşağı çekmeye başladı. İç çamaşırlarım daha şanssızdı, eski siyah tangamda kesinlikle birkaç delik vardı ama bunu da umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Wes taytımı çıkarmama yardım ederken dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koydum. Onları tişörtümün üzerine atıp bana baktı. Bu adam dizlerinin üzerindeydi ve sanki ben dünyadaki en değerli şeymişim gibi bana bakıyordu. Dokunuşu da öyleydi; parmaklarım uyluklarımın, kalçalarımın tangamın altından yukarı aşağı gezdiriyordu. “Çok güzelsin.” Ardından kalça kemiklerimin her birine öpücük kondurdu ve ayağa kalktı.

Sözleri beni doğru yerden vurmuştu. Kendimi çirkin bulduğumdan değildi ama Chance ile olanlardan sonra, özellikle yatak odasında özgüvenimin sarsılmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Chance ile iki yıl birlikteydik, bu terimi

tamamen genel hatlarıyla kullanıyordum, sonra üç buçuk ay evli kalmıştık. O iki buçuk yıl boyunca belki on kez seks yapmıştık. Sadece çıkarken bu beni pek rahatsız etmiyordu ama evlendikten sonra özgüvenime zarar vermeye başlamıştı. Onu iğrendirdiğimi, beni istemediğini hissediyordum ve ona beni istediğini hissetmek istediğimi söylemeye çalıştığımda, omuz silkiyordu.

Wes'in beni benim onu istediğim kadar istediğine hiç şüphem yoktu. Bu da beni özgür, cesur ve heyecanlı hissettiriyordu.

Ben de onu tekrar öptüm. Kollarımı ona doladım, tenlerimizin mümkün olduğunca çok temas etmesini istiyordum. Beni sıkıca sarıp yerden kaldırdı ve yatağına götürdü. Beni yatırırken çok nazikti. Daha önce kimse bana bu kadar özenle davranmamıştı, sadece seks sırasında değil, hiçbir zaman...

"Barda geçirdiğimiz geceden beri bunu düşünmeden duramıyorum," diye fısıldadı Wes. Üstümde duruyordu. "Yakalanmasaydık ne olurdu diye hiç düşündün mü?"

Başımı salladım. Son birkaç aydır bu fanteziyi kafamda defalarca canlandırmıştım.

"Seni o duvara dayayıp becermek istedim." Wes boynumu nazıkçe ısırdı. "Yakalandığımızda, sana adımı söylemek üzereydim çünkü senin içindeyken adımı tekrar tekrar inlemeni duymak istedim." Boynumu yaladığında keskin bir nefes aldım. "Sonra sen buraya geldin ve hayatımda ilk kez kendimi şanslı hissettim."

Nefes nefese güldüm. "Sana kötü davrandığım için özür dilerim."

"Özür dileme," dedi Wes kalçalarını benimkilere doğru iterek. İkimizin de inlemesine neden oldu. "Garip bir şekilde beni tahrik etti."

"Wes..." dedim aniden gerginleşerek. "Bunu yapmadan önce, ben... ben..." Sözlerim ağzımda dolanıyordu, mümkün

olduğunca çabuk söylemeye çalışıyordum çünkü onun nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. “Bazen ıslanmam biraz zaman alıyor. Bunu istemediğimden ya da senden etkilenmediğimden değil çünkü etkileniyorum ve ben... Sadece vücudum böyle.” Hemen cevap vermedi, boynumu ısırp emmeye devam etti.

Sonra kulağıma eğilip, “Bazen antidepresanlar yüzünden sertleşmem biraz zaman alıyor ama bu seni istemediğimden değil. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç bir şeyi bu kadar istemedim,” diye fısıldadı.

Bu an çok samimi, savunmasız ve önemliydi. Onu görmek istedim. Parmaklarımı saçlarına dolayıp ağzını boynumdan çekerek bana bakmasını sağladım. “Öyleyse,” dedim. “Birlikte oraya varacağız, değil mi?”

Yutkundu ve başını salladı. “Ne hoşuna gider, söyle bana.”

Bir saniye düşündüm çünkü geçmişte sevdiğim şeyler artık önemli değildi, şimdi sadece Wes önemliydi. Onunla her şey farklıydı. “Öpüşmeyi seviyorum,” dediğimde bu bana onun büyük gamzeli gülümsemesini ve tabii ki bir öpücüğü kazandırdı.

“Not edildi,” dedi Wes.

“Ve benimle konuşmanı seviyorum,” diye devam ettim. “Bir de beni ısırmanı.”

Wes bir elini vücudumda aşağı doğru kaydırды. Göğüslerimden karnıma, ta ki küçük parmağı tangamın altına sızana kadar ilerledi. Sıcaklık da onun izinden gidiyordu. “Mutfakta kot pantolonumun içine boşalmak üzere olduğumu söylemeli miyim? Sadece sana dokunduğum için?” Ağzını benimkine yaklaştırdı ve dilinin içeri girebilmesi için dudaklarımı sertçe araladı. “Senin tezgâhta kıvranışını düşünerek duşa girip yumruğumu becermek zorunda kaldığımı anlatayım mı?” Wes iç çamaşırımı aşağı çekmeye başladı. “Yoksa kadınlığı-

nın parmaklarımda ne kadar iyi hissettirdiğini, aletimin etrafında nasıl hissettirdiğini öğrenmek için canımı vereceğimi söyleyeyim mi?” Yarı boyuma kadar üzerinden kaldırarak tangamı bacaklarımdan aşağı çekip odanın diğer ucuna fırlattı. Sonra beni üstüne çekti. “Parmaklarımin ucunda günlerce senin tadını hissettiğimi söyleyeyim mi?”

Tanrım. Wes bana yatakta neyi sevdiğimi sormakla kalmıyor, aynı zamanda hepsini yapıyordu. Bu adam başka biriydi. Eğildim ve onu sertçe öptüm. Kalçalarım kendiliğinden sallanmaya başladı. Wes’in büyük elleri kıcımlı yoğuruyor, beni kot pantolonuna sürtünmem için yönlendiriyordu. Baskı çok iyi geliyordu. O çok iyi hissettiriyordu.

Vücudumun ona tepki verdiğini hissedebiliyordum, sanki lav omurgamdan aşağı akıp bacaklarımin arasında birikiyordu. “İşte böyle, tatlım,” dedi dudaklarıma karşı. “Neye ihtiyacın varsa al.”

O. Ona ihtiyacım vardı.

Oturup onu da yanıma çektiğimde, ikimiz de dik durup birbirimize sarılmaya başladık. Tırnaklarımin sırtında gezdirdim ve parmaklarımin saçlarına doladım. O bir elini kalçama koymuş, diğer eliyle sutyenimin kopçalarını açıyordu. Askıların kollarımdan aşağıya düşmesinin verdiği his çığlık atmak istememe neden oldu.

Her şey çok fazla geliyordu. Ya da tam kıvamındaydı. Bilmiyordum.

Artık çıplaktım, ıslanıyordum ama Wes hiç acele etmiyordu. Beni öpmeye ve dokunmaya devam ediyordu. Kalçalarımin kot pantolonunun üzerinde yuvarlamama izin verdi. Birkaç dakika sonra beni tekrar sırtüstü çevirdi. Ayağa kalktığında ona uzandım.

“Bir saniye, tatlım,” dedi. “Bunların gitme zamanı geldi.” Kot pantolonunun düğmelerini açtı. Pantolonunu indirip çık-

rırken ön kolundaki damarları, iç çamaşırının içindeki aletinin sertleştiğini görebiliyordum. Ön sevişme ikimiz için de işe yaramış gibi görünüyordu.

“Çamaşırın da,” diye nefes nefese söyledim. Bana haylaz bir gülümseme sunduğunda sırf bu gülümsemeyle bile orgazm olabilirdim. Vücudumun her yerine sıcaklık yayılıyordu ama o dediğimi yaptı. Yatağın kenarında durdu ve önünde çıplak yatan bana bakarak aletini birkaç kez sıvazladı. Ağzım sulanmıştı.

“Muhteşemsin,” diye taparcasına fısıldadı. Normalde bu beni örtünmek ve kaçmak istemeye sevk ederdi ama Wes’le öyle olmadı. Bunun yerine, onun övgüleriyle gururlanırken güneş ışığında kendimi ısıttım.

Şimdi tekrar üstüme çıkmıştı, beni daha sert ve daha acil bir şekilde öpüyordu. Aletinin içime kaymasıyla ikimiz de nefesimizi tuttuk. Kalçalarını hareket ettirmeye başladığında, ben de her itişine karşılık verdim. “Siktir, Ada,” dedi nefes nefese. “Bana ne yaptığının farkında değilsin.”

“Göster bana,” dedim. Bunun üzerine ellerimden birini aletine götürdü. Elimi uzunluğunun etrafına sarıp sıvazladığımda inledi. Bunu birkaç kez daha yaptım ve beni sabit tutan kolları titremeye başladı. Onun üzerinde yarattığım etkiyi izlemek hoşuma gitmişti. Kendime güvenimi artırıyor, beni tahrik ediyordu.

“Siktir, siktir, siktir,” dedi ve elimi çekti. “Şimdi sana dokunabilir miyim? Lütfen, tanrım, dokunmama izin ver.” Onun altında bacaklarımı daha fazla açtım ve onu tam olarak istediği şeyi yapmaya davet ettim. “Yapabileceğimi söyle,” diye fısıldadı.

“Dokunabilirsin.” Wes hiç vakit kaybetmeden parmaklarından birini içime soktu ve inledim. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyor, parmağını içime sokup çıkarırken aynı

zamanda duyabiliyordum. Birkaç kez ittikten sonra ikinci parmağını da ekledi.

“Sen çok mükemmelsin, Ada. Çok mükemmel hissettiriyorsun,” dedi. “Seni mutfakta yaptığım gibi parmaklarımla boşaltmak istiyorum.” Parmakları hareket ederken başparmağı klitorisime sürtündüğünde titredim. Doğru yolda olduğunu bilerek gülümsedi. Parmakları içimde kıvrıldı ve ben tekrar titredim. “Uslu ol.” Diğer elini kalçalarımın altına getirerek beni aşağı bastırdı.

Uzun parmakları, benim küçük parmaklarımın ulaşamadığı bir noktaya dokunuyordu ve lanet olsun, bu adam tam olarak söylediği şeyi yapacak, beni parmaklarıyla boşaltacaktı. Yavaşlamadan, hızlanmadan sabit bir tempoda devam etti ve orgazmımın başladığını hissettim. Yabancı, ezici ve harika bir duyguydu.

Nefes almaya başladım. “Wes,” diye inledim.

“Siktir,” dedi. “Aynen öyle, tatlım. Kendini bırak. Seni parçalanırken görmek istiyorum.” Vücudum sarsılmaya başladı ama Wes kalçalarımı yerinde tuttu. Parmakları içimdeki o noktaya bir kez daha dokunduğunda gök gürledi ve ben uçtum.

“Aman Tanrım,” diye inledim orgazm vücudumu sarsarken. Wes pes etmedi, beni doruğa çıkarmak için yaptığı şeyi aynen yapmaya devam etti. Kalçalarım havalandıkça arkamdaki yastığa tutundum. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa vücudumun uçup gideceğini hissediyordum.

Kendime gelirken Wes’in parmakları yavaşladı. Üstüme eğilip beni öptü ve kalçama değen aletini hissettim. Uzun, kalem ve taş gibi sertti. Beni kendinden uzaklaştırıp, parmaklarını ağzına götürerek sanki tadını çıkarır gibi gözlerini kapattığında kızardığımı hissettim.

Siktir.

“Seni istiyorum,” dedim omuzlarına yapışarak. “Aletini içimde hissetmek istiyorum, lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var.” Wes dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırdı ve beni sertçe öptü. Kendi tadımı alabiliyordum.

“Son sağlık kontrolümden beri bunu yapmadım,” dedi. “Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yok ama prezervatifim var.”

“Ben de temizim,” dedim. Boşandıktan hemen sonra test yaptırmıştım. “Ama bu sefer prezervatif kullanırsak daha rahat hissederim,” diye ekledim dürüstçe. Hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım, evliyen bile.

Wes şakağıma öptükten sonra başını salladı. “Anladım. Kıpırdama,” dedi ve kalkıp odanın diğer ucundaki komodininin yanına gitti. Bir kutu çıkardığını gördüm, sonra bir folyo paketi. Geri dönerek yatağın kenarına diz çöktü. Dişleriyle paketi açıp prezervatifi uzunluğu boyunca yuvarlamaya başlamasını açgözlülükle izledim.

O da beni izliyordu. Onunlayken her şey çok yoğun hissettiriyordu. Prezervatifi taktıktan sonra yavaşça, özenle vücudumun üzerine çıkarken öpüyor, yalıyor ve emiyordu. Aletini girişime yerleştirdiğinde çoktan nefes nefese kalmıştım.

Onun her şeyi beni tahrik ediyordu.

“Böyle iyi mi?” diye sordu ve hevesle başımı salladım. Bir saniye bile beklemek istemiyordum. Aletinin başını içime kaydırduğunda sanki tüm kemiklerim eridi. “Ada,” dedi yavaşça içeri girerken. “Bence sen benim için yaratılmışsın.” Çok sıkıydı, bu yüzden yavaşça hareket ediyor ve her seferinde biraz daha içeri girip çıkıyordu.

Onun altında titriyor, alnında ter damlalarını görebiliyordum. Tamamen içime girdiğinde boynuma yığıldı. “Siktir,” diye inleyerek beni öptü. “Bana bir saniye ver.”

Kalp atışlarını hissedebiliyordum ve onun da benimkini hissettiğini biliyordum. Göğsüme o kadar sert vuruyordu ki kırılacağını sandım.

Sonunda Wes hareket etmeye başladı ve dünya durdu. Ya-vaşça başladı, rahat bir tempoda içime girip çıkıyordu. Çok iyi hissettiriyordu. “Senin içinde olmanın nasıl bir his olacağını milyonlarca kez hayal ettim,” diye inledi. “Rüyalarım bile buna yaklaşıyor.”

Hızını artırmaya başladı. Sırtına, saçlarına, kalçalarına, ellerimin ulaşabildiği her yere yapıştım. Onun her yerine dokunmak istiyordum.

“Wes,” diye inledim. “Bu çok güzel.” Sesim kendi kulaklarıma bile yabancı geliyordu.

“Adımı tekrar söyle,” diye emretti.

“Wes.” O kalçalarım bana daha sert ve daha hızlı vururken, bunu tekrar tekrar söyledim. Gözlerimi kapattım, neredeyse yine doruğa ulaşmak üzereydim ama eli çenemi sıkıca kavradı.

“Gözlerini aç, Ada. Kimse gelmiyor, bizi yakalayacak kimse yok. Burada benden kaçamazsın. Birlikte doruğa ulaştığımızda bana bakmanı istiyorum.” Dediğini yaparak Wes’e baktığımda çılgın gibi görünüyordu, sanki en iyi şekilde ele geçirilmiş gibiydi. Onu hiç bu kadar vahşi ve kontrolsüz görmemiştim ancak bu onun en sevdiğim hâli olabilirdi.

Belimin altında bir baskı hissettim. Wes, yaklaştığını bildiği için hızını korudu. “Yaklaştığını hissedebiliyorum,” dedi. “Siktir, hissedebiliyorum.”

İnlemelerim giderek yükseliyordu, onunkiler de öyleydi. İkimiz de uçurumun kenarına doğru hızla ilerliyorduk ve düşmek için can atıyorduk. Wes beni ıslak, sert bir şekilde öptükten sonra alt dudağımı ısırduğunda boşaldım. Tüm vücudum

dum kaskatı kesilirken ayak parmaklarım kıvrıldı. İnlemele-
rim çığlıklara dönüştü ve Wes daha sert, daha hızlı vurmaya
başladı, bitiş çizgisine doğru koşarak benimle orada olmak
istiyordu.

Vücudu hareketsiz kalmadan önce son sözleri, “Siktir,
Ada,” oldu. Birkaç kez daha rastgele içime girip çıktı ve ar-
dından üzerime yığıldı.

Dudaklarını boynumda hissettim. “Böyle olabileceğini
bilmiyordum,” diye fısıldadı.

“Ben de,” dedim nefes nefese. Kıpırdamadım. Ona ve bu
ana mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istiyordum.

A da Hart'a âşık olmaya başlamıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bunun bir süredir farkındaydım ama bugün, geri dönüşü olmayan noktayı geçmiştim. Çarşaflara ve birbirimize dolanmış hâlde hâlâ yataktaydık. Eğer benimkine yaslanmış bedeninin titrediğini hissetmeseydim, gecenin geri kalanında orada kalırdım.

Kahretsin.

İkimizin de duş almaya henüz fırsatı olmamıştı. Sanırım sevişmekle çok meşguldük. Yağmurun neden olduğu soğuğun bizi yakalaması an meselesiydi.

Ada'yı kendime yaklaştırıp yorganımı omuzlarına örttüm. Onunla burada olabileceğim kadar çok zaman geçirmek istiyordum. Bir daha ne zaman bana bunu yapma fırsatı vereceğini bilmiyordum.

“Üşüyor musun?” diye sordum.

“Genelde üşürüm,” dedi. “Ama evet.” *Lanet olsun.* Onun benim kollarımda donarak ölmesine izin veremezdim.

“Banyo yapmaya hazır mısınız?” diye sorup saçlarını öptüm.

“Sen de benimle yaparsan.” Sesi şakacıydı ve bu sesi sadece bana karşı kullandığını duymuştum. Kalbim hızla çarptı. Aklımda bizim ne olduğumuz ve nereye gittiğimizle ilgili fi-

kirler belirdi; bu fikirler onu bir anda kaçırdı.

Adil olmak gerekirse, beni de korkutuyordu. Kendini asla yapmayacağına ikna ettiğin bir şeyi hissetmek tuhaftı.

“Bu ayarlanabilir,” dedim. Yataktan kalkmadan önce yumuşak ve yavaşça onu bir kez daha öptüm. “Burada kal. Her şeyi hazırlayayım.”

Ada bana bakmak için yan tarafına döndü. Başını eline dayamıştı ve çarşaflar vücudunun çoğunu örtse de hepsini kapatmıyordu.

Onu bundan daha iyi hayal edemezdim.

Şifonyerimin üst çekmecesini açtı, bir *boxer* alıp giydim. Banyoya gitmeden önce Ada’ya son bir kez baktım, bana öyle gülümsüyordu ki kalbim göğsümde vahşi atlar gibi atıyordu.

Elektrik hâlâ kesikti. Telefonum banyo tezgâhında duruyordu, kontrol ettim. Saat sekizi biraz geçmişti ve dışarı ne-redeyse tamamen kararmıştı.

Ailemden bir sürü mesaj gelmişti. İlki babamdandı.

Baba: *Hank ve Teddy’ye fırtınaya hazırlanmaları için yardıma geldim. Bir süre burada kalacağım. Kendine dikkat et.*

Sonra kardeşlerimle grup mesajlaşmasında da birkaç mesaj vardı.

Emmy: *Yoklama.*

Gus: *Riley ve ben evdeyiz, iyiyiz.*

Luke: *Buradayım, tatlım.*

Emmy: *Luke, tam yanımda duruyorsun.*

Luke: *Yaklaş biraz.*

Gus: *İğrenç.*

Teddy: *Babalar ve ben gayet iyiyiz!*

Gus: *İki kat iğrenç.*

Teddy: 🍑 🍑 🍑

Gus: *Bu kadının bu mesajlaşmada ne işi var ki?*

Teddy Andersen, Gus Ryder'ı sohbetten çıkardı

Emmy Ryder, Gus Ryder'ı sohbete ekledi

Emmy: *Wes? İyi misin?*

Emmy: *Weston'a ulaşamıyorum. Merhaba?*

Gus: *Eminim iyidir. Wes, küçük kız kardeşimize iyisin söyle.*

Teddy: **iyi olduğunu**

Gus: *NEDEN BURADASIN?*

Luke: *Cidden, Wes. Cevap yaz. Emmy çıldırmak üzere.*

Son mesaj birkaç dakika önce gönderilmişti.

Emmy: *Wes, on dakika içinde cevap vermezsen, Ulusal Muhafızları arıyorum.*

Buna gerek yoktu, bu yüzden hızlıca bir cevap yazdım.

Wes: *Burada her şey yolunda.*

Teddy: *O YAŞIYOR.*

Teddy: *Ada seninle mi?*

Teddy: 🤔 🤔 🤔

Wes: *Evet, o da iyi.*

Emmy: *Sanırım şimdi her şey anlaşıldı.*

Teddy: *Korun! İyi eğlenceler! Mum yak!*

Luke: *Güzel.*

Telefonumu yere bırakıp yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım. Bugün olanlar nedeniyle aşırı mutluydum. Küveti doldurmaya başladım, ardından Ada'nın banyosuna girdim. Emmy'nin banyo tuzları olduğunu biliyordum. Uzun bir günün ardından kullanmayı severdim, kas ağrılarına iyi geliyordu.

Aynı kokulu banyo köpüğünü de aldım, okaliptüs ya da onun gibi bir şeydi ve banyoma geri dönüp tuzlarla banyo köpüğünü küvete dökmeye başladım.

Teddy mumlar konusunda bana iyi bir fikir vermişti, sonuçta elektrikler kesikti. Acil durum çantasında çay mumları olduğunu biliyordum, küvetin taşma tehlikesi olmadığından emin olmak için kontrol ettikten sonra onları bulmak için salona çıktım.

Koridordaki dolabı açtığımda ilk gördüğüm şey, kocaman bir paket çay mumu ve bir çakmak oldu.

Bingo.

Birkaç dakikanın ve muhtemelen bir itfaiyeciye kalp krizi geçirtecek kadar çok sayıda yanan mumun ardından Ada'nın yanma döndüm.

Onu bıraktığım yerde duruyordu, yatağında lanet olası bir tanrıça gibi görünüyordu.

Yatağa diz çöküp vücudunun üzerinde yukarı doğru sürünmeye başladım, ulaşabildiğim her yerine öpücükler ve şakacı ısırmalar konduruyordum. Belini hafifçe sıktığımda kıkırdadı.

Ada kıkırdayan bir kadın değildi ama benim için kıkırdamıştı; bu da bana bir duvarı delip geçebileceğimi hissettirmişti. *İyi anlamda.*

“Gıdıklanıyorum,” dediğinde belini tekrar sıkmaktan başka çarem yoktu. Tekmeledi ve güldü. “Sen tam bir pisliksin,” dedi gülümseyerek. Onu gıdıklamayı bırakıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Banyoda bizim için hazırladığım şeyi gördükten sonra da böyle düşünecek misin, göreceğiz.” Yataktan indim ve onu çarşaflarıyla birlikte kaldırdım. Karşılığında bir kahkaha daha alırken şansına inanamadım.

Banyoya vardığımızda Ada'yı yere indirdim. Köpük banyosu, mumlar... Manzarayı izlerken çarşafları düşürdü. Gül

yapraklarım olsaydı onları da serpiştirirdim ama her şeyi mükemmel yapamazdım.

“Kahretsin,” dedi. “Elektrikler daha sık kesilmeli.”

Bence de öyle, diye düşündüm. Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni arkasına çekerek küvete götürdü. Küvet büyüktü, ikimize yetecek kadar yer vardı.

Girmek üzereyken onu durdurdum. Önce eğilip suyun çok sıcak olmadığından emin olmak için dokundum. Bunu yaptığım da yüzünde daha önce görmediğim bir ifade belirdi ama ne anlama geldiğini bilmiyordum, anlamaya çalışacak kadar uzun sürmedi.

“Her şey yolunda,” dediğimde küvete girip suyun içine oturdu. İç çamaşırımı çıkarıp küvete girerek arkasına yerleştim. Onu göğsüme doğru çektim ve ikimiz de suyun içinde rahatladık.

Yumuşak bir inilti çıkardığında kulağıma müzik gibi geldi. “Bu mükemmel.”

Sen de öyle, diye düşündüm.

Ada ve ben su soğuyana kadar banyoda kaldık, sonra onu çıkardım çünkü benim sorumluluğum altındayken tekrar üşümesine izin veremezdim.

En son yapmak istediğim şey olmasına rağmen, onu odasına giyinmesi için bıraktım ama biz kurulanırken Waylon beni almaya gelmişti, bu yüzden Loretta’ya bakmam gerekiyordu.

Loretta.

Country müziği sevmediğini söyleyen kadın, bugün bir buzağıya *Loretta Lynn**’in adını vermişti.

Waylon beni garaja götürdü, Loretta hâlâ yatağındaydı ama artık uyanmıştı. Buzağı beni görünce titrek ayakları üzerinde ayağa kalktı. Bu iyiydi. Hâlsiz değildi ve refleksleri de iyiydi.

* Grammy ödüllü Amerikalı *country* müzik şarkıcısı ve söz yazarıdır.
—e.n.

“Merhaba, küçük kız,” dedim yaklaşırken. “Aç mısın?” Loretta çok küçüktü. Gerçekten çok küçüktü. Katı gıdaya geçmeden önce muhtemelen süt ikamesi gerekecekti. Bir buzağı annesinden ayrıldığında içim burkulurdu ama bu durum çiftlik hayatının bir gerçeğiydi. Bunun milyonlarca nedeni vardı, özellikle ilk kez doğum yapan ineklerde görülebiliyordu ve bunu önlemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Yine de buzağıya bakabilirdik. Rebel Blue’da biberonla beslenen buzağılar nadir değildi ve ben gizlice onlara bakmayı seviyordum. İlgilenecek bir şeyimin olmasını seviyordum. Garajın arkasına gittim. Orada, ahırlarımızdaki kadar çok olmasa da yeterli miktarda çiftlik malzemesi vardı.

Kamp ocaklarından birini kurarak su ısıtıcıda su kaynat-tım. Su bileğimi yakmayacak kadar soğuyana dek bekledim, sonra süt ikamesi ekleyip çalkaladım. Loretta’nın yanına oturup biberonu almasını sağlamaya çalıştım. Bu durum buzağılar için alışması zor bir şey olabilirdi, bu yüzden biraz ustalık ve çok sabır gerekiyordu.

Loretta sonunda biberonu emmeye başladığında, evin garaja açılan kapısının açıldığını duydum. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı çünkü bu sadece bir kişi olabilirdi.

Ada, kapüşonlu bir *sweatshirt*’le eşofman altı giymişti ve hâlâ gördüğüm en güzel kadındı. Beni kucağımda Loretta’yla görünce bir saniye duraksadı. “Şu anki hâlin, seni yukarıya sürükleyip istediğimi yapmam için yeterli,” dedi. “Cidden şu an üstsüz şekilde bir buzağıya biberonla süt mü veriyorsun?”

Ona göz kırptığımda inledi. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

“Gel, yanıma otur,” dedim. Sırtını duvara dayayarak oturdu. Waylon ona doğru yürüdü ve başını kucağına koyduğunda başını okşamaya başladı.

“Orada sadece süt mü var?” diye sordu Ada biberonu işaret ederek.

Başımı sallayarak onayladım. “Süt ikamesi, insan bebekleri için olan mama gibi ama buzağılar için.”

“Her gün yeni bir şey öğreniyoruz,” diye mırıldandı ve sessiz kaldı.

“İyi misin?” diye sordum, kafasında benden kaçmaya başladığını düşünerek endişelenmeye başlamıştım.

Başını salladı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen,” dedim içtenlikle.

“Şey hakkında...” Tereddüt etti. “Depresyon,” dedi bir dakika sonra. *Ah*. Bu tereddütünü açıklıyordu. İnsanlar bu konuyu konuşurken garip hissederlerdi ama ben hissetmiyordum. Bu durum ailem, hobilerim, hayallerim kadar hayatımın bir parçasıydı. Ben de diğer konular hakkında konuştuğum gibi, bu konuda da saygı ve özenle konuşmaya çalışıyordum.

“Devam et,” dedim sesimin yumuşak olduğundan emin olmaya çalışarak.

“Sen...” Yine duraksadı, sözleri ağzından çıkmadan önce düşünerek söylediğini görebiliyordum. “Her zaman böyle mi hissediyorsun?” İyi bir soruydu.

“Hayır. Son birkaç yıldır o kadar kötü değil. Kendime uygun bir rutin buldum. İlaçlar, terapi, iş... Bunların hepsi kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Waylon da öyle. Ona ihtiyacım var.” En kötü dönemlerimi hatırladım. Değişikliklerle zorlamırdım. Beni dengesiz yapardı. Ayrıca ilgilenilecek bir şeylerin olmasını seviyordum ve Emmy üniversiteye gidene kadar hayatım boyunca onunla ilgilenmişim. Sanırım Gus ve ben, annemiz yanımızda olsaydı hissedeceğimizden daha fazla, Emmy’ye göz kulak olma konusunda özel bir baskı hissediyorduk. Gus onu kelimenin tam anlamıyla koruyordu ve ben sadece onun için *oradaydım*.

Büyürken, Emmy Meadowlark’ta gereğinden fazla kalmak istemiyordu. Başka bir eyaletteki üniversiteyi seçmesi sürpriz olmamıştı ama o yokken onu özlüyordum. Sanki Gus ve ben

o yokken ne yapacağımızı bilmiyorduk. Kimliğim her zaman kardeşlerime göre kim olduğumla tanımlanmıştı, bu yüzden onlardan biri yok olduğunda tüm varlığım altüst oluyordu.

Ayrıca, her zaman duygusal bir insandım. Bu yüzden üzgün, yalnız veya umutsuz hissettiğimde, tüm bu duygular çok yoğun ve korkutucu oluyordu. Emmy üniversiteye gittikten sonra çok kötüydüm ama babamla Gus yanımdaydı. O zamanlar depresyonun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Daha önce daha hafif hâllerini yaşamıştım fakat buna bir isim veremiyordum. Sadece kendimi kötü hissediyordum.

“Birine görünmemi babam önerdi ve bunu yaptığı için minnettarım. O zaman Waylon’u da aldım.” Barınağa gönüllü olarak gitmiştim ve eve küçük, beyaz bir tüy yumağıyla dönmüştüm. İtfaiyeye terk edilmişti. Onu görür görmez benim olduğunu anlamıştım. O köpeğe hayatımın sonuna kadar minnettar olacaktım. O benim dayanağımdı. Ne olursa olsun, Waylon’un kocaman kafası elime geldiğinde kendimi daha iyi hissediyordum, en azından bir dakikalığına.

“Şimdi bunu söylemek aptalca gelse de daha iyi hissetmenin bu kadar zor olacağını hiç beklemiyordum ve şu anda iyiyim,” dedim. “Şu anda yaptığım şey işe yarıyor ama bir gün kemiklerimde ağrı hissedeceğim günlerin geleceğini biliyorum, babamın fırtına öncesi hissettiği gibi ve o zaman yaptığım şey işe yaramayacak, baştan başlamak zorunda kalacağım. Bu beni çok korkutuyor.”

Ada başını omzuma yasladı. Hiçbir şey söylemedi, söylemesine gerek yoktu. Yıllardır, çaresizce sadece... benimle... birlikte olacak birini istiyordum. Elektrikler kesildiğinde yanımda oturup fırtınayı birlikte atlatacak birini...

Emmy ve Teddy arkamda yatakta oturmuş, dolap kapısındaki boy aynasında bir kez daha kıyafet denememi izliyorlardı. Onuncu kıyafetten sonra saymayı bırakmıştım. Anlaşılan Wes, bu akşam dışarı çıkacağımızı ağzından kaçırmıştı ve bu da Emmy ile Teddy'nin hazırlanmama yardım etmeleri gerektiği anlamına geliyordu. En azından, ellerinde diyet kola ve ekstra kıyafet seçenekleriyle ortaya çıktıklarında bana söyledikleri buydu.

Ben de kabul ettim. Arkadaşlık kurallarım bilmiyordum ama burada oldukları için mutluydum. Yine de Cam'i özliyordum. Artık onunla oldukça sık konuşuyorduk ve onu arkadaşım olarak görebileceğimi hissetmeye başlamıştım.

"Bence geçen hafta aldığımız eteği giymelisin," dedi Teddy. Uzun, siyah süet etek kat kat saçaklarla kaplıydı. Oldukça batı tarzıydı ama belki biraz fazla abartılıydı.

"Henüz denemedin, değil mi?" diye sordu Emmy.

Başımı iki yana salladım. "Hayır ama bu gece için uygun mu bilmiyorum."

"Saçak her zaman uygundur," dedi Teddy. Ayağa kalkıp yerdeki alışveriş çantasını aldı. Valizimle yaşamıyor olsam da aldıklarımı diğer kıyafetlerimin arasına koymak her şeyi çok kalıcı hissettiriyordu. Buna henüz hazır değildim.

Teddy eteği çekip aldığında Emmy, “Oooh,” diye ses çıkardı. “Güzel. Bunu giymelisin.”

Teddy eteği bana uzattı. “Hadi.” Elini sallayarak beni kovdu. “Sadece dene. Ne kaybedeceksin ki?”

“Tamam,” dedim ve banyoya girdim. Üzerimdeki kot pantolonumu çıkardıktan sonra eteği giydim. Banyo kapısını açıp odaya girmeden önce aynaya bakmadım. Emmy ve Teddy konuşmalarını kesip yataktan kalkarak bağırmaya başladılar. İkisi de profesyonel tezahüratçı olarak iş bulabilirlerdi. Çok içten görünüyorlardı.

“Ada, çok seksisin, çok seksisin,” dedi Emmy. Kendini serinletmek için elini yelpaze yaparak salladı.

“O eteği asla çıkarma,” dedi Teddy. “Ciddiyim. Gerçekten senin için dikilmiş gibi duruyor ve bunu gerçekten kıyafet tasarlayan biri olarak söylüyorsam, bir anlamı var demektir.” Teddy beni aynaya doğru çevirdi.

Mükemmeldi.

Etek, geniş kalçalarımı çok sıkmadan sarıyordu. Saçaklar, sanki sürekli hafif bir esinti esiyormuş gibi en ufak hareketimi bile takip ediyordu.

Kendimi özgüvenli hissediyordum.

“Harika görünüyor,” dedi Emmy gülümseyerek. O arkamda duruyordu ama Teddy yatağa geri dönmüştü.

“Şimdi sadece uygun bir üst lazım,” dedi getirdiği gömlek yığınını karıştırarak. “Belden yukarısında en sevdiğin özelliğini seçmen gerekirse, bu ne olurdu?”

Bunu bir saniye düşünmek zorunda kaldım. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı ve ben de hiç düşünmemiştim. “Dürüst olmak gerekirse,” diye başladım. “Göğüslerim.” Göğüslerim güzeldi bence. “Bir de dövmeleirim.”

“Harika seçimler,” dedi Teddy. “Kendini en rahat siyah giyerken hissediyorsun, değil mi?” Onun bunu fark etmesine nasıl tepki vereceğimi bilemeden başımı salladım. Teddy

yığından bir bluz çıkardı ve bana attı. “Bu.”

Banyoya geri dönüp, bu gece giyeceğim pembe dantelli sutyenin üzerine giydim. Sutyen benim için cesur bir seçimdi. Eşleşen altı da vardı.

Ne olur ne olmaz diye.

Bu sefer Emmy ve Teddy’nin yanma dönmeden önce aynaya baktım. Teddy’nin seçtiği tişört dar, kısa kollu, siyah bir tişörttü. Ön kısmının ortasında tişörtü daraltan bir dikiş vardı, bu da tişörtün askıda durduğunda görüldüğünden daha düşük bir yakayı ortaya çıkarıyordu. Sadeydi, etek dikkat çekici parça olarak kalmıştı.

Banyo kapısını açtığımda alkışlarla karşılandım. Gülümsemeden edemedim. Emmy ve Teddy herkese böyle davranıyorlar mıydı bilmiyordum ama önemli değildi, yine de kendimi özel hissetmemi sağlıyordu.

“Bunları burada giymiştim, bunu bir işaret olarak alıyorum,” dedi Emmy ve bir çift siyah kovboy çizmesi uzattı. “Denesene.”

Komodinin üst çekmecesinden bir çift çorap alıp giydim, ardından çizmeleri de giydim.

Daha önce hiç kovboy çizmesi giymemiştim, bunlar gibi işlevsellikten çok modaya yönelik olanları bile giymemiştim ama çok hoşuma gitmişlerdi.

“Bu bizim en iyi eserimiz,” dedi Teddy Emmy’ye, ardından bana baktı. “Harika görünüyorsun. Cidden, Wes bu gece sana yakın dursun çünkü otuz mil çapındaki tüm kovboyların ilgisini çekeceksin.”

Boy aynasında tüm kıyafeti inceledim. En son kendime aynada gerçekten baktığımda, Meadowlark’ta geçirdiğim ilk günün sonunda o moteldeydin. O zamankinden çok da farklı görünmüyordum. Güneşte daha fazla zaman geçirdiğim için birkaç çil çıkmıştı, kâküllerim uzamıştı ve yanaklarım daha

dolgun görünüyordu, bu da hayatın bir işaretiydi ancak kendimi tamamen farklı bir kadın gibi hissediyordum.

Aynada gördüğüm kadın rahattı. Hâlâ yalnızlığı seviyordu ama artık kendini yalnız hissetmiyordu. Hayatı boyunca yalnızlık hissetmiş biri için bu her şeye değerdi. Büyürken kendimi bir yere ait hissetmediğimden değil, bulunduğum yere ait olmadığımı ama başka bir yere ait olabileceğimi düşündüğüm dendi.

Belki buraya ait olabilirdim. Wes'le birlikte.

Ayrıca Emmy, Teddy ve Cam ile. Amos ile de.

Kapım çalındı. "Ada," diyen Wes'in sesi duyuldu. "Hazırlandın mı?"

Ben cevap vermeden Teddy ve Emmy bir ağızdan, "Git buradan!" diye bağırdılar, ardından Emmy, "Girişte sizinle buluşacak," diye ekledi.

"Ve çok seksi görünüyor, hazır ol!" diye seslendi Teddy.

Wes, "Sabırsızlanıyorum," derken sesinden gülümsediğini duyabiliyordum. Sonra kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duydum.

"Ceket. Çanta." Teddy bana eski deri ceketimi ve çantamı uzattı. İkisini de aldım. Aniden gergin hissettim. En son ne zaman gerçek bir randevuya çıktığımı hatırlayamıyordum.

"Derin nefes al," dedi Emmy gerginliğimi hissederek. Yüksek sesle nefes alıp vermeyi gösterdi, ben de onu taklit ederek aynı anda nefes verdim. "Bu gece harika olacak."

Bunun üzerine yatak odasından çıkıp koridora yürüdüm. Wes beni girişte bekliyordu. İlk başta geldiğimi duymadı. Ellerini saçlarında gezdirdiğini ve tişörtünün üzerine giydiği flanel gömleğini düzelttiğini gördüm. Kot pantolonu yeni görünüyordu, ayrıca daha önce görmediğim bir çift bot giyiyordu.

Weston Ryder, iç ve dış güzelliği ile tanıdığım en yakışıklı adamdı.

Beni gördüğünde, gülümsemesiyle birlikte gamzeleri ortaya çıktı ve sanki beni görmek onu heyecanlandırıyormuş gibi yumruğunu ağzına götürüp işaret parmağını ısırıldı. Bunu kötü bir şekilde değil, beni ne kadar çok istediğini gösteren bir şekilde yapmıştı. “Tanrım, çok güzelsin,” dedi. Yaklaşıp boynumu öptü. “Ellerimi senden uzak tutmayı nasıl becereceğim?” diye homurdandığında içime sıcaklık yayıldı.

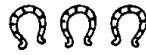
“Ellerini benden uzak tutman gerektiğini kim söyledi?”

“Haklısın,” diyerek çeneme bir öpücük kondurdu. Ardından çenemi yukarı kaldırıp koridordan öksürme sesi duyulana kadar beni ateşli ve sert bir şekilde öptü.

Emmy’ydi. Yüzü gülüyordu.

Teddy bize el salladı. “Eğlenin, çocuklar. Benim yapmaya-
cağım bir şey yapmayın.”

Wes ve benim için bu iyi olmuştu çünkü seçeneğimizin çok olduğu anlamına geliyordu.

Wes’le birlikte kamyonetine doğru yürürken, “Yirmi dilim turtayla ne yapacağız?” diye sordum. Elinde, içinde tam yirmi dilim turta olan bir poşet taşıyordu. Wes, *Meadowlark Diner*’dan yirmi çeşit turtadan birer dilim sipariş etmişti.

“Yiyeceğiz tabii ki.”

“Çok fazla turta, Wes.”

“Bize güveniyorum,” dedi rahatça. “Ben sürerken sen tutabilir misin? Hindistan cevizli turta vişneli turta ile temas ederse, yalan söylemeyeceğim, ağlayabilirim.”

“Yiyeceklerin birbirine temas etmesini sevmez misin?” diye sordum.

“Hindistan cevizli kremalı turtanın mükemmel lezzetini bozan hiçbir şeyi sevmem,” dedi. Hah, onu hindistan cevizi

seven biri olarak tanımlamamıştım. Bu bilgiyi sonra kullanmak için aklımda tuttum.

“Kutuları sabit tutmak için elimden geleni yapacağım,” diyerek ona şakacı bir selam verdim. Bana kamyonetin kapısını açtığı anda içeri girdim. Pasta kutularını kucağıma koydu ve kapıyı kapatmadan önce şakağıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

“Pekâlâ, nereye gidiyoruz?”

“Görürsün,” dedi küçük bir gülümsemeyle. “Haftanın geri kalanını anlat bana.” Sanırım fırtınanın ve elektrik kesintisinin olduğu çarşamba gününden itibaren geçen haftamı anlatmamı istiyordu. O gün biz... işte... sevişmiştik.

Birbirimizi pek görmemiş olsak da fırtınanın ardından onun çiftlikte meşgul olduğunu anlamama yetecek kadar görüşmüştük fakat ayrıntıları bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç gün tadilatta en hareketli günlerdi. Ondan önce her şey çoğunlukla sorunsuz gitmişti. Bu durum gecikmiş bir kaos olduğu anlamı geliyordu ve fırtınadan sonra başlamıştı.

“Fırtına bir sürü kiremit uçurdu ve fark etmediğimiz bazı hasarları ortaya çıkardı, bu yüzden yeni bir çatı yapmamız gerekiyor ama neyse ki çatı ustaları gelecek hafta gelebilir. Mutfak dolapları geldi fakat rengi yanlış, o da yapılacaklar listesinde.” Başımı iki yana salladım. “Ah, ayrıca ölçüler yanlış olduğu için döşeme malzemesi de bitti ve bir kutu fayansı düşürüp kırdım.”

Ona cehennem gibi geçen haftayı özetledikten sonra, bunu biraz hafifletmeli miydim diye düşündüm. Bir an için Wes’le çok rahat davrandığımı, sınırimi daha da aştığımı düşündüm. Ona haftamı anlatmak için o kadar hevesliydim ki, bizim ne olduğumuzu unutmuştum. Bir çalışan ve patronuyduk.

Yeni bir çatı, kısmi de olsa, büyük bir olaydı. Ölçünün yanlış olduğunu açıkça itiraf etmek de öyleydi. Tabii ki her

şeyi halletmiştim. Buraya gelmeden önce çatıyı değiştireceğimi düşünmüştüm, bu yüzden bütçeye dahil etmiştim ama bu arada o parayı başka bir yere harcamamaya dikkat etmem gerekiyordu. Ekstra ahşap döşeme cuma günü gelecekti, dolaplar yarı kolay bir şekilde boyanmıştı ve fayans kutusu da bodruma indirdiğim ekstra eşyalardı. Ayrıca iki haftalık yedek param vardı ve bu noktada, en azından bir kısmını çoğunlukla dolap boyaması için kullanmam gerekeceğini biliyordum.

Wes'in cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum.

Wes alçak bir ıslık çaldı. "O haftalardan biri, ha?"

Evet, kesinlikle o haftalardan biriydi ve garip olan şey, bu tür şeyler şantiyede sadece Wes etrafta yokken oluyordu.

O bir iyi şans tilsimiydi.

"Hiç endişelenmiyor musun?" diye sordum, görüldüğü kadar sakin olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Sen endişeli misin?" diye karşılık verdi.

"Hayır, değilim," dedim ve bu konuda içtendim. Bunu yapabiliyordum.

"Tamam o zaman. İşini yapacağına güveniyorum, Ada. Sen endişelenmiyorsan ben de endişelenmiyorum." Wes omuzlarını silktiler. "Endişelenseydin, birlikte bir çözüm bulurduk. Bu proje ikimizin projesi."

Küçük bir rahatlamayla içimi çektiğimde bunu fark etmiş olmalıydı ki, koltuğun üzerinden elini uzatıp elime dokundu ve güven verici bir şekilde sıktı.

"Bu hafta neredeydin?" Perşembe sabahından beri onu görmemiştim. Onun yatağında geçirdiğimiz gecenin ardından, elektrikler geldiğinde erkenden kahvaltı yapmıştık. Biz yemek pişirirken Amos eve gelmiş ve üçümüz birlikte kahvaltı ettikten sonra ikisi fırtınanın çiftliğe verdiği hasarı değerlendirmek için dışarı çıkmıştı. Günün sonunda yine gelmiş, böylece onun kamyonetini Büyük Ev'e geri götürebilmiştim.

Ancak normalden geç gelmişti ve Büyük Ev'e vardığımızda hemen tekrar çıkmıştı.

“Fırtına çok hasar verdi,” dedi iç çekerek. Bunu zaten biliyordum. “Kıştan kalma bazı hasarlar da vardı.” Bunu hatırlıyordum, ilk günümde kulübelerin su basmasından bahsetmişti, bu yüzden Büyük Ev’de kalıyordum. “Hepsini tamir edememiş olduğumuzdan bazıları daha da kötüleşti. Ayrıca, böyle fırtınalar sığırları korkutabilir ve sığırlar gitmemeleri gereken yerlere gidebilirler, bu yüzden birçoğunu geri getirmek zorunda kaldık. Düşen ağaçlarla diğer şeyleri de temizlememiz gerekiyor. Böyle bir hava olaymdan sonra her zaman yapacak çok iş vardır.”

“Bu yüzden mi Emmy ve Brooks’un kamyonetleri her sabah işyerine giderken Büyük Ev’in önünde duruyor?”

“Evet. Emmy, derslerin yanı sıra binicilik eğitimi de verdiği için haftada en az dört gün çiftlikte kalıyor ama bu hafta, ikisi de diğer çiftlik işlerine de yardım etmek zorunda kaldı. Brooks her zaman bizim tamircimiz olmuştur, neredeyse her şeyi tamir edebilir fakat bu hafta işi başından aşkın.”

Emmy ile ilk tanıştığım zamanı düşündüm. Kamyonetini tamir etmiş miydi acaba? Sormam gerekecekti.

Rebel Blue’da birkaç aydır çalışıyor olmama rağmen, bir çiftliği günlük olarak işletmenin ne kadar zor olduğunu hâlâ bilmiyordum. Kesin olan bir şey vardı, o da Ryder ailesine hayran olduğumdu. Dördü de farklıydı ama ortak noktaları, çiftliklerini sevmeleriydi. Çiftliği ve içindeki her şeyi -sığırları, koyunları, atları, ahırları, çiftlik işçilerini, her şeyi- korumak için çok çalışıyor olmalarıydı.

Onlara hayranlık duyuyordum. Bir şeyi bu kadar sevmenin özel bir şey olduğunu düşünüyordum.

Wes, bizi dağa çıkaran dolambaçlı bir toprak yola saptı. Yol o kadar dikleşti ki, birkaç kez vites küçültmek zorunda kaldı. “Cidden, beni nereye götürüyorsun?”

“Neredeyse vardık, söz veriyorum.” Yol, neredeyse bir tünel gibi yoğun ağağlarla çevriliydi. Daha önce böyle bir Şey görmemiştim. “Yaklaşık otuz saniye sonra bu ağağların arasından çıkacağız,” dedi. “Ve Meadowlark’ın, hatta belki de tüm Wyoming’in sunabileceği en güzel manzarayı göreceksin.” Wes’in baŐparmakları direksiyona vuruyordu, sanki heyecanını bastıramıyormuŐ ve gerçekten nefesini tutuyormuŐ gibi görünüyordu.

Tıpkı dediği gibi, kısa süre sonra ağağların arasından çıktık ve her ne kadar uçurumun kenarına hiç istemediğim kadar yaklaŐmıŐ olsak da haklıydı. Manzara beni tamamen büyülemiŐti. Sanırım ağzım açık kalmıştı. Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıktığımı sanmıyordum. Wyoming eyaletinin tamamı önümde uzanıyormuŐ gibi hissettim. Güneş batıyordu, ağağlarla kaplı dağların üzerinde gökyüzü mor ve pembeye boyanmıştı. Büyük arazilerle su kütlelerinin arasında birkaç oyuncak boyutunda ev gördüm. ayırıları boya lekeleri gibi kır çiçekleri süslüyordu.

Her Şeyi sindiremeden Wes kamyoneti döndürdü. Kolunu arkamdaki koltuğa koydu, omzunun üzerinden baktı ve uçurumun kenarına doğru geri gitmeye başladı. Uçurumdan aşağı dŐeeęimizden korkmasaydım, kamyoneti bu kadar ustaca geriye doğru süren hâlini düşünerek milyonlarca uygunsuz düŐünceye kapılırdım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum kamyonet durduğunda.

“Hadi,” dedi. “Sana gstereeğim.” Pastaların kutularını kucağımdan alıp kamyonetten indiğinde, onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Dışarı çıktığım anda kamyonun düşündüğüm kadar uçuruma yakın olmadığını fark ettim, bu beni rahatlattı ama yine de oldukça yakındı. Wes bana bunu açıkça söylememiŐti ancak kendi kendini savaŐ ya da kaç moduna sokmaktan hoşlandığını hissediyordum.

Yükseklikten korkmuyordum ama *biraz* kendini koruma içgüdüm vardı, bu yüzden uçuşuma bakmak az da olsa mide-mi bulandırmıştı.

Wes kamyonetin arka kapısını açıp pasta kutularını üzerine koydu. Zahmetsizce kamyonetin arkasına atladı. Bu küçük atlayışı önümüzdeki günlerde kafamda defalarca tekrar oynatacaktım. Kabinin arkasındaki gümüş renkli saklama kutusunun kapağını açtı ve battaniyeyle yastıkları çıkarıp kamyonetin arkasına dizmeye başladı. Bütün bunları benim için mi hazırlamıştı? Ben bunu düşünürken elini bana uzattı. “Lastiklere basarak çık, gerisini ben hallederim,” dedi yumuşak gülümsemesiyle.

Weston Ryder, özünde nazik biriydi ve bence bu bir erkeğin sahip olabileceği en iyi özellikti.

Elini tutup elimden geldiğince zarif bir şekilde kamyonun lastiğine çıktım ama bu hiç de zarif olmamıştı, sonra beni yukarı çekti ve kollarının arasına aldı. Bir dakika boyunca kamyonun kasasında birlikte dururken, birkaç ay önce benim için bir yabancı olan kovboya baktım.

Şimdi, onun olmadığı bir hayatı yaşayabilir miyim diye merak ediyordum.

Beni dehşete düşürünce bu düşünceyi kafamdan attım. Bunu düşünmek istemiyordum. Bu gece olmazdı.

Battaniyelere yerleştiğimizde Wes turta kutularını açmaya başladı. Üç tane vardı, ikisinde sekiz parça ve birinde dört parça duruyordu.

“Bunu bilmeyebilirsin ama Meadowlark, Amerika’nın batısındaki turta başkenti.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır,” dedi Wes gülerek. “Ama olmalı.” Bana bir çatal uzatıp seçenekleri anlattı. Hepsini hatırlayamıyordum ama aralarında çilekli, yaban mersinli, şeftalili, muzlu kremalı, fıstıklı kremalı, tatlı patatesli, balkabaklı, cevizli, limonlu, viş-

neli ve Wes'in en sevdiği hindistan cevizli kremalı vardı. "İlk hangisini deneyeceksin?" Heyecanı bana da yansımıştı. Turta hayranı olduğumu söyleyemezdim, nefret etmiyordum fakat sık sık yediğim veya yemek istediğim bir şey değildi. Ancak Wes'in sevdiği şeylere olan tutkusu bulaşıcıydı.

Bu yüzden, bu geceden sonra turta hayranı olma ihtimalim oldukça yüksekti.

Bir dakika dilimleri inceledikten sonra limonlu olanı seçtim. Çatalımla bir parça alıp ağzıma attım.

Vay canına. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Söylemiştim," dedi Wes bana gülümseyerek.

"Bu gerçekten de hayatımda yediğim en iyi turta." Böylece turta yemeğe başladık. Wes, bizim için bir turta sıralaması çizebilmek amacıyla kamyonetinden küçük eskiz defterlerinden birini çıkardı.

Sayfaları çevirirken bazı çizimlerini görebiliyordum. Çok yetenekliydi. Aslında gerçekten çok yetenekliydi.

Yedik, güldük ve konuştuk.

"Buraya çok insan gelir mi?" diye sordum.

Kalbimi çarptıran yaramaz bir gülümsemeyle, "Eskiden gelirdi. Lisedeyken burası Öpüşme Noktası olarak biliniyordu," dedi kaşlarını oynatarak. "Ama artık öyle değil sanırım, yoksa şu anda camları buharlanmış kamyonetlerle çevrili olurduk."

Bu beni güldürdü. "Buraya sık gelir miydin?"

Wes başım iki yana salladı. "Pek sayılmaz ama on altı yaşma girdiğimde Gus'la bir süre kamyoneti paylaştık. Bir gece, Büyük Ev'in hemen dışında kamyonetin kasasında uzanmış ayı ve yıldızları seyrederken Gus'ın evden gizlice çıktığını duydum. Ne yaptığını merak ettim, o yüzden sessizce yatmaya devam ettim. Sonra kamyonete bindi ve sürmeye başladı."

"Sen hâlâ arkada mıydın?" diye sordum gülerek.

“Evet! Sonra bir kızı almak için durdu, Mandy Miller’dı, o anda altıma sıçıyordum ama bir şey söylemek için çok geç olduğunu düşündüm. Onu buraya getirdi, normal insanlar gibi kamyonetin içinde sevişmek yerine dışarı çıktılar ve kamyonetin arkasını indirdiler.”

Kamyonetin arkasında sıkışıp kaldığı için abisinin gecesini mahveden genç Wes’in görüntüsüyle içimden yükselen bir kahkaha patlattım.

“Gus beni gördüğünde kulaklarından duman çıkıyordu resmen.”

“Ne yaptın?” diye sordum, hâlâ gülüyordum.

“El salladım.” Wes omuz silkti. “Ya sen?” diye sordu. “Senin utanç verici hikâyelerin var mı?”

“Eminim vardır,” dedim. “Ama bunun kadar iyi değil.”

Wes uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu. “O zaman başka bir şey anlat.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Seni,” dedi basitçe. “Kimsenin bilmediği bir şey anlat.”

Cevizli turtadan bir ısırık alıp düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse, kimsenin bilmediği çok şey olduğunu düşünüyordum çünkü beni gerçekten tanıyan ya da tanımak isteyen biri olup olmadığını bilmiyordum.

Eğer durum gerçekten böyleyse; beni tanıyan, tanımak isteyen ilk kişi Wes olacağı için mutluydum.

“Küçükken, *Price Is Right** programında model olmak istiyordum,” dedim. Tabii ki bunu anlatmayı seçmiştim. “*Plinko*** topunu atmak, yeni bir *blender* göstermek ve yepyeni bir *Volvo*’nun üzerinde parmaklarımı gezdirmek fikrini çok seviyordum.”

* Amerika’da çok popüler olan bir televizyon yarışma programıdır. Yarışmacılar, çeşitli ürünlerin fiyatlarını tahmin etmeye çalışır ve doğru tahmin ederse ödüller kazanır. —e.n.

** “*The Price Is Right*” yarışması içinde oynanan, yarışmacıların üstteki bir platformdan aşağı bıraktıkları topun engeller arasında ilerleyerek düştüğü kutuya göre ödüller kazanılan mini oyun. —e.n.

Wes o kadar geniş gülümsüyordu ki yanakları ağrımış olmalıydı. “Ada Hart,” dedi ciddiyetle. “*Price Is Right* programında harika bir model olurdun.”

Gülerek omzuna ittim. “Kapa çeneni.”

Sonraki birkaç saat böyle geçti. Hikâyelerle anekdotlar paylaştık, Wes hakkında kalbimde sakladığım ve giderek büyüyen koleksiyona dikkatlice yeni parçalar ekledim.

Perşembe günü, çiftliğe dönmeden önce Loretta'yı beslemek için Büyük Ev'e geri dönmüştüm ki telefonum çaldı. Arayan Ada'ydı.

"Merhaba, tatlım," diye cevapladım.

"Merhaba, kovboy." Sesini duymak kalbimi yerinden oynattı. Birkaç hafta önce Ada'ya âşık olmaya başladığımı düşünüyorduksam bile, şimdi ona tamamen âşık olmuştum.

Ancak onun bunu bilmesine gerek yoktu. *Henüz değil.*

"N'aber? Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, bugün şantiyeye uğrayabilir misin? Haftaya mobilyaları taşımaya başlamadan önce seninle konuşmam gereken birkaç şey var." O kadar zamanın geçtiğine inanamıyordum. Projenin bitmesine yaklaşık bir ay kalmıştı, o yüzden Ada *meşguldü*. Baby Blue'yu her gün daha ve daha geç saatlerde bırakıyordu. Yorgun olduğunu biliyor, onun için yapabileceğim bir şey olmasını diliyordum.

Fakat son zamanlarda, çok yorgun olduğu gecelerde haftada birkaç kez yatağıma girmeye başlamıştı ve onu kollarımda tutup, uyuyana kadar parmaklarımı sırtında gezdiriyordum.

"Baby Blue'ya şimdi gelebilirim," dedim.

Ada telefonun diğer ucunda sessizdi. *Kahretsin.* Ne yapmıştım ben?

“Weston? Az önce şantiyeye Baby Blue mu dedin?”

Kahretsin. Ona sadece kafamda öyle seslenmem gerekiyordu.

“Şey, evet,” diye cevap verdim.

“Bunca zamandır kafanda ona öyle mi sesleniyordun?”

Yutkundum. “Evet.”

Birkaç saniye sessiz kaldı. “Bu şüphesiz şimdiye kadar duyduğum en mükemmel şey. Bunu kendine sakladığına inanmıyorum!” dedi Ada.

“Üzgünüm?”

“Olmalısın! Şimdi o deri tozluklu kışını Baby Blue’ya getir de sana yüz yüze kızayım.” Cevap veremeden telefonu kapattı.

Bugün Büyük Ev’e Ziggy’yle dönmüştüm, bu yüzden Baby Blue’ya kamyonetle gitmek yerine Ziggy’yi alıp patikadan gittim; Waylon da bizimle birlikte koştu. Yenileme çalışmaları sırasında normalde olduğu kadar çok ata binmemiştim. Araba kullanmak daha kolaydı.

Ayrıca araba kullanmak, akşamları Ada ile vakit geçirebileceğim anlamına geliyordu.

Ada hiç ata binmiş miydi acaba? İçimden bir ses hayır diyordu. Onunla ata binmeyi, bacaklarımla kalçalarını sararak onu kendime bastırmayı hayal ettim.

Bunu hemen gerçekleştirmeliydim.

Ziggy ve ben vardığımızda, altı kişilik ekip devasa bir dikdörtgeni dikkatlice eve taşıyordu. Muhtemelen ada mutfak tezgâhıydı. Ada, zümrüt yeşili mermer seçmişti, onu korumak için örtülen kumaşın arasından mermerin bir kısmı görünüyordu.

Ziggy’yi dışarıdaki bir direğe bağladıktan sonra onları takip ederek içeri girdim. Evan onlara, “Yavaş olun,” ve “Yavaşça,” diye bağırarak talimatlar veriyordu. En sonunda ekip mermeri sonsuza kadar kalacağı yere indirdiğinde, “Güzel,” dedi.

Birkaç gündür buraya gelmemiştim ve işlerin bu kadar hızlı ilerlemesine, özellikle geçen haftaki tüm aksiliklerden sonra, şaşırmıştım.

Şu an üzerleri kapalı olsa da zemin taşları döşenmişti. Alçıpan duvarlar da monte edilmiş, boyanmaya hazırды. Doğru dolapların yarın gelmesi gerekiyordu ve Evan, oturma odasındaki gömme dolapların montajını bitirmişti. Kemerli tavandaki kirişler yerleştirilmiş, çıplak tuğla duvarlar basınçlı suyla yıkanmıştı.

Ancak en sevdiğim parça şömineydi. Eskiden sadece tahta bir şömine rafı vardı ama geçen yıl tavan arasmda bulduğum ve taş gibi görünen bir fotoğrafını Ada'ya göstermiştim. O fotoğrafı gördükten sonra tahta şömine rafını özenle sökmüştü. Şimdi, *vintage* mermer kenarlarıyla altın kakmalı taş şömine güzelce restore edilmiş, odanın odak noktası olmuştu.

Her şey “Neredeyse bitti” hissi veriyordu ve bu kalbimi sevinçle doldurdu. Bu evin gelmiş olduğu durumla gurur duyuyordum ama daha da çok, bu değişimi başlatan kadınla gurur duyuyordum. Onun başarısının bir parçası olmaktan fazlasıyla memnundum.

O kadından bahsetmişken; köşede durmuş, her iki kulağının arkasına birer kalem takmış ve ağzında *stylus** kalemiyle *iPad'*inde bir şeye bakıyordu.

Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi, *iPad'*inden başını kaldırdı. Beni görünce, en sevdiğim sessiz gülümsemesiyle bana baktı. Bana öyle gülümsediğinde, sanki ikimizin bildiği bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi hissediyordum.

Ona doğru yürüdüm ve düşünmeden eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. O da aldırış etmedi.

“Bu kadar daldığın şey nedir?” diye sordum.

*iPad'*ini bana doğru çevirerek, bulunduğumuz yerin dijital

* Genellikle dokunmatik ekranlı cihazlarda kullanılan ince uçlu kalem.
—e.n.

bir görüntüsünü gösterdi. “Yarın duvar kaplamasını yapacağız,” diye açıkladı ve odanın diğer tarafında, iki adamın duvarın üst yarısına mavi-beyaz çiçekli duvar kağıdı yapıştırdıkları yeri gösterdi. Mavi renk açık ve hafifti. Beğenmiştim. “Yüksek olsun istiyorum,” dedi. “Duvarın üçte ikisi kadar. Ne dersin?”

“Duvar kağıdındaki mavi ile aynı mı olacak?” diye sordum.

“Biraz daha koyu ama çok değil.”

“O zaman duvarın üçte ikisi mükemmel olur,” diye cevap verdim. “Tezgâh muhteşem görünüyor,” dedim mermeri işaret ederek. “Buradaki tüm renkler ortama çok...” Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. “Ev gibi bir hava veriyor.”

Ada gülümsedi. “Amaç da bu, kovboy. Sana yatak odalarını göstereyim,” dedi ve evin arkasına doğru yürümeye başladı. “*Vintage* renk paletine sadık kalmak istedim. Bu yüzden bolca pudra mavisi var; tabii ki biraz yeşil ve sevdiğimiz banyo fayanslarına saygı duruşu olarak biraz pembe.”

“Biz” demesi hoşuma gitmişti. Ada bana altı yatak odasının hepsini gezdirdi. Henüz mobilyaları yoktu ama diğer her şey bitmişti. Duvarlar boya, duvar kağıdı ve lambriyle kaplıydı. Odalardan biri, tuğla duvarlı oturma odasıyla ortaktı. Hepsi benzersiz ve farklıydı; antika bir pansiyonda bekleyebileceğiniz türdendi ama yine de temiz ve ferahtı, dağınık veya karmaşık değildi.

Ana yatak odasının Fransız kapıları, yeniden döşenmiş küçük bir terasa açılıyordu. Önümüzdeki hafta ve ondan sonraki hafta bahçe düzenlemesi yapılacağını biliyordum fakat şimdiden harika görünüyordu.

Fransız kapıların iki yanında, üzerine kır çiçekleri resmedilmiş gibi görünen beyaz keten perdeler asılıydı. Güller de vardı. “Bunları nereden aldınız?” diye sordum perdeleri işaret ederek. “Çok beğendim.”

Ada'nın yanakları pembeye döndü, bu çok sık olan bir şey değildi. “Biz yaptık. Emmy, Teddy, Cam ve ben. Birkaç hafta önce o gece yaptığımız şey buydu. Çiftliğin çevresinden topladığımız kır çiçekleri ve Büyük Ev'in dışındaki çalılardan topladığımız güller.”

Annemin gülleri idi. “Harikalar,” dedim, onları şimdi daha da çok sevmiştim.

“Kullandığımız kır çiçeklerini sakladım ve kuruttum. Onları reçineye batırıp mumlara, kavanozlara, bardaklara ve *tea-light* mumlarına yapıştırdım. Biraz sıradan olabilir ama umutluyum. Bu da sana söylemek istediğim diğer şeyi hatırlattı,” dedi. “Buraya koymak istediğin belirli bir dekor eşyası var mı? Sanat eseri, biblo, kitap, herhangi bir şey? Yeni bir evde yeni bir hayata kavuşması gereken Rebel Blue parçaları var mı?”

“Büyük evin tavan arasını arayabiliriz,” dedim. “Bu evdeki orijinal eşyaların çoğu orada. Ama...” Söylemek üzere olduğum şey yüzünden boğazımda bir yumru hissederek duraksadım.

“Ama ne?” diye sordu Ada yumuşak bir sesle.

“Burada kesinlikle istediğim birkaç şey var,” dediğimde Ada başını sallayarak bekledi. “Annem ressamdı. Gerçekten çok yetenekli bir ressamdı. Tavan arasında onun resimleri var. Uzun zamandır örtülüydüler ve bence...” Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım ama o lanet şey yerinden oynamadı. “Bence o da onların burada olmasını isterdi.”

Ada kollarını belime doladı ve başını göğsüme yasladı. “Bence bu harika bir fikir, Wes.”

Sosyal medyamı ciddi şekilde ihmal ediyordum. Bu benim için çok kötü bir karardı çünkü sosyal medya tüm kariyerimin temelini oluşturunuyordu.

Beni destekleyecek bir diplomam ya da resmî bir eğitimim yoktu, tek sahip olduğum şey portföyümdü ve o da sosyal medya sayfalarımında yer alıyordu.

Cuma günüydü. Evan'a bu sabah içerik, e-postalar ve bazı idari işleri halletmem gerektiğini söyledim. O da şantiyedeki tüm işleri halletmekten memnuniyet duyacağını söyledi. *Baby Blue*, diye düşündüm. Wes'in bunu aylarca, hatta yıllarca sakladığına inanamıyordum.

Eve tam anlamıyla yakışıyordu. Bayılmışıttım.

Büyük Ev'in mutfak masasında telefonum, dizüstü bilgisayarım ve *iPad*'imle oturmuş, tüm gücümle çalışıyordum. Şu ana kadar geçen haftanın hikâyelerini tamamlamış, yayınlamak için üç video hazırlamıştım. Ayrıca birkaç fotoğraf düzenleyip bazı başlıklar yazmıştım. Dürüst olmak gerekirse, normalde yaptığım kadar çok şey yakalayamamıştım ama neyse ki Evan benimle yeterince uzun süredir çalışıyordu ve kullanabileceğim bazı fotoğraflarla videolar çekmeyi biliyordu.

Şu anda her şey kolayca ilerliyordu. Bir projenin ortasında iken böyle olurdu. Yaratıcılığım serbestçe aktığından içe-

rik oluşturmak çok daha kolay geliyordu. Kendimi durdurulamaz hissediyordum.

Projem olmadığında içerik yapmak sıkıcıydı, nefret ettiğim bir işti, bu yüzden şu anda hissettiklerimi iyice içime sindirmeye çalıştım.

Bunu yapmak, e-posta kutumu kontrol etmekten kaçınmak için de harika bir yoldu. Benim bakış açım göre hâlâ çalışıyordum, hâlâ üretkendim ve bu yüzden erteleme sayılmazdı.

Bence mantıklıydı.

Önümüzdeki iki hafta için yeterli içeriği hazırlamak iki saatimi daha aldı ama işim bittiğinde, sabahki hâlimden daha hafif hissediyordum. Bu iyi haberdi.

Kötü haber ise, işim bittiğine göre artık e-postalarımı ihmal etmek için bir bahanem kalmamıştı. Fırındaki saate baktım. Saat onu biraz geçiyordu. Kendime bir fincan kahve daha doldurdum, derin bir nefes aldım ve dizüstü bilgisayarında e-postalarımı açtım.

Evan'dan birkaç tane vardı, sadece giderleri ve diğer bilgileri iletmişti. Kolay işti, onları uygun klasörlere ayırdım. Tasarladığım evlerde ürünlerini kullanmamla ilgilenen markalardan çok sayıda e-posta vardı, bu heyecan vericiydi ama sonra, “İş Başvurusu - Tucson, Arizona” başlıklı bir e-posta gördüm. Tereddütle açtım.

Merhaba Ada,

Benim adım Irie Fox, güneşli Arizona eyaletinin Tucson şehrinden yazıyorum. Öncelikle, çalışmalarınızın büyük bir hayranı olduğumu söylemek istiyorum! Instagram hesabınızı başından beri takip ediyorum ve gelişiminizi izlemek çok güzel. Özellikle Wyoming'deki Rebel Blue Çiftliği'nde son zamanlarda üstlendiğiniz projenin kapsamından çok etkilendim. Wyoming'e hiç gitmedim ama yenileme çalışmalarını

takip ederken, bu hatamı bir an önce telafi etmem gerektiğini hissettim.

Uzun lafın kısısı, kısa bir süre önce küçük bir Oda&Kahvaltı tesisi satın aldım. Tesisin kendine özgü bir cazibesi ve iyi bir yapısı var. Burayı harika bir yere dönüştürebileceğime inanıyorum ama bu konuda bana yardımcı olacak birine ihtiyacım var. Bence siz bu iş için biçilmiş kaftansınız!

Şu anda iş arıyor musunuz? Ağustos başında başlamak istiyorum. Eğer ilgilenirseniz, görüşmek için uygun bir zamanı bana bildirir misiniz?

Saygılarımla, Irie

Bu e-posta beni mutlu etmeliydi. Rebel Blue'daki işi kabul ederken tam da bu sonucu umuyordum.

Öyleyse neden biri üzerime bir kova buzlu su dökmüş gibi hissediyordum?

Hemen dizüstü bilgisayarımı kapattım. Şu anda bununla uğraşmak istemiyordum. Rebel Blue'da hâlâ birkaç haftam kalmıştı. Ne yapacağıma karar vermek için birkaç haftam vardı.

Wes'le birkaç hafta...

Bu düşünce kalbimi kırık cam parçalarına çevirdi ve parçalar göğsümü delmeye başladı. *Düşünme, Ada. Onu terk etmenin nasıl bir his olacağını düşünme.*

Tanrım, ne kadar aptaldım.

Buraya geldiğimde onunla bir sınır çizmiştim. Bir planım vardı. Hayallerim vardı ve bunları kimse için mahvetmek istemiyordum. Wes buna saygı duymuş, bana alan tanımış, ben sınırı aşana kadar hiçbir hamle yapmamıştı.

Şimdi o sınır yok olmuştu. Sınır aşılmıştı ve geri döne-mezdik. Üstelik dönmek istemiyordum.

Tüm bunlar sona erdiğinde, kendimin ve hayallerimin ne hâlde olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Kahretsin, temiz havaya ihtiyacım vardı. Arka kapının yanında duran eski botları giydim. Bana uyuyorlardı, Emmy'nin eski botları olmalıydılar. Daha önce sadece birkaç kez çıktığım Büyük Ev'in arka kapısından çıktım ve arka verandadan başlayan yolu yürümeye başladım.

Başım dönüyordu, nereye gittiğimi bilmeden yürümeye devam ettim ama şu an duramazdım. Durmak kendimi sıkışmış hissettirirdi ve sıkışmış hissetmek, bir daha asla hissetmek istemediğim bir duyguydu.

Patikada bir yol ayrımına geldim. Sağdaki yoldan aşağıya baktım ve yolun sonunda küçük bir kulübe gördüm, bu yüzden soldaki yolu seçtim.

Yürürken başım gittikçe ağırlaşmaya başladığında dengemi kaybederek durmak zorunda kaldım. Çömeli dizlerimi kucakladım ve başımı dizlerimin arasına gömdüm.

Bir ses duyana kadar öylece kaldım.

"Ada?" Emmy'ydi. "İyi misin?" Botlarının toprakta bana yaklaştığını duyabiliyordum.

"İyiyim," dedim ama başımı kaldırmadım. Emmy'nin yanında çömeldiğini hissettim. Elini saçlarıma koydu ve düzeltmeye başladı. Onu durdurmadım ya da uzaklaşmadım.

"İyi görünüyorsun," dedi alaycı bir şekilde ama sesinde endişe de vardı. "Cuma sabahı, ahırlara giden yolda birinin top gibi kıvrılmış olması tamamen normal." Emmy'nin saçlarımdaki eli düşündüğümünden daha yatıştırıcıydı. Emmy şefkatliydi. Bu benim sahip olduğum bir özellik değildi ama diğer insanlarda hayranlık duymaya başladığım bir özellikti.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca güçlü olmaya odaklanmıştım. Herkes bana böyle olmam gerektiğini söylüyordu. "Güçlü ol, bunu atlatacaksın," diyorlardı. Rebel Blue'ya gelip diğer kadınlarla vakit geçirene kadar, yumuşaklığın da bir güç olduğunu fark etmemiştim. Bu Emmy'nin bolca sahip olduğu bir güçtü.

Emmy, Teddy ve Cam'in yanında olmak, neden hayatımı tek bir şey olabileceğimi düşünerek geçirdiğimi merak etme-
me neden oluyordu.

Sessiz kaldım ve Emmy'nin saçlarımı okşamasına izin verdim. Zayıf olmaya ihtiyacım vardı, sadece bir dakikalığı-
na.

Başımı kaldırdığımda Emmy endişeyle bana bakıyordu. "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

Emmy başını salladı. "Luke ve ben geçen yıl birlikte yaşamaya başladıktan sonra bu şeyi başlattık. İkimiz de başa çıkmamız gereken birçok sorunla uğraşıyorduk. Bu yüzden, ikimizden birini rahatsız eden bir şey varsa ve bunu konuşmaya hazır değilsek, o anda konuşmak istemememizin sorun olmadığını ama eninde sonunda konuşacağımıza söz verdiğimizizi söyledik." Emmy küçük parmağını kaldırdı. "Eninde sonunda konuşacağına söz ver."

Küçük parmaklarımızı birbirine kenetledik.

"Genelde öpücükle bitiririz ama sana bunu yapmayacağım," dediğinde bu beni gülümsetti.

"Yalnız kalmak ister misin?" diye sordu Emmy.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Emmy, ben ne dediğimi bile anlamamış olmama rağmen, sanki anlamış gibi düşünceli bir şekilde bana baktı. "Ben ahıra gidiyorum. Tur atmak ister misin?"

"Ata binerek mi?"

"Evet, ata binerek," diye gülerek cevap verdi.

"B-ben hiç ata binmedim," dedim. Panayırda midilliye bile binmemiştim.

"Merak etme, sana uygun bir at var," dedi Emmy. "Ve söz veriyorum, Rebel Blue gibi bir yerde ata binerken kafanı endişelerle doldurman çok zor olacak." Gökkuşağının altında, büyük ve mavi gökyüzüne bakıp gülümsedi. "Ne dersin?"

Dudak içimi ısırđım. “Tabii,” dedim. Bu, Tucson konusunu kafamdan atmak için en iyi yol gibi görünüyordu.

“Harika,” dedi Emmy. Ayağı kalktığında ben de kalktım. Emmy’nin ahır dediğı yere yan yana yürüdük ama ahırla ilgili zihnimdeki görüntü ile şu anda durduğum yer çok farklıydı. Burası beş yıldızlı bir otelin ahır gibiydi. Burada yaşayabileceğimi hissettim. Emmy ahırların önündeki sıraya doğru yürüdü ve birini açtı. İçeri girip bir dakika sonra arkasında bir atla geri çıktı.

“Bu Maple,” dedi. Atı yanıma getirerek duvardan sarkan bağlara bağladı. “O benim meleğim.” Maple, Emmy’nin boyuna sürtündü ve sonra Emmy’nin cebine yöneldi. “Ah, anladım,” dedi Emmy ona. “Bana sevgi göstererek beni yumuşatıp, sana ödöl vermemi istiyorsun.” Emmy cebinden bir şey çıkarıp Maple’a verdi.

Maple kestane rengindeydi. Tüyleri çok parlaktı. Atlar hakkında pek bir şey bilmiyordum, onları korkutucu buluyordum ama hayvanları severdim. Ayrıca parlak tüylerin genellikle sağlıklı olmanın işareti olduğunu biliyordum. “Moonshine’ı da getireceğim. Bugün ona bineceksin.” Emmy başka bir ahıra girdiğinde Maple bana bakakaldı.

Ben de ona baktım.

Emmy bir dakika sonra Moonshine ile geri döndü. Moonshine zarif ve benekliydi. Onu gördüğümde ilk düşündüğüm şey, bilge göründüğüydü. Burnu, yaşlı köpeklerin burnu gibi griydi ama Moonshine’da beni en çok etkileyen şey gözleriydi. Yumuşak, nazik ve bilge gözlerdi.

“Moonshine yeni başlayanlar için iyi bir attır,” dedi Emmy. “İnsanlarla ilgilenmeyi sever.” Moonshine’ın kulaklarının arkasını kaşıdı. “Onu okşamak ister misin?” diye sordu Emmy ve şaşırtıcı bir şekilde, hiç düşünmeden başımı salladım.

Moonshine'a yavaşça yaklaştım. Elimi uzatmak üzereydim ama durup Emmy'ye baktım, o da başını sallayarak devam etmemi işaret etti. Elimi Moonshine'ın burnuna koydum. Şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Al," dedi Emmy, kot pantolonunun cebinden bir ödül çıkardı. "Ona verirken elini düz tut."

Dediğini yaptım ve Moonshine avucumdan ödülü yedi. Dilini hissetmek, hayatımda dokunduğum en tuhaf şeydi. Bu his beni güldürdü.

Sonra Emmy bana bir fırça vererek, "Beni izle," dedi. Maple'ı fırçalarken onu izledim ve Moonshine'a da aynısını yapmaya çalıştım.

"Wes, binicilik dersi verdiğini söylemişti," dedim. "Ve at eğitimi de yapıyorsun, değil mi?"

Emmy başını salladı. "Evet. Burada çok uzun süredir yapmıyorum. Geçen temmuz ayında Denver'dan buraya taşındım. Kendime bunun geçici bir şey olduğunu söylemiştim ama belli ki öyle olmadı." Maple'ın tüylerini fırçalarken kendi kendine gülümsedi. "Kasım ayında derslere başladım ve yılın başında babamdan birkaç at eğitimi müşterisi aldım."

Emmy'nin Meadowlark'a geri döndüğünü bilmiyordum, hep burada olduğunu sanıyordum. Emmy olmadan Rebel Blue'yu hayal edemiyordum ancak onu o kadar da iyi tanı-mıyordum.

"Peki ya sen ve Brooks?" Sadece Emmy'nin ona Luke dediğini fark etmiştim. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Emmy gülümsedi. "Eve taşındığımdan beri sanırım," dedi.

"Daha önce çıkmadınız mı?" diye sordum, kafam karışmıştı. İkisinin birbirleriyle olan ilişkisine bakılırsa, sanki hep birliktelermiş gibi görünüyorlardı ama Dusty'nin onların birlikte olduğuna şaşırdığını hayal meyal hatırlıyordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Luke ve ben büyürken pek anlaşılamazdık. Buraya taşındığımda, onu neredeyse on yıldır beş dakikadan fazla görmemişim." Konuşurken bir çubukla

Maple'ın toynaklarını temizlemeye başladı. "Eve pek de ideal olmayan koşullarda döndüm ama onunla olmak için her şeyi yeniden yapardım."

"Tuhaf değil mi?" diye sordum. "Geriye dönüp, hayatın boyunca ruh ikizinle bu kadar yakın olduğunu bilmeden yaşamış olman?"

Emmy, Moonshine'in yanına gidip onun toynaklarını temizlemeye başladı ama bana büyük bir gülümsemeyle bakarak, "Luke Brooks şüphesiz hayatımın aşkı ama ruh ikizim her zaman Teddy Andersen olmuştur," diye cevap verdi.

İçimde kıskançlık hissetmeme rağmen, "Haklısın," dedim gülerek. Benim ruh ikizim diyebileceğim bir arkadaşım yoktu.

Emmy doğruldu ve duvarda asılı olan eyerleri aldı. Bir ata eyer takmanın bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Sadece üzerine atıp binmek kadar basit bir iş olduğunu sanıyordum. Emmy birkaç dakika sessizce çalıştı ve eyerleri taktıktan sonra atları bağlayan ipleri çözdü. "Dışarıda bineceğiz. Sen Moonshine'm dizginlerini al. O seni takip eder."

Emmy bir eliyle büyük bir blok aldı, diğer eliyle Maple'ın dizginlerini tuttu ve Maple'ı ahır kapısına doğru yürütmeye başladı. Ben de Moonshine'la onu takip ettim.

Dışarı çıktığımızda Emmy bloğu yere koyunca Moonshine ona doğru yürüdü. "Bu bir binme bloğu," dedi Emmy. "Eyerine binmeyi kolaylaştırır, yere göre biraz daha yüksekte olursun."

"Sadece üzerine mi çıkacağım? Yoksa basamak olarak mı kullanacağım?"

"Üzerine çıkacaksın." Dediğini yaptım. "Şimdi sol ayağını üzengiye koy, bu arada botların çok güzel, iyi, bir elini boynuzun üzerine koy, şu küçük çıkıntıya, diğer elini de eyerin arkasına, evet, sonra sağ ayağını itip eyerin üzerine at."

“Teoride kulağa daha kolay geliyor,” dedim titreyerek.

“Bisiklete binebiliyorsan ata da binebilirsin,” dedi Emmy. “Söz veriyorum.” En son ne zaman bisiklete bindiğimi düşünmeye çalıştım ama aklıma gelmedi.

“Kesinlikle yapabilirsin,” dedi Emmy. “Geri sayım yapayım mı? Bazen yardımcı olur.” Başımı salladım. O anda her şeyi yapardım. “Unutma, sağ ayağını it ve bacağını üzerinden at.” Tekrar başımı salladım. “Tamam, üç... iki... bir... başla!” Emmy’nin işaretiyle, sağ ayağımla bloktan itildim ve bacağımı attım.

Biraz fazla sert oldu.

Eyerin üzerine geçtim ama o kadar hızlanmıştım ki diğer tarafa düşmeye başladım. Düşeceğimi sandım ama Emmy koşarak gelip beni geri itti.

Artık atın üzerindeydim.

“Aferin,” dedi Emmy gülerek. “Bacak sallaman çok iyiydi!”

“Üzgünüm,” dedim utanarak.

“Hayır, gerçekten iyiydi. Düşseydin üzülürdüm ama bu coşkuyu sevdim.” *Coşku*, diye düşündüm. *Bu bir iltifata benziyor.*

“Bir tavsiyen var mı?” diye sordum.

Emmy geniş bir gülümsemeye, “Her iki ayağını da iki yana koy ve zihnini ortada tut,” dedi. Bunun yardımcı olup olmayacağını bilmiyordum.

Emmy Maple’ın yanma gitti ve bindiği at benimkini gölgede bıraktı. Atların etrafında yaptığı her şey çok kolay görünüyordu. Emmy’yi ilk gördüğümde özgür göründüğünü düşünmüştüm ve öyleydi. Ancak burada, atların arasındayken sadece özgür görünmüyordu, *gerçekten* özgürdü.

“Moonshine, Maple’ı takip edecek ama boynundan dizginleniyor, bu yüzden onu yönlendirmek istediğinde dizgin-

lerini gitmek istediğin yöne doğru çek,” dedi Emmy. Başımı salladım.

Maple yürümeye başladı ve Moonshine onu takip etti. Vay canına, bu dev hayvan hareket ediyordu ve ben de onunla hareket ediyordum.

Vay canına.

Moonshine başıyla boynunu Maple’ın kalçalarının yanın-da tuttu, böylece ne arkasında ne de yanında, sadece yakınında duruyordu.

“Ee,” diye seslendi Emmy biraz yürüdükten sonra. “Tadilatın bitmesine ne kadar kaldı?”

“Birkaç hafta,” dedim. “Her şey yoluna girmeye başladı ama son birkaç hafta her zaman en zordur. Yapılacak milyonlarca küçük iş var.”

“Anlıyorum,” dedi Emmy. “Bu, bu ölçekte ilk projen, değil mi?”

Ah. “Evet, öyle. San Francisco’da çoğunlukla evler ya da evlerin odalarını yaptım ama bir kez bir kahve dükkânı da yaptım.”

“San Francisco’ya geri dönecek misin?” diye sordu Emmy. Masum bir soruydu. Sohbetin akışına uygun bir soruydu ama yine de boğazım düğümlendi.

“Hayır,” dedim dürüstçe. Emmy sessiz kaldı, muhtemelen açıklamamı bekliyordu. “Bu işi yeni bir başlangıç için kabul ettim. Sadece hayallerimin peşinden gitmek için bir şans istedim.” Şu anda bundan çok daha fazlasını kovalıyormuşum gibi hissediyordum. “Bir apartman dairesi için borcum var ama bu işi bitirdikten sonra ödeyebileceğim ve bu, koparmam gereken son bağ.”

“Komik,” dedi Emmy. “Seni anlıyorum. Ben de yeni bir başlangıç için Meadowlark’a geldim.” Ancak Emmy ile benim aramdaki fark, onun kalabilmesiydi.

“Wes, Meadowlark’ın turtasıyla ünlü olduğunu söylemişti ama belki de yeni başlangıçlarıyla ünlü olmalı,” diye şaka yaptım, bu konuyu daha fazla derinleştirmek istemiyordum. Atlarımız, önümüzde ağaçların arasına giden bir patıkada yürüyordu.

“O turtaya bayılır.” Emmy önümde başını salladı. “Sana da bayılıyor, biliyorsun.”

Bir dakika sessiz kaldıktan sonra, “Ben de ona bayılıyorum,” dedim fısıldayarak.

İlk başta Emmy’nin beni duyup duymadığını bile bilmiyordum ama sonra, “Bu yüzden mi bugün ölü böcek gibi kıvrılmıştın?” diye sordu.

“Nasıl bildin?” diyerek iç çektim.

“Şanslı bir tahmin.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Senin kardeşin olduğu için sana bunu söylemem garip gelmez umarım ama bence o harika bir adam, gerçekten harika. Fakat ilişkimizin nereye varacağım bilmiyorum.”

“Neden nerede olduğunuz değil de nereye gidebileceğinizle ilgili olmak zorunda?” diye sordu Emmy.

“Tekrar sıkışmış hissetmek istemiyorum,” dedim. “Evliydim, aşk olayını denedim çünkü ona çaresizce ihtiyacım vardı. Hâlâ aşkı hayal ediyorum ama kendimi o kadar küçültüm ki, artık kim olduğumu bilmiyordum.” Konuşmaya başladığımda duramadım. “Ve şimdi bunu anladığımda, herkesin sevdiği türden bir insan olmadığımı fark ettim. Ben herkesin tahammül ettiği türden bir insanım.” Derin bir nefes aldım. “Ve bununla bir sorunum yok, kendimi seviyorum ama bunu ben anladıysam, Wes’in de anlaması an meselesi.”

Sesimin bu kadar korkmuş çıkmasından nefret ettim.

Emmy bana baktı. “Kendini seviyorsan, başkalarının da seni sevdiğine inanmak neden bu kadar zor?” Yine öne döndü ve söylediklerini düşünmem için beni yalnız bıraktı.

Cevabım yoktu.

Emmy ile aramızdaki sessizlik garip değildi. Düşünceli bir sessizlikti. Arkadaş sahibi olmak böyle bir şey miydi? Konuşabileceğin, seni zorlayıp düşündürebilecek biri olması? Seni bu derece önemseyen biri olması?

Geçtiğimiz manzaraya baktım. Rebel Blue'ya geldiğimizde kış değildi ama yer yer kar vardı. Şimdi Rebel Blue yemyeşil ve bereketliydi. Çam ağaçlarının gökyüzüne uzanmış hâli çok hoşuma gitmişti.

Atın üzerinde olmak sandığım kadar korkutucu değildi, muhtemelen Moonshine ve Emmy tüm işi yaptıkları içindi. Ben sadece oturmak zorundaydım ama bir gün kendi başıma yapmayı öğrenmek de fena olmazdı.

“Ada,” dedi Emmy bir süre sonra. “Yanlış anlama ama senden bir iyilik isteyeceğim.”

“Tamam,” dedim tereddüt ederek.

“Bunu yanlış anlamayı istemiyorum çünkü Wes’le ikiniz yetişkinsiniz ve ben karışmamaya çalışıyorum ama...” Derin bir nefes aldığını duydum. “Eğer o sadece bir mola yeriyse, ona son durakmış gibi davranma. Bundan kurtulamaz.” Bana bakmadı, bu yüzden başımı sallayarak onayladığımı göremedi.

Ben de bundan kurtulabileceğimi sanmıyordum.

A da dün gece benim yatağında uyuyakalmıştı. Uyurken sarılmayı seven biri değildi, kendi alanını severdi. Ancak geceleri hep bana yaklaşırdı ve ben uyanana kadar bebek koala gibi sarılırdı.

Dün gece saat ona kadar Büyük Ev'e dönmedi ve saat on bir buçuk civarında yatağıma girene kadar onu görmemiştim. Bir süredir Ada benim odamda kalmaktan çok kendi odasında kalıyordu ama geçen hafta her gece benim yatağında uymuştu.

Buna doyamıyordum.

Onun uyanmaya başladığını hissedebiliyordum. Erken kalkan biriydi ama benim kadar erken kalkmıyordu, çiftlikte büyümek insanı öyle yapıyordu. Saat dört buçuktan beri uyanıktım, yani neredeyse bir saattir uyanmasını bekliyordum.

Bu noktada, hayatım boyunca onu beklediğime emindim, dolayısıyla bir saat beklemek kolaydı.

Onu kendime daha sıkı çektim ve boynunu, dövmelelerini, alnını, kısacası her yerini öpmeye başladım. Gözlerini kapalı tutuyordu ama gülümsememeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedim ve boynuna bir öpücük daha kondurdum.

"Hayır, bilmiyorsun," diye inledi. "Uyumak istiyorum."

“Tatlım, uyanmak için güzel bir gün. Bugün Ryder Günü.”

Ryder Günü bir aile geleneği idi. Her yıl kutlardık. Tatiller arasında, Rebel Blue Çiftliği takviminde en önemli günlerden biriydi.

Ada’nın gözleri birden açıldı. “Ryder Günü de ne?”

“Annemle babamın tanıştığı gün,” dedim. “Annemin dar-madağın bir *Volkswagen Cabriolet* ile kasabaya geldiği ve babamın onu kurtarmaya gittiği, annemin de ona siktirip git-mesini söylediği gün.”

Ada’nın gözlerinin son kısımda parladığını gördüm. “Ger-çekten böyle mi tanıştılar?” diye sordu.

“Evet. Ertesi yıl aynı gün evlendiler, arka kapının hemen önündeki meşe ağacının altında.”

“Film gibi,” dedi Ada bana sokulurken. “Pekâlâ, Ryder Günü’nde ne yaparsınız?”

“Çoğunlukla yemek yeriz,” dedim. “Noel ve Şükran Günü gibi büyük bayramlarda babam çiftlik işçilerine izin verir, o günler çiftliği kendimiz işletiriz. Ryder Günü bizim günü-müzdür.”

“Ryder Günü sadece Ryderlar için mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Ryder Günü ailemiz içindir ama ailemiz sadece kan bağıyla bağlı olduğumuz kişilerden ibaret değildir,” dedim babamın sözlerini alıntılıyarak. “Bu yüzden Teddy ve Hank, yani onun babası, burada olacaklar. Cam de gelebilir ama nişanlısı henüz ortaya çıkmadı. Dusty evde olduğu için o ve Aggie de bir ara bize katılabilirler.”

“Sen de benim gelmemi istiyorsun?” diye sordu. Üstüne yuvarlandım ve ellerini başının üstüne tuttum.

“Evet,” dedim. “Lütfen.”

“Peki,” diye nefes verdi. “Madem kibarca istedin.”

Eğilip onu yavaşça, kararlı bir şekilde öptüm. Bacakların-dan birini belime dolayıp alt dudakımı hafifçe ısırıldı.

Siktir.

Onu daha sert öptüm ve ellerini bıraktım, böylece ellerimi

vücudunda gezdirebilirdim. Benim için çekici olan her şeyin toplamı olan o lanet olası çılgın vücudu... Parmaklarının sırtımda yukarı aşağı hareket ettiğini hissettim, ardından iç çamaşırlarımın bel kısmının altına kaydı.

“Ada,” diye mırıldandım dudaklarına doğru. Masumca kırdadığında bu ses doğrudan aletime gitti. O ses sadece benim içindi. “Bitiremeyeceğin bir şeye başlama.”

“İnan bana,” dedi. *“Bitirebilirim.”*

Bunu bana kanıtlamasına fırsat vermeden, telefonlarımızdan biri çalmaya başladı. Komodine baktım. Ada’nın telefonuydu. Uzanıp telefonu alarak ona uzattım.

“Bu kadar erken saatte seni kim arıyor?” diye sordum.

“Muhtemelen Evan’dır,” dedi. Evan’ın sahadaki son haftasıydı, bu yüzden ikisinin birlikte halletmesi gereken birçok şey olduğunu biliyordum.

Ada ekrana baktı ve yüzünün renginin attığını gördüm. “Bu... bu olamaz,” diye mırıldandı. Sanırım bunu yüksek sesle söylemek istememişti.

“Her şey yolunda mı?” Arayan kişinin kızım üzerinde yarattığı etki hoşuma gitmemişti. Birkaç saniye içinde neşeli hâlden boş bakışlara geçmesini izlemek rahatsız ediciydi.

Ada cevap vermedi. Sadece telefonunu tuttu ve çalmaya devam etmesini izledi. Telefon susana kadar konuşmadı. “Eski kocamdı,” diye fısıldadı.

Tamam, siktir et o herifi, diye düşündüm.

“Hâlâ görüşüyor musunuz?” diye sordum. Beni rahatsız ettiği için değildi, kendime yeterince güveniyordum. Arama beni rahatsız etmemişti ama Ada üzerindeki etkisi rahatsız etmişti. Eski kocası hakkında pek bir şey bilmiyor olsam da onu kapana kısılmış hissettirdiğini biliyordum ve bu yeterliydi.

Ada başını iki yana salladı. “Hayır, hiç görüşmüyoruz.” Boş boş önüne bakıyordu. “Son konuştuğumuzda ona iyi geceler demiştim. Ertesi sabah uyandığımda gitmişti. Bir hafta sonra postayla boşanma belgelerini aldım.”

Kahretsin. Bu çok acımasızcaydı.

Ada'yı kollarıma aldım ve bana yaslandığında içimi bir rahatlama kapladı. “Bunu hak etmedin,” dedim saçlarına doğru.

“Biliyorum,” dedi. “Söylediğin için teşekkür ederim.” Ellerimi onun kollarında yukarı aşağı ovuşturdum. Onu mu, yoksa kendimi mi sakinleştirmeye çalıştığımı bilmiyordum. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu.

“Ne olursa.”

“O gün dışarı çıktığımızda, bana kimsenin bilmediği bir şeyi bilmek istediğini söylemiştin.” Bunu söylediğimi hatırladım. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. “Uyandığımda o gitmişti ve kendimi rahatlamış hissettim. Sonrasında çok üzüldüm ama ilişkimiz bittiği için değil. Mutluluktan çok rahatlığı tercih ettiğim için kaybettiğim ya da rahatlık uğruna vazgeçtiğim tüm parçalarımı yitirdiğim için üzüliyordum. Kendim yerine sahte bir güvenlik hissine öncelik vermeyi seçmiştim.”

Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. “Kendimden utanıyordum. Hayatımın her yönünü onun kontrol etmesine izin vermiştim çünkü bunu yapacak özgüvenim yoktu. Hayatımda herhangi bir şeye sahip olma duygum yoktu, bu yüzden tamamen başka birine bağımlı olmam benim için önemli değildi. Hatta banka kartımızın şifresini bile bilmiyordum.”

Ada'nın daha az sert ve ateşli hâlini hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Artık bu özelliklerini daha da takdir ediyordum çünkü onun her şeyinin bir amaca yönelik olduğunu biliyordum.

“Sanırım,” diye iç geçirdi. “Sanırım Chance birine karşı güç sahibi olmak istiyordu ve ben bunu ilgilenilme olarak algıladım.”

Göğsüm ağrıyordu. Tek yapabileceğim ona daha sıkı sınılmaktı, ben de öyle yaptım. Bir süre daha yatakta kaldık ve ben, onsuz kollarımın ne kadar boş hissedeceğini düşünmemeye çalıştım.

Ryder Günü, en sevdiğim günlerden biri olma yolunda ilerliyordu. Beklenmedik şekilde duygusal bir başlangıcın ardından, Wes ve ben isteksizce yataktan çıkıp güne başladık. Wes, önce Loretta'yı kontrol edip sonra Gus'a çiftlikte birkaç işinde yardım etmeye gidecekti, ikisi daha sonrasında Ryder aile tatilini kutlamak için Büyük Ev'e dönecekti.

Wes ve ben giyinirken, bana Chance'i geri aramak isteyip istemediğimi ve ararken onun da yanımda olmasını isteyip istemediğimi sordu. Chance'in beni neden aradığını merak etmediğimi söylersem yalan olurdu ama onu geri aramak için yeterince merak etmiyordum.

Wes'e hayır dedim.

Acil veya önemli bir şey varsa -ne olabileceğini hayal bile edemiyordum- tekrar arar, mesaj atar veya benimle başka bir şekilde iletişime geçerdi.

Her şey bittikten birkaç ay sonra Chance bana ulaşır- sa ne hissederim diye düşünmüştüm. Boşanma belgeleri posta kutuma düştükten sonraki haftalarda onunla iletişime geçmeye çalışmıştım ama başaramamıştım. Benimle konuşmak istemiyordu, en azından şimdiye kadar, neredeyse iki yıl geçmişti.

O zamanlar, ondan bir tür kapanış gelirse rahatlayacağımı düşünmüştüm. Şimdiyse, geçen bir yıl boyunca kendim için oluşturduğum kapanışın daha önemli olduğunu düşünüyordum.

Peki bu beklenmedik telefon çağrısı karşısında ne mi hissettim?

Şok olmuştum ve buna hakkım da vardı.

Arayan adam hakkında ne hissetmiştim? Hiçbir şey. Boş bir hiçbir şey ya da incitici bir hiçbir şey değil, daha çok... kayıtsız bir hiçbir şeydi.

Wes'i düşündüğümde hissettiğim şeyin tam tersiydi ama henüz bunu düşünmeye, özellikle de Arizona'dan gelen teklin baskısı altındayken hazır değildim.

Mutfağa girdiğimde Amos'u gördüm. Gazete okuyordu ve toprak renginde olduğu için sağlıklı olduğunu düşündüğüm bir *smoothie** içiyordu.

İçeri girdiğimde, "Günaydın, Ada," dedi Amos.

Amos'u sabahları görmek nadirdi, saat gece üçte uyan-
dığına yemin edebilirdim. "Günaydın," diye cevap verdim.
"Yoksa Mutlu Ryder Günü mü demeliyim? Öyle bir şey var mı?"

Amos güldü. "Mutlu Ryder Günü."

"Kendi tatilini yaratmaya nasıl karar verdin?" diye sordum gülümseyerek. Gerçekten merak ediyordum ve Amos'u dinlemeyi seviyordum.

O da gülümsedi, sıcak ve nazik bir gülümsemeydi. Tezgâhın üzerinden bana bir fincan kahve uzattı. "Biliyor musun," dedi. "Bunu bana soran ilk kişi sensin."

"Gerçekten mi?"

* Kişinin zevkine göre meyve, sebze, yoğurt, süt, buz gibi malzemelerin *blender*'da karıştırılmasıyla yapılan yoğun kıvamlı ve soğuk içecek türü.
-en

Amos omuz silkti. “Çocuklarım Ryder Günü’nün olmadığı bir hayatı bilmiyorlar, bu yüzden nedenini hiç düşünmediklerini sanıyorum, belki sadece ne olduğunu ve kim olduğunu biliyorlardır.”

Onun yanındaki sandalyeye oturup kahvemden bir yudum içtim. “Dinliyorum.”

“Stella’nın fikriydi,” dedi Amos düşünceli bir şekilde. Stella. Amos’un rahmetli eşi, Wes’in annesiydi. Amos sandalyesine yaslandı. “Ben çocukken, babamın Çiftçiler Günü vardı, yani işten izin aldığı bir gün. Onun... benden farklı öncelikleri vardı.” Amos’un dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. “O nazık bir adam değildi. Anneme sadık değildi, beni ve kardeşlerimi pek umursamıyordu, bu yüzden Rebel Blue’yu miras aldığımda -ki en küçük olduğum için bu olmamalıydı- onun yaptıklarını yapmak istemediğime karar verdim.

“Stella bunu biliyordu,” diye devam etti Amos. “Bu yüzden ilk yıldönümümüzde Ryder Günü’nü önerdi. Bugün bizi, kurduğumuz aileyi ve bizim için önemli olan, bize değer veren yeri kutlamak için.” Amos’un gözleri yumuşamış, sesi coşkuyla dolmuştu. Eskiden Wes’in görüldüğü kadar iyi bir adam olduğundan şüphe etmiştim. Ancak Ryderlarla ne kadar çok zaman geçirirsem üçünün, hatta diğer ikisinden çok daha huysuz olan Gus’ın bile onları bu kadar çok seven ve onların iyi insanlar olmalarını sağlayan fedakâr bir babanın çocukları olduğunu o kadar çok anlıyordum.

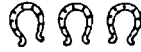
“Bu çok güzel,” dedim. “Beni bu eğlenceye dahil ettiğiniz için teşekkür ederim.” Sesimin hissettiğim kadar samimi çıktığını umuyordum.

“Hepimiz sizinle birlikte olmaktan mutluyuz,” dedi Amos. “Artık Rebel Blue’nun bir parçasısın.” Amos’un sözleri kalbi me işledi ve onları sonsuza kadar orada saklamak istedim. Benim Rebel Blue’nun bir parçası olduğumu söylemişti ama ben, Rebel Blue’nun benim bir parçam olduğunu hissediyordum.

Bu tuhaftı. Hayatım boyunca kendimi ait olmayan biri gibi hissetmişim, uyum sağlayamadığım ya da yalnız olduğum için değil, *başka bir yere* ait olduğumu hissettiğim içindi.

Sadece nereye ait olduğumu bilmiyordum.

Sanırım Rebel Blue'nun varlığından haberdar olmadan önce bile buraya özlem duymuş olabilirdim.

Birkaç saat sonra, Emmy'yle ben dışarıda masayı kurduk ve depodan ateş çukurunun etrafına koymak için daha fazla *Adirondack** sandalyesi çıkardık. Emmy, sanki onun için yapılmış gibi görünen kırmızı bir yazlık elbise giyyordu. Hazırlık yaparken *Bluetooth* hoparlörü açmıştı ve bilmediğim bazı *country* şarkıları çalıyordu.

“Rebel Blue’da *country* müziği sevmek zorunlu mu?” diye şaka yaparak sordum.

“Sayılır, evet,” diye cevapladı. “Ve eski tarz *rock and roll*.”

“İşte bak, onu severim.” Hoparlöre doğru elimi salladım. “Ama bu benim tarzım değil.”

“Hımm. Bakalım ne kadar sürecek,” dedi gülümseyerek. Sonsuza kadar sürecekti ama ona bunu söylemeye cesaretim yoktu. *Country* hayranı olmayacaktım.

Bazı şarkılar fazlasıyla akılda kalıcı olsa da.

Brooks ve Amos masaya yemekleri getirmeye başladı. Amos bütün gün yemek pişirmişti, Emmy de ona oldukça erken katılmıştı. Onlar çalışırken mutfağa girip çıkarak konuşmalarını dinlemiş, ara sıra sohbete katılmışım. Luke yaklaşık bir saat önce gelmiş ve onlara katılmıştı.

Wes’i sabahtan beri görmemişim ama bana mesaj atmış, Gus’la birlikte yakında geleceklerini söylemişti.

* Adını *Adirondack Dağları*’ndan alır. Geniş, düz kolçaklara sahip, eğimli sırtı ve oturma yüzeyiyle rahat bir dış mekân sandalyesidir. –e.n.

“Merhaba, Ryderlar!” Teddy’nin sesi arka kapıdan geldi. Her tabağın yanına çatal bıçakları yerleştirirken, kapıda duran onu görmek için başımı çevirdim. Önünde, tekerlekli sandalyede oturan bir adam görünüyordu, babası Hank olduğunu düşündüm. Gri saçları atkuyruğu yapılmıştı ve uzun bir sakalı vardı. Buradan bile teninin, elleri dahil dövmelerle kaplı olduğunu görebiliyordum. 1972’den kalma gibi görünen siyah bir *Led Zeppelin* tişörtü giyiyordu.

Kısacası, çok sert görünüyordu.

Kucağında bir gitar kutusu ve baston vardı.

Herkes Teddy ve Hank’e el sallarken Luke, tekerlekli sandalyeyi merdivenlerden güvenli bir şekilde indirmek için kapıya gitti. Amos’un ona doğru yürüyüp Hank’in elini sıkmasını izledim.

Emmy onun yanağına bir öpücük kondurdu. Teddy, Hank’i masanın başına, benim yanıma itti ve beni babasına tanıttı.

“Baba,” dedi. “Bu Ada. Wes’e yardım eden iç mimar.”

“Ah.” Başını salladı. “Wes’in vurulduğu kız.” Evet, bu adamın Teddy’nin babası olduğuna şüphe yoktu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

“Yemin ederim,” dedi Teddy inleyerek. “Sana bir daha hiçbir şey anlatmayacağım.”

Hank’in gözleri parladı. Teddy’ninkilerle aynı renkteydiler, gümüşü mavi. Yıpranmış ellerinden birini bana uzattı. Parmak eklemlerindeki dövmeleri fark ettim ama okuyamadım. “Memnun oldum, Ada. Ben Hank.”

“Şimdi terbiyeli oldu,” diye mırıldandı Teddy. Bana baktı, “Üzgünüm,” diye dudaklarını oynattı.

Hank’in elini sıktım. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim utangaç bir gülümsemeyle.

“Teddy bana senden çok bahsetti.”

“Belli oluyor,” dedim gülerek. “Ama ‘vurulmak’ doğru kelime mi emin değilim,” diye eklerken hissettiklerimi önemsiz göstermeye çalıştım.

“Ben eminim.” Bu Wes’in sesiydi. Arkamı döndüğümde Waylon peşinde, arka kapıdan bana doğru geliyordu. Geldiğini duymamıştım. Yeterince yaklaştığında, elini belime koyup şakağımı öptü. Onun dokunuşuna ve içimi kaplayan elektrik akımına o kadar odaklanmıştım ki, Wes’in herkesin önünde bana dokunduğunu, öptüğünü düşünmeye bile zamanım olmadı.

Ya da bundan hoşlandığımı, hem de çok hoşlandığımı gerçeğini.

Gus, Riley’yi omuzlarında taşıyarak kapıda belirdi. Beni görünce Riley el sallayarak, “Merhaba, Ada Althea Hart!” diye seslendi.

Kahretsin, bu çocuğun hafızası çok iyiydi. “Merhaba, Riley Amos Ryder,” diye cevap verdim. Gus, Riley’yi başının üstüne kaldırıp yere indirdi.

“Wes amcan geçen gün eve bir buzağı getirdi,” dedi Riley’nin saçlarını karıştırarak. Riley’nin gözleri sevimli bir şekilde büyüdü. “Evin diğer tarafındaki otlakta. Neden gidip merhaba demiyorsun?”

Riley cevap bile vermedi, bir ok gibi fırladı.

Gus da bizim çemberimize katılıp Hank’e elini uzattı. Hank elini tuttu. “Seni gördüğüme sevindim, Gus.”

“Ben de sevindim,” diye cevapladı Gus, sadece birazcık olsa da gülümsediğine yemin edebilirdim.

Teddy bana döndü. “Ada, beni çabucak çimdikleyebilir misin? Ya da yüzüme yumruk atabilir misin?” Kaşlarım çatıldı. *Ne?* “Babamla konuşan adam, uyku felci sırasında gördüğüm iblise çok benziyor ve o yaklaşmadan uyanmam lazım.”

Gus gözlerini devirdi. “Senin benimle ilgili gördüğün rüyaları dinlemek istemiyorum, Theodora.”

“Kâbuslar,” diye düzeltti Teddy.

Hank’e baktım, o da kızından Gus’a bakıp küçük bir gülümsemeyle tekrar kızına baktı.

“Cam geliyor mu?” Wes araya girdi. Gus ve Teddy’nin konuşmasını kesmezseniz, birbirlerine hakaretler yağdırmaya devam edeceklerini öğrenmiştim.

“Hayır,” dedi Gus iç çekerek. “Bir iş çıktı. Telefonda sesi iyi gelmiyordu ve hafta sonu Riley’ye bakabilir miyim diye sordu.” Gus başını salladı. “Açıkçası, onun için endişeleniyorum.”

“Baro sınavının sonuçları çıktı mı?” diye sordu Teddy. Gus’a karşı normalde kullandığı alaycı ve küçümseyici tonu yoktu, yerine Cam’e olan endişesi hâkim olmuştu.

“Bahsetmedi,” dedi Gus. Gus’ın Cam’i sadece çocuğunun annesi olarak görmediği belliydi. Gözlemlerime göre ikisi arkadaşta. Teddy elini uzatıp Gus’ın kolunu sıktı.

Gus ona baktı ama gözlerimi kırptığımda Teddy’nin eli tekrar yanına inmişti ve Gus başka yere bakıyordu. Her şeyi hayal etmiş olabilirdim.

“Eminim bir şeyi yoktur,” dedi Teddy özel olarak kimseye hitap etmeden. En azından, öyle görünmesini istediğini düşündüm. Yarın Cam’e mesaj atıp iyi olup olmadığını sormak için kafamda not aldım.

“Yemek hazır!” diye bağırdı Emmy. O, Amos ve Brooks son yemek tabaklarını getirip masaya koydular.

O kadar çok yemek vardı ki, hepsini nasıl yiyeceğimizi bilmiyordum. Patates salatası, kızarmış havuç, ızgara kabak ve mısır. Acılı yumurta, meyve ve ev yapımı ekmekler. Yemeği barbekü tavuk tamamlıyordu. Her şey mükemmeldi; yemekler, ortam, insanlar.

Hepimiz oturduk. Amos ve Hank masanın başındaydı. Gus Amos’un yanında, Riley onun yanında, sonra Emmy ve Brooks vardı. Masanın diğer tarafında Teddy babasının yanında oturuyordu. Sonra ben ve Wes vardık, Wes akşam yemeği boyunca bir elini masanın altında benim bacağıma koymuştu, bu Emmy’nin dikkatinden kaçmamıştı.

Yolda giderken söylediği şeyi düşünmemeye çalıştım, eğer hayatıma devam etmeyi planlıyorsam Wes'i son durağım gibi görmemem gerektiğini söylemişti. Ne demek istediğini anlıyordum ama Wes'te geçici olan hiçbir şey yoktu ve ona öyleymiş gibi davranmayı bilmiyordum.

Yine de bu durum, bunun kalıcı olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Bu düşünce midemi bulandırdı ve çatalımı aniden masaya bıraktım. Etrafta çok fazla konuşma vardı, bu yüzden Wes hariç kimse fark etmedi. O her zaman fark ederdi.

“İyi misin?” diye fısıldadı. Ben sadece başımı salladım ve ona elimden gelen en güzel gülümsemeyi verdim. Bana inanmadığını anlayabiliyordum ama ısrar etmedi. Sadece bacağını güven verici bir şekilde sıktı.

Akşam yemeği güneş batmaya başlayana kadar sürdü. Gökyüzü turuncu, pembe ve mor renklerle parılıyordu. Son birkaç ayda Wyoming'de birçok gün batımı görmüştüm ve her biri bir öncekinden daha güzeldi.

Akşam yemeğinden sonra Wes, Brooks ve Gus masayı topladılar. Battaniyeye *s'mores* için gerekli malzemeleri getirdiler.

Ateş çukurunun etrafındaki sandalyelere geçtik. Wes battaniyeyi kucağıma örterken, “Ee, ilk Ryder Günü'n nasıl geçti?” diye sordu. ‘İlk’ derken, sanki daha fazlası olacakmış gibi konuşması, kalbimin zıplayıp ardından düşmesine neden oldu.

“Sanırım Ryder Günü'nü sevdim,” dedim. Wes, benim gün batımına baktığım gibi bana baktığında koşup saklanmak istedim. Bana baktığında... o kadar çok şey hissediyordum ki...

Başımı çevirip Teddy'nin uzattığı çantadan bir marshmelov aldım. Hank, ateşin çıtırtısı eşliğinde gitarını çalmaya başladı. Onun bu kadar yetenekli olmasına şaşırdım. Çaldığı şarkı yumuşak ve güzeldi, neredeyse hüzünlüydü.

Sanki beni sarıp sarmalıyordu.

“Bu şarkı ne?” diye marşmelovunu ateşe tutan Wes’e sordum.

“*Let Me Call You Sweetheart*” diye hiç düşünmeden cevap verdi Wes. Boğazım düğümlendi ve Wes sadece soruma cevap vermiş olmasına rağmen, daha fazlasıymış gibi hissettirdi.

Wes daha fazlası gibi hissettiriyordu.

Bu yer, bu aile... Her şey daha fazlası gibi hissettiriyordu. O anda, neredeyse... sahip olmak istediğim geleceği görebiliyordum. Wes’in yanında, bu ateşin başında, yakın hissetmeye başladığım insanlarla çevrili bir gelecekti.

Kalbim, geçmişime bağlı olmayan bir gelecek için sızlıyordu.

Kaçmak kalbimi yaralasa ve ruhumu yorsa bile geçmişim, sıkışmış hissetmemek için bende kaçma dürtüsü uyandırıyor-du.

Şu anda burada olamazdım.

“B-ben iyi hissetmiyorum,” diye fısıldadım Wes’e. “Yatmaya gidiyorum.”

“İyi misin? Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “İyiyim. Sadece biraz dinlenmem lazım.”

Ayağa kalktım. Emmy beni patikada bulduğunda hissettiğim gibi kafam da aynı şekilde doluydu, her an boşalacakmış gibi geliyordu.

“Pes mi ediyorsun?” diye sordu Teddy. “Aggie ve Dusty daha gelmedi bile.”

Başımı salladım. “Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye tekrarladım. “Beni bugünlük aranıza aldığınız için teşekkür ederim, harikaydı.” Öyleydi ama harika şeyler uzun sürmezdi. Kimsenin dağılmakta olduğumu görmemesi için kapıya doğru yürüdüm.

“Bir şeye ihtiyacım olursa haber ver,” diye seslendi Emmy arkamdan. Cevap vermedim. Yürümeye devam ettim. Odama girip kapıyı arkamdan kapatana kadar durmadım.

Sırtımı kapıya dayadım ve yere çöktüm. Başımı kaldırdığımda kendi odama değil, Wes'in odasına geldiğimi fark ettim.

İç geçirdim. Burada kalamazdım, ayağa kalktım. Kapıyı açıp odama gitmek üzereydim ki Wes'in yatağında bir defter gördüm. Kahverengi derisini tanıdım. Onun eskiz defteriydi.

Neden odanın diğer tarafına geçip onu aldığımı, hatta açtığımı bilmiyordum. Belki meraklı. Ya da belki de beni rahatlatmak için Wes burada olmadığından bu en iyi seçenek gibi gelmişti.

Her neyse, defteri açtım. Defterin ortasına yakın bir sayfa açıldı. Wes'in çizimlerini hiç yakından görmemiştim, sadece uzaktan gördüğüm için ne göreceğimi bilmiyordum. İlk düşündüğüm şey, baktığım çizimin çok güzel olduğu oldu.

Tabii ki güzeldi.

Bir dizi gül, diken ve yaprak vardı. Gölgeleleri çok güzel ve cesurca çizilmişti. Stil bana tanıdık geldi ama nedenini tam olarak anlayamadım.

Sayfayı çevirdiğimde benzer bir çizim gördüm ama bu sefer güller renklendirilmişti. Kırmızı çok canlıydı.

Sayfayı tekrar çevirdim ve yine güller, dikenler, yapraklar gördüm. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Her sayfa sanki daha önce görmüşüm gibi bana tanıdık geliyordu. Ancak sayfayı tekrar çevirip güllerin, yaprakların ve dikenlerin bir kolla omuz çiziminin üzerine çizildiğini gördüğümde, bu görüntülerin neden tanıdık geldiğini anladım.

Onları her gün aynada görüyordum. Tam o anda kapı açıldı ve ben donakaldım.

Ona bakmak için dönmedim. Eskiz defterini kapatmadım. Sadece orada durup çizimlere bakakaldım.

Kapı kapandı ve birkaç saniye içinde arkamdaydı, o kadar yakındı ki ensemden nefesini hissedebiliyordum. Vücudumdaki her sinirde küçük şimşekler çakıyordu.

“Bu eskizler,” diye fısıldadım. “Bunlar...”

“Evet,” diye cevapladı ben cümlemi bitiremeden.

“Neden?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“Nedenini biliyorsun,” dediğinde gözlerimi sıkıca kapattım. Bu çok fazlaydı. “Tatlım, sorun ne?”

Bu, sorun değil, diye düşündüm. *Bu doğru olan şey.* Fakat ağzımdan çıkanlar bu değildi. “Bunu yapamam,” dedim ve ona döndüm.

“Nedenini söyle.”

“Çünkü birkaç hafta sonra gidiyorum, Wes. Bu asla kalıcı bir şey olmayacaktı.” Sesim boş çıkmıştı. İkna edici değildi. “Buna hiç başlamamalıydık.”

“Biraz mesafe yüzünden bitirmek mi istiyorsun?” diye sordu, sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi.

“Arizona’ya gidiyorum,” dedim işi kabul etmemiş, hatta Irie’nin e-postasına cevap bile vermemiş olmama rağmen. “Bir teklif aldım. Ağustos’ta başlamamı istiyorlar.”

Wes’in yüzü şaşkın, sonra incinmiş bir ifadeye büründü. “Neden bana söylemedin?”

“Çünkü bunun seninle bir ilgisi yok.” Sözlerim acı bir tada büründü. “Sen benim patronumsun. Bir proje için sözleşmem var. Proje bittiğinde işim biter. Hayatıma devam ederim. Yeni bir patronum olur.”

Wes’in yüzündeki incinmiş ifade öfkeye dönüştü. “Senin için sadece bunu ifade ediyorum, yani?”

“Bunu ve iyi bir seks partnerini.” Omuzlarımı silktim, ne kadar incindiğimi açık etmemeye çalıştım. *Kahrolası neyim var benim?*

Wes güldü ama gülüşünde hiç neşe yoktu. “Ah, demek bunu yapmaya çalışıyorsun, beni uzaklaştırmaya.” *Evet,* diye düşündüm. “Pekâlâ, ne olduğunu tahmin et, tatlım? İstedığın kadar beni uzaklaştırabilirsin ama hiçbir yere gitmiyorum.”

“Ama ben gidiyorum,” dedim. “Gidiyorum, Wes. Bunu neden anlamıyorsun?”

“Ve seninle lanet derecede gurur duyuyorum,” dedi Wes. “O işi hak ediyorsun. Kabul etmeni istiyorum. Hayallerinin peşinden gitmene engel olmayacağım.”

Yavaşça gözlerimi kııptım. Bu... beklediğim cevap değildi.

“Kafanın karışık olduğunu görebiliyorum.” Bana yaklaştı. “O zaman sana açıklayayım. Sana tapıyorum, Ada. Sen şüphesiz, tanıdığım en zeki ve azimli kadınsın. Mesafe gibi aptalca, aşılabilir bir şeyin seni benden almasına izin verirsem, dünyadaki en aptal erkek olurum.”

“Beni tanıımıyorsun bile.”

Wes derin bir nefes aldı. “Hava nasıl olursa olsun, ayaklarının ve ellerinin hep soğuk olduğunu biliyorum. Hafta sonları erken kalkmayı tercih ettiğini biliyorum çünkü öğleden sonra uyumaktansa kestirmeyi seviyorsun. Ekşi şekerleri sevdiğini ve kendini tekrarlamaktan nefret ettiğini biliyorum. Her zaman dakik olduğunu biliyorum ve *country* müziği sevmediğini söylediğinde yalan söylediğini biliyorum.” Bir dakika duraksadı. “Seni tanıyorum.”

“Hayır, tanıımıyorsun. Bunlar hep önemsiz şeyler. Küçük şeyler.”

“Küçük şeyler, büyük şeylerdir, Ada. Büyük şeyler onlardan oluşur. Seni tam olarak tanımiyor olabilirim ama tanımak istiyorum ve bunu yapmam için bana bir şans vermeni istiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Sen beni öyle istemiyorsun, Wes. İsteddiğini sanıyorsun ama istemiyorsun. Ben sana uygun kadın değilim.” Bunu söylerken kalbim parçalandı ve yere bakmak zorunda kaldım. Ona bakarsam ağlamaya başlayacaktım. “Ben gittiğimde bunu anlayacaksın. Sonra onu bulacaksın, senin kadar sıcak ve parlak birini.”

Sessiz kaldı ve bu sessizlik, sözlerimin ağırlığını hissetmemi sağladı. Beni ezip geçecek kadar ağırlardı. Birkaç saniye sonra, Wes’in parmağının çenemin altına girip beni ona bakmaya zorladığını hissettim.

Kızgın bakacağını sanıyordum ama öyle değildi. Samimi bir ifadeyle konuşmaya başladı. “Sen kendinin iyi, sıcak, parlak ya da insanların güneşi tarif etmek için kullandıkları diğer aptalca kelimelerle tanımlanamayacağını söylüyorsun ama ben senden güneş olmanı hiç istemedim.” Gözlerimi devirerek gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım. “Ben zaten aya sahip olmayı tercih ederim.”

Ona alaycı bir şekilde baktım. Onun saçmaladığını göstermeye çalışmak benim tek savunma mekanizmamdı. “Ben ay mıyım?” diye sordum alaycı bir şekilde.

“Sen aysın,” dedi. “Ben de gelgitlerim. Sen hiç çaba sarfetmeden beni kendine çekiyorsun ve ben de isteyerek sana geliyorum. Her zaman öyle olacak.”

Sonunda gözyaşlarım döküldü ve yere yığıldım. Wes önümde diz çöktü. “Bana karşı dürüst olmanı istiyorum, tatlım,” dedi. “Bunu istiyor musun? Beni istiyor musun?” O sorunun cevabını zaten bildiğini hissettim ama benim de bildiğimden emin olmak istiyordu.

Sesime güvenemeyerek başımı salladım.

“O zaman denemek için birbirimize borçluyuz.” Sessiz kaldım, gözyaşları yüzümden akıyordu. “Lütfen, Ada, denebileceğimizi söyle.”

“Tamam.” O kadar yumuşak bir sesle söylemiştim ki beni duyup duymadığını bile bilmiyordum. Ancak duymuş olmalıydı çünkü beni kollarına sardığında kendimi ona bırakarak eriyip gittim. Her ne kadar bunu ben başlatmış olsam da bu tartışmayı yapmak istemiyordum. Sadece başka ne yapacağımı bilmiyordum.

O gece geç saatlerde kollarında uykuya daldığımda, belki, sadece bir ihtimal, her şey yoluna girebilir diye kendimi inandırdım.

Her zaman adrenalin dolu şeyleri, kendimi yok edilemez hissettiren şeyleri sevmiştim. Kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissederdim. Bu yüzden eskiden korkusuzdum.

Ta ki Ada Hart'la tanışana kadar...

Artık kaybetmekten çok korktuğum bir şeye sahiptim.

Baby Blue'nun tamamlanmasına bir haftadan az bir süre kalmışken, ilişkimizde onu kaybetmenin gerçek bir olasılık hâline geldiği noktaya gittikçe yaklaşıyorduk.

Mesafe veya Arizona'daki iş hakkında endişelenmiyordum ama Ada'nın mesafeye bakış açısı beni endişelendiriyordu. Sanki mesafenin benim onu terk etmem için yeterli olacağını düşünüyordu.

Ona yaşadıklarımızın gerçek olduğunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum.

Ryder Günü'nden sonra denemeye karar vermiştik ve her şey yolunda gidiyordu. Hatta harika gidiyordu. Bunun bizim başlangıcımız olduğunu hissediyordum, sanki büyük bir şeyin eşiğindeydik.

Saat yediyi geçmişti ve Ada hâlâ Baby Blue'daydı. İşten sonra ona yiyecek bir şeyler almak için Büyük Ev'e dönmüş-tüm. Onu bugün henüz görmemiştim.

Sandviç, *Doritos*, *Sour Patch Watermelons* ve diyet kola-

sını paketliyordum ki babam mutfağa girdi.

Hâlâ iş kıyafetleri, kendine özgü siyah kovboy şapkası da dahil üzerindeydi.

“Weston,” dedi. “Bir dakikan var mı?”

“Ada’ya akşam yemeği götürecektim...” diye başladım ama babam elini kaldırdı.

“Uzun sürmez,” dedi. “Söz veriyorum.” Ben de başımı salladım ve devam etmesini bekledim. Tezgâhın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu.

“Bu evi inşa etmeye karar verdiğimde...” Babam eliyle evimizi işaret etti. “Tek istediğim eski Büyük Ev’i yıkmaktı.” Bu beni şaşırtmıştı. Babam, çiftlikteki birçok orijinal yapıyı korumak için çok çaba sarf etmişti. Sırf yapmak için yeni şeyler inşa etmememiz ya da bakımı daha kolay diye bir şeyin bakımsız kalmasına izin vermememiz onun için çok önemliydi. “Ama o evle ilgili çok güzel anılarım olmasa da bunu yapmaya kendimi ikna edemedim.”

“Sen o evde benim hiç göremediğim bir şey gördün,” diye devam etti babam. “Ve seninle çok gurur duyuyorum.” Bunu söylerken kot ceketinden bir zarf çıkarıp tezgâhın üzerine koydu.

Zarfı aldım. “Bu ne?” diye sorarken zarfı açtım.

“Evin tapusu,” dedi babam.

Donakaldım. Doğru mu duymuştum? “Tapusu mu?” diye sordum yavaşça, emin olamadan.

“Senin adına. O ev ve etrafındaki on beş dönüm arazi için.” Boğazım düğümlendi ve zarfı ellerimde sıktım. “Sana ait Rebel Blue’dan bir parça.” Gözlerim yaşardı.

“Ciddi misin?” Sesim titriyordu.

“Hayatım planlandığı gibi gitseydi, Rebel Blue benim olmazdı,” dedi babam. “Ve Rebel Blue’suz bir hayat...” Babamın sesi azaldı. “Hayat sayılmaz.”

“Bir gün August çiftliği yönetecek ve çok başarılı olacak,”

diye devam etti. Ben de başımı salladım. Daha doğru sözler söylenemezdi. Rebel Blue'yu yönetmeyi hiç istememiştim, bu Gus'ın hayaliydi. Ancak ben de bunun bir parçası olmak istiyordum. "Sen de bunun bir parçasına layıksın."

Yavaşça zarfı açtım, kâğıtları çıkardım ve adımı gördüm. Gerçekten benimdi. Gözyaşlarımı silmeye çalışarak tavana baktım.

Kendime, ailemin gurur duyacağı bir şey yapabileceğimi kanıtladığımı hissettim.

"Teşekkür ederim, baba," diyebilirdim sadece. "Bu... Bu... Teşekkür ederim."

"Seninle gurur duyuyorum, Weston." Sesi boğuktu. "Annem de gurur duyardı." Kahretsin, bu tam kalbime işleyen bir darbe gibiydi. Babam annemden bahsettiğinde, en samimi hâliyle konuştuğunu bilirdim.

Babamla bu anın tadını biraz daha çıkarmak üzere Ada için hazırladığım yemeği işaret edene kadar onunla biraz daha oturdum. "Onu bekletme," dedi babam.

Gülümsedim. İki kez söylemesine gerek yoktu.

Baby Blue'ya vardığımda, Ada oturma odasının duvarına yeni asılmış büyük bir aynanın plastik ambalajını çıkarıyordu. Aynanın üzerindeki plastik ambalajın tamamı çıkarılmamış olmasına rağmen, odanın çok daha geniş görüldüğünü fark ettim.

Burası çok güzeldi ama Ada Hart'ın yanında her şey soluk kalıyordu. Üzerinde eski bir tulumla siyah bir tişört vardı.

Aynada beni gördü ve yansıması bana gülümsedi. Onu güldüren tek kişi olmak çok hoşuma gidiyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana akşam yemeği getirdim." Çantayı kaldırdım.

"Yüzündeki o aptalca gülümseme de ne?" diye sordu. Çantayı yere koydum ve arkasına yaklaştım. "Ciddi misin?" dedi. "Yanakların patlayacak gibi görünüyor."

Kollarımı beline doladığımda bana yaslandı. Omzunu öptüm, tam güllerin ortasını. “Mutluyum,” dedim. Arka cebimden zarfı çıkarıp ona uzattım. Zarfı benden alırken gözleri kısıldı. Aynada zarfı açmasını izledim ve okuduğunda gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

“Vay canına,” dedi. “Wes, senin adına çok mutluyum.” Gözleri o kadar parlak ve ışıltılıydı ki neredeyse kör ediciydi.

Omzuna ve yanaklarına öpücükler yağdırıp ona sıkıca sarıldım. O da kıvranarak güldü. “Wes!” diye bağırdı. Tanrım, adımı söylediğinde onu çok seviyordum. Ellerimi vücudunda gezdirirken aynada gözlerimiz tekrar buluştuğunda bir şey değişti. Birdenbire, dünyanın en güzel kadınının bana yapıştığını ve göğsünün inip kalktığını fark ettim.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Ellerim kalçalarında durdu ve onları tekrar kendime çektim. Onun için çoktan sertleşmiştim. Kahverengi gözlerinin büyümesini, dudaklarının aralanmasını izledim.

Ellerimi tekrar vücuduna ve göğüslerine götürdüm. Bir tarafı, sonra diğer tarafı açmadan önce göğüslerini sıkmaktan kendimi alamadım.

Omuzlarından düşen askıları vücudundan aşağı doğru ittim. Ada tulumdan çıkabilsin diye diz çökmek zorunda kaldım.

Tanrım, teni çok yumuşaktı. Ayağa kalkarken parmaklarımı bacaklarının içinden hafifçe geçirdim. Tüylerinin diken diken olmasına memnuniyetle sııttım. Gömleğinin eteğine ulaştığımda, onu başından çekip yere attım.

Parmaklarımla çamaşırının bel kısmını kaydırdım ve aynada ona baktım. Yüzü çoktan kızarmıştı, gözleri cam gibi parlıyordu. “Baş döndürücü görünüyorsun,” diye fısıldadım.

Aynadan dönüp bana baktı. Elleri tişörtümün altına kaydığında sıçramamak için zor durdum. Bu kadın ve onun soğuk elleri... Bana anlamlı bir gülümseme attı. “Az önce sahip ol-

duğun evinde mi sevişeceğiz?” diye sordu cilveli bir şekilde ama kotumun şişkinliği bunu zaten ele vermişti.

“Tanrım, umarım öyledir,” diye inlediğim sırada tırnaklarını sırtımda aşağı doğru gezdiriyordu. Başının arkasını kavrayıp onu aynaya doğru bastırarak dudaklarına eğildim. Dudaklarımız birleşir birleşmez ikimiz de inledik. Ada bana sarılırken diğer elimle iç çamaşırını yana çekip çıkardım. Lanet olsun, benim için ıslanmıştı. Birbirimize alıştıkça, bedenlerimiz daha güçlü tepki veriyordu. Bu çok anlamlıydı çünkü daha önce beni onun gibi çıldırtan hiç kimseyle birlikte olmamıştım.

İki parmağımı içine soktuğumda alt dudağımı ısırdı. Omuzlarımı tutuş şeklinden tırnaklarının iz bırakacağını anlamıştım.

Dayanamıyordum.

Başparmağım klitorisine değdiğinde adım fısıldadı. Daha fazlasını istiyordum.

Parmaklarımı içinden çıkarmamla inledi. Kendi izimi bırakmayı umarak iki elimle kalçalarını sıkıca kavrayıp onu kaldırdım ve kanepeye doğru yürüyerek yatırdım. Vücudunu öpe öpe aşağı indim, dantelli beyaz sutyenini çıkarmak için durdum. Meme ucunu ağzıma aldığımda sırtı altımda kavislendi.

“Sana oral yapabilir miyim?” diye sordum tenine dokunarak.

“N-ne?” diye sordu, başını kaldırdığında sersemlemiş görünüyordu.

“Sana oral yapmak istiyorum, tatlım,” dedim. “Eğer izin verirsen, bu evin tapusunu hemen sana devredeceğim.” Şaka yapıyor olabilirdim ama emin değildim.

“Saçmalıyorsun,” diye nefes nefese konuştu Ada. Evet, saçmalıyordum. Beni bu duruma o getirmişti.

“Evet de, tatlım.” Göbek deliğinin hemen altına öperek

ellerimi kalçalarına götürdüm, sonra iç çamaşırının kumaşı üzerinden öptüğümde inledi.

“Evet,” dedi. “Lütfen, lütfen, lütfen,” diye tekrar etti.

“Ben dünyadaki en şanslı adamım,” diye inledim. İç çamaşırını bacaklarından aşağı çekip odanın diğer tarafına fırlattığım sırada göz ucuyla bir şey gördüm.

Bizdik. Aynada. *Hımm*.

Kanepeden kalkıp Ada’yı kanepenin kenarına sürükledim. “Ne yapıyor...” diye başladı Ada.

Önünde diz çöküp gömleğimi başımdan çıkardım. “Yukarı bak, tatlım. Manzarayı seyret.”

Bacakları omuzlarımda asılıydı ve onu kendime doğru çekerek uzun, şehvetli bir şekilde kadınlığını yaladım. Şaşkın bir ah sesi çıkardığında gülümsedim. O anda, bizim için hiçbir şeyin asla yeterli olmayacağını biliyordum.

Sadece ona dokunmuş olmama rağmen, kot pantolonumun içindeki aletim acı verecek kadar sertleşmişti.

Onu tekrar yaladıktan sonra kendimi tutmayı bıraktım. Yüzümü bacaklarının arasına gömdüm ve açlıktan ölüyormuş gibi onu yalamaya başladım.

Onun için gerçekten de öyleydim.

“Aman Tanrım, Wes,” diye inledi Ada. “Ah, *tanrım*.” Parmaklarını saçlarıma geçirip bacaklarını başımın etrafında kapattı. Ellerimle onları tekrar açtım. Klitorisini ağzıma aldığım anda kalçaları sallandı.

Ona baktım. Gözleri arkamdaki aynaya yapışmıştı. *Siktir*. Klitorisini daha sert emdim. Dudaklarının aralanmasını, başının geriye düşmesini izledim. Nefesi artık daha hızlı geliyordu. Yaklaştığını biliyordum.

Onu tadarken parmaklarımla becermeye başladım. Sıçrarken saçlarımı daha sıkı tuttu. Başlangıçta benim adımları haykırarak başlayan sesler, bir dizi inilti ve iç çekişe dönüştü.

Kadınlığı parmaklarımla etrafında sıkılaşıırken vücudu

kaskatı kesildi. Dilimin üzerine boşaldığını hissettim ve sonuna kadar onu boşaltmaya devam ettim. Ancak o kanepeye yığıldığında topuklarımın üzerine oturdum.

Ada'nın gözleri üzerimdeydi ve parmaklarımı yalayıp, ardından izlerini silmek için elimi ağızma götürürken yaptığım her hareketi izliyordu.

“Siktir,” diye fısıldadı. Kanepede yanına sürünerek uzanıp bir süre onunla yatmak niyetindeydim ama Ada'nın başka planları vardı. Yüzümü tutup ağızımı kendine doğru çekti. Kendi tadını alabiliyor mu diye merak ettim.

“Wes, içimde olmanı istiyorum,” dedi dudaklarıma karşı. “Ve tekrar izlemek istiyorum.”

Yüce Tanrım.

Dudaklarımı onunkilerden uzaklaştırdığımda boynumu öpmeye ve ısırmaya başladı, bir yandan da kot pantolonumun kemerini açmaya çalışıyordu. Bu sefer inleyen bendim.

“Tatlım,” diye inledim, ardından İngilizcedeki en kötü iki kelimeyi söyledim. “Prezervatifim yok.” Ne halt etmeye prezervatif almamıştım ki?

Aptal.

“Umurumda değil,” dediğinde donakaldım. “Doğum kontrol hapı kullanıyorum, ikimiz de temiziz.”

“Ada...” Tereddüt ettim. Onun baskı hissetmesini ya da o anın heyecanıyla pişman olacağı bir şey yapmasını istemiyordum.

“Lütfen, Wes.” Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirdi ve çamaşırlarımın üzerinden aletimi avuçladı. “Seni hissetmek istiyorum.”

“Orgazmın etkisiyle konuşmuyorsun, değil mi?” diye sordum. Şanslıydım ki, o iç çamaşırlarımı indirip elini aletimin etrafına dolarken kelimeleri ağızımdan çıkarmayı başarmıştım.

“Orgazm olsun ya da olmasın,” dedi ve boynumu yalayıp kulak mememi ısırıldı. Dizlerimin üzerine çökmediğim

için şanslıydı. “Bu, seni içimde hissetmek istediğim gerçeğini değiştirmez. Aramızda hiçbir şey olmadan.”

Siktir: Ada’nın her şeyini seviyordum ama özellikle bu yanını seviyordum. Cesur yanını. Barda beni öpen, benimle tartışan, her ortaya çıktığında beni itip kakarak dizlerimin üzerine çöktüren yanını.

Ardından onu sert ve ateşli bir şekilde öptüm. “Emin misin?” diye sordum.

“Evet, tüm kalbimle evet.” Dudaklarımın üzerinde gülümsemişliğini hissettiğimde onu aynaya doğru yürütmeye başladım.

Yaklaştığımızda onu çevirdim. “Ellerini aynaya koy, tatlım,” diye kulağına fısıldarken boynunu ısırdım.

Ada öne eğildi ve gözlerimiz aynada buluşmadan hemen önce avuç içleri aynaya değdi. “Bacaklarını aç.” Ellerimi sırtında aşağıya doğru kaydırıp içine girerken destek almak için kalçalarını kavradım.

Yavaş davrandım. Hem onun hem de benim için bunun uzun sürmesini istiyordum. Ada tüm bu süre boyunca beni izledi. Tüm vücudu kızarmıştı.

“Sen...” diye inledi ben daha da içine girerken. “*Büyük* hissettiriyorsun.” Kalçalarım istemsizce sallandı ve artık tamamen onun içindeydim.

Nefesim düzensizdi. Başımı omzuna koyarak gözlerimi kapattım. *Nefes al.* “Bize bak, Wes,” diye Ada iç geçirdiğinde başımı kaldırdım. “Ne kadar iyi görüldüğümüze bak.”

O anda ona olan hislerimi neredeyse ağzımdan kaçırıyordum ama dilimi ısırdım. Bunun yerine, içine girip çıkmaya başladım.

Tekrar. Tekrar. Tekrar ve tekrar.

Ada’nın inlemeleri çığlıklara dönüşüp ikimizin de vücudu titremeye başladığında bakışlarımızı birbirimizden çekmedik. “Yaklaştım, Wes. Çok yaklaştım.” Daha sert itsem de aynı hızda devam ettim ve Ada’nın gözleri dondu.

“Nereye boşalacağımı söyle,” dedim çünkü sadece başlangıçtan bahsetmiştik, sondan değil.

“İ-içime,” diye kekeledi Ada.

“Siktir,” diye hırladım. Ada’nın gözleri geriye kaymaya başladığında elimi uzatıp çenesini tuttum. “Gözlerin bende olsun, Ada.” Kahverengi gözleri aniden öne çevrildi. “Seni doldururken gözlerin bende olsun istiyorum.”

Ada’nın vücudu kaskatı kesilirken iç duvarlarının beni sıkıştığını hissettim. İkimiz de uçuruma doğru hızla ilerliyorduk ve ben pervasızca içine girip çıkmaya devam ediyordum. İnlemeler ve iniltilerle dolu bir denizde kaybolmuştuk.

İkimiz de zirveye ulaştığımızda vücudumuz titredi ve hareketsiz kaldı.

Bir süre sonra Ada ve ben kanepede birbirimize sarılmıştık. Bir elim saçlarında, diğer elimle başını okşuyordum. Göz kapakları yarı kapalıydı.

“Hımm,” diye iç geçirdi Ada. “Akşam yemeği hakkında bir şey mi demiştin?”

Kıkırdadım. “Beyninin hâlâ çalışıyor olmasına sevindim. Ben hallederim.” Ondan ayrıldım ve kanepeden kalkıp yerden çantayı aldım.

Ada’ya tekrar baktığımda kalbim yine deli gibi çarpmaya başladı.

Sıcak ve tatmin olmuş görünüyordu. Onu böyle hissettiren kişinin ben olduğumu bilmek, göğsümde ilkel ve sahiplenici bir duygu uyandırdı.

Ona geri döndüğümde çantayı kanepenin yanına bırakıp önünde diz çöktüm. Başımı kucağına koydum ve saçlarımı okşadı.

“Ada...” diye başladım. Kalbim çarpıyor, duygularım boğazıma kadar yükseliyordu.

“Ne oldu, kovboy?” diye sordu.

“Sana bir şey söyleyeceğim.” Başım hâlâ kucağındaydı. Bir şey söylemezsem pişman olacağımı biliyordum çünkü başka biriyle olmaktansa Ada Hart’ı beklemeyi tercih edeceğimi biliyordum.

“Tamam...” Ada’nın sesi endişeli geliyordu.

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım, böylece onun koyu renk, anlamlı gözlerine bakabilirdim. “Söylemek istediğim şeyi söylemeyeceğim çünkü henüz o noktada olmadığını biliyorum ama benim orada olduğumu bilmeni istiyorum. Ve beklediğimi.”

Gözleri yüzümü tararken kaçma dürtüsüyle mücadele ettiğini görebiliyordum. Bu iyiye işaretti, mücadele ediyordu.

Başımı tekrar kucağına koyarak ona nefes alması için yer açtım. Yine başımı okşamaya başladı. “Tamam,” dedi fısıldayarak. Alabileceğim en iyi cevaptı ve kalbim kabardı.

“Tamam,” diye cevap verdim.

Bugün büyük gündü. Baby Blue ilk kez gözler önüne çıkacaktı ve ben sakin olmaya çalışsam da başaramıyordum. Bitmiş bir projemizi gösterdiğimde her zaman biraz gergin olurdum ama bu seferki farklıydı.

Gerçekten farklıydı.

Bu proje benim için çok önemliydi. Kaliforniya'dan ayrılmam ve kariyerime başlamam için bir sıçrama tahtasıydı. Ancak aynı zamanda benden çok daha büyük bir şeydi.

Baby Blue bir ailenin parçasıydı. Sevdiğim, çok... sevdiğim adam için bir hayalin gerçekleşmesiydi. Bana benim için büyük hisler beslediğini ve benim de o noktaya gelmemi bekleyeceğini söyleyen adamdı.

Ona, o noktaya çoktan geldiğimi söyleyemezdim.

Eğer o noktaya gelmişsem, burada kalabileceğim anlamına geliyordu ve burada kalmak beni çok korkutuyordu.

Burada kalırsam asla ayrılmayacağımı biliyordum. Olacakları neredeyse görebiliyordum. Wes ve ben, onun arazisindeki küçük evlerden birini yenileyecektik. Pazar sabahları plaklar dinleyecektik, o resim yaparken ben de ellerimle yapacak bir şeyler bulacaktım. O Waylon'la top oynarken ben Loretta'nın yanında oturacaktım. Her yıl 2 Haziran'da Büyük Ev'e gidip Ryder Günü'ne katılacaktık.

Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu asla merak etmek zorunda kalmayacaktım çünkü Weston Ryder beni sonsuza kadar sevecekti.

O düşüncelerden kendimi sıyırdım. Bugün kendimi bu döngüye sokamazdım. Banyodaki lavabodan yüzüme su sıçrattım. Dolaptan bir havlu alıp yüzümü kuruladım. Aynaya baktığımda, Baby Blue’da geçirdiğim gece aklıma geldi. Önce Wes’in önümde diz çöküp beni yalarken sırtındaki kasların gerilmesini izlediğimi düşündüm. *Yukarı bak, tatlım. Manzarayı seyret.* Sonra aynada birlikte nasıl görüldüğümüzü ve içimdeyken nasıl hissettirdiğini düşündüm. *Gözlerin bende olsun istiyorum.*

Yanaklarımın kızardığını gerçek zamanlı olarak izledim. *Tanrım*, kendimi Wes gibi hissediyordum.

Tamam, Ada. Kendine gel. Birkaç kez zıplayıp omuzlarımı salladım. İşe yaramadı.

Sanki bir şeyin eşiğindeymişim gibi bugün her şey tuhaf geliyordu. Üç ay önce Baby Blue’ya ilk kez girdiğimde hissettiğim duyguyla aynıydı.

Wes’i barda ilk gördüğümde de aynı hissi yaşamıştım. Sadece o zaman fark etmemiştim.

Wyoming’e geldiğimden beri görünüşümde büyük bir değişiklik olmamıştı. Saçlarım biraz uzamıştı ve güneşte geçirdiğim zamanlar yüzünden birkaç çil çıkmıştı.

Görünüşümde somut bir değişiklik olmamasına rağmen daha hafif, daha mutlu görünüyordum.

Son üç ayımı sevdiğim bir işte geçirmiştim ve şu anda, bunun tek nedeninin bu olduğunu kendime söylemeye çalışıyordum. Ne de olsa sevdiğim işi her yerde yapabilirdim, bu yüzden daha mutlu görünmemin ve hissetmemin tek nedeninin bu olduğuna inanırsam, Tucson’daki işe gitmek çok daha kolay olacaktı.

Lanet olsun. Neden bu kadar çok duygu yaşıyordum? Ban-

yo aynasına bakarken içimden geçen bu sinir bozucu monologun bir sonu olmalıydı.

Bir kez daha derin düşüncelere dalmadan banyodan çıktım.

Girdiğim oda, her gece uyuduğum oda değildi. Açıkçası, burada en son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyordum.

Wes olmadan yatakta uyuyacağım düşüncesi beni üzdü. O her zaman çok sıcaktı ve donmuş ayaklarımı üzerine koyduğumda asla kızmazdı.

Hayır. Oraya gitme. Artık derin düşünmek yok.

Bir kot pantolonla düz, siyah ve kısa kollu bir gömlek giydim. Wyoming hakkında kesin olan bir şey vardı, o kadar kısa sürede hiç bu kadar çok mevsim yaşamamıştım, bazen bir günde dört mevsim birden yaşıyorduk. Buraya geldiğimde kalan az miktardaki kar çoktan erimişti, baktığım her yer yemyeşil ve bereketliydi.

Sonbaharda nasıl görüldüğünü merak ettim. Her şey yolunda giderse, Arizona'da hoş bir küçük pansiyonda çalışıyor olacaktım. Omuzlarım belirgin bir şekilde çöktü, olması gerekenin tam tersiydi. Ne zamandan beri hoş bir eski pansiyona heyecanlanmıyordum?

Weston Rhodes Ryder'dan beri. İşte o zamandan beri.

Bana karşı hislerini açıkça belli eden birçok şey söylemişti ama şimdi bunları düşündüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı.

İyi anlamda bir çarpma değildi.

Söylediği her şey -mesafenin önemli olmadığı, beni bekleyeceği, benim onun ayı olduğum- bir anda kafama doluştu ve başım dönmeye başladı.

Zamanlama daha kötü olamazdı.

Beynim onun sözlerini alıp onları olmadıkları bir şeye, daha önce duyduğum bir şeye dönüştürmeye başlamıştı. Başka birinden duyduklarıma...

Kontrolü şefkatle, bağımlılığı aşkla karıştırmama neden olan birinden duyduklarıma benziyordu. Birdenbire, tüm bu yanlış benzerlikler kafamın içinde *pinball* makinesi gibi dönüp durmaya başladı. Gerçek de oradaydı ama her şey o kadar hızlı geliyordu ki, hangisinin hangisi olduğunu anlayamıyordum.

Bir erkeğe tamamen ve yalnızca bağımlı olduğum bir durumdan kurtulmak için sadece iki yıl sonra aynı duruma düşmek için mi kaçmıştım? Kafes gibi hissettiğim yerden, yeni bir kafese hapsolmek için mi ayrılmıştım?

Yere çöktüm ve dizlerimi göğsüme çektim. Başımı kaldırdığımda, komodinin üzerinde arabamın anahtarlarını gördüm. Hâlâ çalışmayan arabanın anahtarlarıydı.

Wes tamir edeceğini söylemişti ama hâlâ yapmamıştı. Meşgul olduğu için olduğunu biliyordum ve tamir etmesini isteyip istemediğimi sorduğunda, öncelikli bir iş olmadığını söylemiştim. Ancak süremeyeceğim bir araba düşündüğümde, aklıma Rebel Blue'da ve onunla birlikte sahip olduğum aileden önceki hayatım geliyordu.

Wes iyi biriydi. Nazikti. Öyleyse neden bu kadar panik yapıyordum?

Çünkü bir kez kaçma dürtüsü duyduğumda, bunu durduramazdım. Wes durdurabilirdi ama şu anda burada değildi. Ne yaptığımı fark etmeden ayağa kalktım ve banyo kapısının arkasından küçük çantamı aldım.

Koridordan geçerken de garaj kapısını açarken de sakin dim. Maskem takılıydı ve deneyimlerimden biliyordum ki kayıp gitmeyecekti.

Wes'in eski kamyoneti, sürmeyi bilmediğim kamyonet kitli değildi ve anahtarlar koltuktaydı.

Sanırım vites derslerinin işe yarayıp yaramadığını görme zamanı gelmişti.

Yüzümde aptalca bir gülümseme olduğunu biliyordum ama umursamıyordum. Bugün benim günümdü ve hiçbir şey bunu mahvedemezdi.

Cidden, gökyüzü şu anda çökse bile, onu tutan dev yıkılsa bile umursamazdım.

Ada Hart'a sahiptim, kimin gökyüzüne ihtiyacı olurdu ki?

Son birkaç gündür Baby Blue'yu görmeme izin vermemişti çünkü neredeyse bitmiş olan ürünü sürpriz olarak saklamak istiyordu. Yapması gereken birkaç şey kalmıştı -birkaç mobilya, nevresim, bunun gibi şeyler- ama ikimiz de ailenin Rebel Blue'da görmek istedikleri başka parçalar olup olmadığını öğrenmek için onların da fikirlerini almak istiyorduk.

Ziggy'yi Büyük Ev'e geri götürdüm ve evin yanındaki küçük otağa bıraktım. Ada, Emmy ile at binmeye gitmiş olabilirdi ama benimle hiç binmemişti. O görüntü ilk kez zihnimde canlandığından beri bunu gerçekleştirmek için bir fırsat yaratmaya çalışıyordum.

Bugün bunun için mükemmel bir gün gibi görünüyordu. Sevgilimle birlikte Rebel Blue'da, birlikte inşa ettiğimiz yere doğru at sürmek? Üstelik benim arazimdeki yere? Evet, bu fikre bayılmıştım.

Ayrıca Ada ile gurur duyuyordum. İşinde çok iyiydi, inanılmaz yetenekliydi ve onunla herkese gösteriş yapmak için sabırsızlanıyordum. Açıkçası, Arizona'ya gidip orada da sihrini sergilemesini çok istiyordum.

Evet, bir plan yapmamız gerekiyordu. Konuk çiftliği gelecek yaza kadar açılmayacaktı, böylece ben onu Arizona'dayken ziyaret edebilir, o da istediği zaman buraya geri dönebilirdi.

Bunun sonsuza kadar böyle kalmasını istemiyordum ama uzun vadeli bir ilişki için kısa vadeli bir plan yapmak buna değerdı.

Büyük Ev'in ön kapısından içeri girdiğimde, bir şeylerin ters gittiğini hissettim ama ne olduğunu bilmiyordum. "Ada?" diye seslendim.

Cevap yoktu. Ah. İkimizin odasını da kontrol ettim. Ondan hiçbir iz yoktu.

Onun çoktan gelmiş olduğunu sanıyordum.

Ön kapı açıldığında ayak sesleri duydum. Mutfakta kim varsa onu görmek için koridordan ilerledim.

"...cidden mekanik boğa mı koyuyorsun?" Bu Gus'tı.

"Evet, biraz yeniden düzenleme yapmam lazım ama ikinci katın tamamı boş." Brooks da oradaydı.

"Yine de ikinci katta yürümek zorunda kalacak ilk kişiye acıyorum," dedi Emmy. "Onlara bir kayış takımı giydirip, dublörlerin kullandığı dev pedlerden getirmeliyiz."

"Orada bir milyon kutu var," diye karşılık verdi Brooks.

"Ve eminim zeminler çok daha az yapışkandır," dedim mutfığa girerken. "Merhaba," diye herkese selam verirken Emmy gelip bana hızlıca sarıldı.

"Selam, yabancı," dedi. "Seni yıllardır görmemişim gibi hissediyorum." Emmy'yi görmeyeli uzun zaman olmuştu. İşlerimiz pek kesişmiyordu ama neredeyse her gün konuşuyor-

duk; çoğunlukla Ada ile aramızda olanlar hakkında bana taciz mesajları gönderirdi.

Emmy geçen yıl eve döndüğünde, onun geri dönmesine alışmam biraz zaman almıştı. Gus ve benim için sanki ikimiz de kaçınılmaz olanı, onun tekrar gitmesini bekliyormuşuz gibiydi. Gitmemesine çok sevinmiştim. Üçümüz birbirimizi dengeliyorduk.

“Selam,” dedi Brooks. “Ada’nın arabası için sipariş ettiğin parça geldi. Kamyonetimde.”

Ada’nın arabasını tamir etmem bu kadar uzun sürdüğü için kendimi kötü hissediyordum. Ancak sorunun ne olduğunu bulmak için Brooks’un yardımına ihtiyacım vardı. Ne de olsa araba motorları onun *Rubik* küpü gibiydi ve bozuk şeyleri tamir etmeyi çok severdi. Çiftlikte her zaman tamirci olarak çalışmasının bir nedeni vardı. Ada’nın arabası için bir parçaya ihtiyacımız olduğu ortaya çıkmıştı ve 90’ların başlarında üretilmiş bir *Honda* için Meadowlark’ta yedek parça bulmak kolay değildi. “Teşekkürler, dostum. Çok minnettarım.”

“Babam nerede?” diye sordu Gus saatine bakarak. Saat tam vaktinden on dakika geçmişti ve bu Amos Ryder için geç sayılırdı.

Ayrıca Ada Hart için de öyleydi.

“Buradayım,” diyen babamın sesi arka kapıdan geldi. “Bugün yaşlı bir kısırak aldım. Onu ahıra yerleştiriyordum.”

“Baba,” diye inledi Gus. “Riley’ye bir at aldıysan, yemin ederim...”

Babam gülümsedi. “Aslında, o üç yaşlı atı ben kurtardım ve tesadüfen bir de evi olmayan yaşlı bir kısırak vardı.” Ahırda yer kalırsa, babam orayı doldurmayı severdi. Genellikle, hayatlarının geri kalanını sevgi ve güneşle dolu güzel bir yerde geçirmeleri için atlarla doldururdu.

Gus’ın gözleri kısıldı. “Ve bunun geçen hafta Emmy ile

ikinizin...” Kız kardeşime bir bakış attı. “Riley’nin kendi atı olması gerektiğini söylemenizle hiçbir ilgisi yok.”

“Hiç ilgisi yok,” dedi babam. “Ama onu orada bırakamazdım ve Riley, ona bakınama yardım etme teklifimi kabul ederse bu onun seçimi olur.”

“İkiniz de...” Gus babamı ve kız kardeşimi işaret etti. “Saçmalıyorsunuz.” Gus arkasını döndüğünde, babamın Emmy’ye göz kırptığını gördüm. Bu ikisinin ne planladığını merak ediyordum.

“Ee,” dedi Emmy konuyu değiştirerek. “Gidelim mi?” Saatileme tekrar baktım. Vakit gelmişti.

“Ada henüz gelmedi,” dedim.

“Orada bizimle buluşmayacağından emin misin?” diye sordu Emmy.

“Eminim.” Yani emindim. Ada’nın bugünü saat ve yer dahil takvimine yazdığını görmüştüm, iş söz konusu olduğunda takvimine çok bağlıydı. Telefonumu çıkarıp onu aramak için ailemden uzaklaşırken onlar konuşmaya devam ediyorlardı.

Telefonu çaldı. Çaldı ve çaldı. Sesli mesaja geçti. Tekrar denediğimde aynı şey oldu.

Panik yapmadan bir kez daha dene, diye düşündüm.

Bir kez daha denedim. Yine sesli mesaja geçti. Bu kez çalmamıştı, bu da telefonunu kapattığı anlamına geliyordu.

Omuzlarımın düştüğünü hissettim. Ya da belki de düşen kalbimdi, emin olamadım.

Kaçmıştı.

“Ona ulaşabildin mi?” diye sordu Emmy. Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamaktı. Nefes aldım ve aileme dönüp yüzlerine baktım.

Emmy ifademi görür görmez yüzü düştü. “Wes, ben...” O sözünü bitirmeden tekrar başımı iki yana salladım. Üzgün olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Buradan gitmem gerekiyordu.

İşte bunu yapacaktım. Emmy hariç herkes şaşkın bir şekilde bana bakarken, şapkamı askıdan alıp garaj kapısına doğru yürüdüm.

“Onun peşinden mi gidiyorsun?” diye bağırdı Emmy.

“Hayır,” dedim. “Onu bekleyeceğim.” Garaj kapısını açtığımda eski kamyonetimin yok olduğunu gördüm.

Vites kolu olan kamyonetti.

İşte benim kızım.

Her vites değiştirip durmak ya da o aptal debriyajla herhangi bir şey yapmak zorunda kaldığında kafamın içinde Wes'in "*Debriyaj, tatlım,*" dediğini duymasaydım, bu aptal eski kamyoneti şehirden çıkarmak çok daha kolay olurdu.

Ayrıca Wes beni aramaya başlamadan önce telefonumu kapatacak kadar öngörölü olsaydım da daha kolay olurdu.

Wes'in mutfakta ailesinin yanında durup, onlara orada olmadığımı ve gelmeyeceğimi söylemek zorunda kaldığını düşündüm.

Az önce "Meadowlark'a Hoş Geldiniz" tabelasını geçmek üzereydim ama şimdi tabelanın arkasını görüyordum. Tabela şu an Meadowlark'tan ayrıldığımı bildiriyordu.

Sınırı geçerken tüm vücudum tepki verdi. Titredi ve içimdeki güç çekildi.

Gerçekten istemememe rağmen, Emmy'nin söylediklerini düşündüm. "*Eğer gideceksen Wes'e son durakmış gibi davranma.*"

Kalbim göğsümde çarptı çünkü yaptığım şey tam olarak buydu.

Son birkaç haftayı Wes ile aramızdaki her neyse ona daha da derin kapılarak geçirmiştim, oysa aramıza mesafe koymaya çalışmam gerekirdi.

Çünkü onu terk etmek çok acıtıyordu.

Neden yapacağım dediğim şeyi yapmamıştım? Neden ondan uzak durmamıştım? Neden ayrıldığımda bizi ikimizin de incineceği bir duruma sürüklemiştim?

Kısa bir süre için olsa bile Wes'i istediğim içindi.

Ancak o kısa sürede, beklediğimden fazlasını almıştım.

Bu yüzden de tek kelime etmeden ayrılmıştım.

Tıpkı Chance'in bana yaptığı gibi...

Yaptığım şeyin bu olduğunun farkında değildim. Bunu kasten yaptığımı düşünmüyordum ama kamyonun sessiz kabinindeyken, sadece motorun sesi ve kalp atışlarımın eşliğinde kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissetmeye başladım.

Ona haber vermeden ayrılmakla, kalmam için verdiği mücadeleye katlanmak zorunda kalmayacaktım. Her iki dünyadan da en iyisini elde edebilirdim ve hiçbir parçayı toplamak zorunda kalmazdım.

Böylece geride bıraktığım enkaz da benim sorumluluğumda olmazdı.

Bu düşünce bir yük treni gibi çarptı ve *canımı yaktı*. Birinin bana yaptığını Wes'e yaptığımı fark etmek midemi bulandırdı.

Kamyoneti yoldan çıkarıp toprak alana çektim. Dururken debriyaja basmayı unutunca kamyonet tam da hissettiğim gibi titreyerek durdu.

Gözyaşlarım, kötü yamalanmış bir çatının sızıntısı gibi gözlerimden süzülürken çöktüm; başım direksiyona yaslandı.

Bedenim hıçkırıklarla sarsılıyordu. Nasıl birkaç saat içinde her şeyi bu kadar mahvedebilirdim? Birini istemekten onu terk etmeye nasıl gelmişim? Kendimi evimde hissetmekten kaçmaya nasıl geçmişim? Mutluyken nasıl kalbi kırık birine dönüşmüştüm?

Wes'e olan duygularımdan o kadar mı korkuyordum ki, sevmediğim birine dönüşmeye razı olmuştum? Mutlu olma ihtimalim beklediğimden farklı olabileceği için sevdiğim adamı terk ettiğim gerçeğiyle mi yaşamak istiyordum?

Hayır, bununla yaşamak istemiyordum.

Wes'i istiyordum.

Neredeyse iki yıl sonra onu ansızın arayıp cevap vermesini ummak istemiyordum. Chance'in beni neden aradığını hâlâ bilmiyordum, umurumda da değildi ama bunu yapabileceğini düşünmesi bile hoşuma gitmemişti. Wes için öyle bir insan olmak istemiyordum.

Üstelik en kötüsü de şuydu; eninde sonunda Wes'in beni affedeceğini biliyordum. Şimdi gidersem ve birkaç ay, bir yıl sonra geri dönersem, beni affedeceğini biliyordum. Beni affederek, ayrıldığım için hissettiğim yükü ve suçluluk duygusunu ortadan kaldırıacaktı.

Her şeyi yoluna koyacaktı.

Ne de olsa Wes çok şefkatli, nazik ve kibardı. Başkaları için çok ağır olan yükleri sık sık tek başına taşırdı. Tanınmak ya da övülmek için değil, sadece önemsedığı için bunu yapıyordu.

Bunu yapmasına izin veremezdim. Ne benim için ne de bunun için.

Sonuçta bu, yani terk etmek, hayatımda yaptığım en aptalca şeydi.

Wes bir keresinde bana ay olduğumu söylemişti ve ben onunla dalga geçmiştim. Oysa haklıydı. Ben aydım ve ay, güneş olmadan parlamazdı.

Benim güneşim ise Wyoming'deki Meadowlark'taydı.

Bu bir hataydı.

Geri dönmek zorundaydım. Onu terk etme kararımı devam ettiremezdim. Bunu yapmak istemiyordum.

Rebel Blue Çiftliği artık benim evimdi. İlk kez bir yere ait hissettiğim yerdi ve ayrılmayı düşünmekle aptallık etmiştim.

Debriyaja bastım, motoru çalıştırıp kamyoneti yol kenarından çıkardım. Toprakla taşlar uçuşuyordu ve Meadowlark'ta hiç polis arabası görmediğim için gökyüzüne sessizce şükrettim.

Doğru yöne girdikten sonra etrafımdaki dünyayı hayranlıkla izledim. Wyoming'deki dağlarla ağaçlar sanki arkadaşlarım gibiydi. Sanki beni alkışlıyorlardı ve Wes'e daha çabuk ulaşmam için rüzgâra arkamdan esmesini söylemişlerdi.

Düşündüğümünden daha uzağa gitmiştim. Dağlar ve arkalarında batan güneşin eşliğinde neredeyse otuz dakika geçtikten sonra uzaktan "Meadowlark'a Hoş Geldiniz" tabelasını gördüm.

Yaklaştıkça tabelanın hemen önünde tanıdık bir kamyonet fark ettim.

O kamyonet olamazdı.

Fakat öyleydi. Bir kovboy kamyonetin kaputunda oturuyordu ve yanında, yerde beyaz tüy yumağı duruyordu.

O kovboyu ve köpeğini her yerde tanırdım.

Bugün ikinci kez kamyoneti yolun kenarına çektim. Durduğumda Wes'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Onunla göz göze gelmeden önce derin bir nefes aldım. Kızgın ya da üzgün görünmesinden endişeleniyordum ama öyle değildi.

Gülümsüyordu. Gamzeleri belirgin bir şekilde görünüyordu.

O kamyonetinin kaputundan kayarken ben de kamyonetimden indim ve Waylon bana doğru koştu. Bana ulaştığında eğilip onun büyük, kabarık kafasını okşadım.

"Güzel kadınlara zaafı var," dedi Wes gülümsemeye devam ederek.

Bunu tanıştığımız gece söylediğini hatırladım, o yüzden o zaman olduğu gibi cevap verdim: "Bu replik senin için hiç işe yaradı mı?"

"Geri geldin, öyle değil mi?"

Birbirimize koşmadık. Olağanüstü bir kozmik anda çarpışmadık. Yavaş, sıradan adımlarla birbirimize doğru yürüyüp ortada buluştuk.

“Merhaba,” dedim nefes nefese.

“Merhaba.” Hâlâ gülümsüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Geri döneceğimi bilmesine imkânı yoktu.

“Seni bekliyordum.” Ancak bir şekilde biliyormuş gibiydi.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden özür dileyerek başlamaya karar verdim. “Kaçtığım için özür dilerim.” Wes başını salladı ama hemen cevap vermedi.

Gülümsemesi biraz soldu. Düşünüyormuş gibi görünüyordu, kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. “Ada,” dedi tereddütlü bir sesle. “Sana, istediğin bir şeyi yapmamanı sorun etmeyecek türde bir adam olduğumu düşündürdüysem özür dilerim.”

Şimdi muhtemelen şaşkın görünen bendim.

“Arizona’ya gitmeni istiyorum. Eğer istediğin buysa, o işi almanı istiyorum,” dedi Wes.

Ben de bunu istiyordum. Rebel Blue’da çok şey öğrendiğimi hissediyordum ve aynı şeyi başka bir yerde denemek istiyordum. Hayatı yeniden canlandırmak, insanların ait olduklarını hissedebilecekleri mekânlar yaratmak istiyordum.

Ancak daha çok istediğim başka bir şey vardı. “Seni istiyorum,” dedim. “Seninle olmak istiyorum.”

Wes beni anlamamış gibi inceledi. “İkisini de alabilirsin. Benimle iş arasında seçim yapmak zorunda değilsin. Bir şeyi elde etmek için başka bir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin,” dedi birkaç saniye sonra.

Yavaşça gözlerimi kırptım.

“Arizona’ya gidebilirsin. İstediyin yere gidebilirsin,” dedi. “Ben de mümkün olduğunda sana gelirim. Sonra, projen bittiğinde eve gelebilirsin, herkes işini bitirince yaptığı gibi.”

Onunla o kadar uzun süre birlikte olmak istediğimi belli ederek, “Bunu sonsuza kadar yapamayız,” diye cevap verdim.

“Biliyorum.” Başını salladı. Elini kaldırıp saçımı kulağı-

mın arkasına koydu. “Eninde sonunda bir şeylerden vazgeçmek gerekecek ama şu anda değil, bu yüzden zorlamaya gerek yok.”

Ona sarıldım. Beni öylece tutarken bir eliyle başımın arkasını okşadı. “Ciddi misin?” diye omzuna fısıldadım.

“Her kelimesinde,” derken dudaklarını saçımda hissettim.

Geri çekilip Wes’e baktım. Kendimi durduramadan, “Seni seviyorum,” dedim ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümün kızardığını hissettim.

Wes’in gamzeleri büyüdü, yeşil gözleri parladı. “Bunu ilk ben söylemek istiyordum.”

“Söylemene gerek yoktu.” Omuz silktim. “Bana gösterdin.”

Ardından beni öptü, yavaşça ve özenle, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi. Üstelik birçok yönden öyleydi çünkü bu, hayatımın başlangıcıydı. Wyoming’e geldiğimde tam da bunun eşiğindeydim.

Alnımızı birbirine yaklaştırdık. “Seni seviyorum, Ada. Sana bunu göstermeye devam edeceğim ama sana söylemem de gerekiyordu,” dedi Wes. Onu tekrar öptüm. “Ve eğer bir daha kaçmak istersen, en azından ilçe sınırları içinde kalmanı rica edebilir miyim?”

Güldüm. Barda gözlerimiz ilk kez buluştuğundan beri, Wes’in beni kimsenin göremediği bir şekilde görebildiğini hissetmiştim ve bu soru bunu kanıtlıyordu. Korkmuş olduğumu biliyordu, yine de beni seviyordu.

Beni tam olarak olduğum gibi görüyor ve buna rağmen değil, bu yüzden seviyordu.

Hem hayatlar söz konusu olduğunda güneşin sıcaklığında keyif yapmak, bir ömrü geçirmek için oldukça iyi bir yol gibi görünüyordu.

SON SÖZ

Sekiz Ay Sonra

Jackson havaalanında Ada'yı bekliyordum. Ayaklarımın ucunda zıplıyor, parmaklarımı oynatıyor ve sürekli şapkamı düzeltiyordum. Onu görmeyeli yaklaşık iki ay olmuştu; temmuz ayında Rebel Blue'dan Tucson'a gittiğinden beri en uzun ayrılığımızdı.

O zamandan beri Utah ve New Mexico'da da projeler tamamlamıştı. Hepsi konaklama projeleriydi; hanlar, pansiyonlar, o tür şeyler. Kendine uygun bir alan bulmuştu ve bu işte çok iyiydi. Her yere birkaç kez onu görmeye gitmiştim, bu da hayatımda hiç olmadığı kadar Wyoming'den uzak kaldığım anlamına geliyordu.

Utah'ta, birkaç ulusal parkı keşfetmek için uzun bir hafta sonu bile geçirmiştik. Bryce Canyon en sevdiğim yerd.

Gittiğimiz yerler çok güzel olsa da Wyoming her zaman benim evim olacaktı ve Ada bunu biliyordu. Ayrıca hazır olduğunda, Meadowlark'la benim kalıcı olarak eve dönmesi için onu bekliyor olacağımızı da biliyordu.

Ada, işleri arasında her zaman olduğu gibi birkaç haftalığına Rebel Blue'ya geri dönüyordu. Onu düşünerek Rebel

Blue'nun uzak köşesindeki bir kulübeyi yenilemeye başlamıştım. Hâlâ orayla Büyük Ev arasında gidip geliyordum. Babam nedenini sorduğunda, Ada olmadan yeni evin ev gibi hissettirmediğini söylemiştim.

Tanrım, onu özliyordum.

Yapacağımızı söylediğim şeyi yapmış ve bunu başarmıştık. Ancak lanet olsun ki kolay olmamıştı. Ada gittiğinde, hayatımda ve ruhumda onun şeklinde bir boşluk kalıyordu.

Fakat o boşluğu onunla ve bizimle ilgili anılarla dolduruyordum. Hayallerinin peşinden koşması ve istediğini yapmasıyla duyduğum gururla dolduruyordum. Hem tamamen sıradan hem de olağanüstü hissettiren bir sevgiyle dolduruyordum.

Hayatım boyunca Ada'yı beklemiştim. Neden âşık olamadığımı ya da âşık olmak istemediğimi otuz yıl boyunca merak etmiştim. Otuz yıl beklemek çok uzun bir süreydi ama sonunda ona kavuşmak için her şeyi yeniden yapardım.

Üstelik bunu yapmıştım. Ona kavuşmuştum.

Biz sonsuza dek sürecektik bir şeydik.

Parlak siyah saçları ve en sevdiğim güllerle bana doğru koşarken düşündüğüm şey buydu. Kendimi hazırlayamadan çantasını yere atıp kollarıma atladı ve bacaklarını belime doladı. Biraz sendeledim ama çabucak toparlandım.

Öpüşmedik. Yani henüz.

Onu sıkıca sarıp yüzümü boynuma gömdüğümde o da aynısını yaptı. Bir saniye öyle, birbirimizin nefesini içimize çekerek kaldık. Her görüşmemizde, sanki birbirimizin gerçek olduğunu hatırladığımız bir an yaşıyorduk.

“Seni özledim,” diye fısıldadı.

“Hoş geldin, tatlım.”

Geri çekilip kahverengi gözleriyle benimkilere baktı. Her zamanki gibi birbirimize baktık. New Mexico'dan gelmişti ve çok fazla dışarıda vakit geçirmiş olmalıydı çünkü çilleri geri çıkmıştı.

Gözleri bir saniye benimkileri aradıktan sonra dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. İlk hamleyi onun yapması beni çok etkiledi. Barda gömleğimi kavrayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığı gece aklıma geldi.

Bana ne yapıyorsun, diye sorduğumu hatırlıyordum.

Onu beş dakikadır tanıyordum, “tanımak” çok güçlü bir kelimeydi, farkındaydım ama o beni çoktan ele geçirmişti.

O kadar uzun süre öpüştük ki, yoldan geçenler bize bağırıp ıslık çalmaya başladı. Kızardığımı biliyordum ancak umursamıyordum.

Sonunda benden ayrıldığında, dudaklarının dudaklarımdan ayrılmasına üzüldüm ama şimdilik alnının alnıma değmesi yeterli olacaktı.

“Seni özledim,” dedi yine.

“Seni seviyorum,” diye cevap verdim. “Ve seni deli gibi özledim.”

“Bir daha bu kadar uzun süre ayrılmayalım, anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedim. Hayatımda yaptığım en kolay anlamaydı. Son bir kez belimi sıkarak bacaklarını çözdü ve yere indi.

Çantasını alıp kolumu omzuna attım, bagaj alım yerine doğru yürüdük. Kız arkadaşım hafif valiz yapmazdı. “Bu sefer kaç valizin var?” diye sordum. Bazen eve çok eşya getirirdi, antika eşyalar falan.

“Sadece iki tane.” Bana gülümsedi. Döner bagaj alanında görüldüğünde ilk çantasını tanıdım, Rebel Blue’ya getirdiğiyle aynıydı. Şimdi havayolunun turuncu “ağır” etiketlerinden biri yapıştırılmıştı.

Aynı etiketin yapıştırılmış olduğu bir sonraki çantasını gösterdi. *Tanrım.* İkisini de kaldırmadan önce bacaklarımla kaldırmam gerektiğini zihnimde not ettim.

Çok ağırlardı.

“Biliyor musun,” dedim. “Eğer uçağın düşerse, bu iki canavarın yüzünden senin suçun olur.”

Ada, bu çok da önemli değilmiş gibi elini salladı. “Evimiz için aldığım nadir bulunan eski *Pyrex* karıştırma kâseleri bu riski almaya değerdı.”

Evimiz.

Bunu ilk kez söylemiyordu ama her söylediğinde ilk kez söylüyormuş gibi hissediyordum. Ada Hart’ın benim, benim de onun olduğum gerçeğini asla kabullenemeyeceğimi düşünüyordum.

“Sözüne inanıyorum,” dedim ve kamyonetin yolcu kapısını açtım. İçeri girmeden önce bana hızlıca bir öpücük verdi. Diğer tarafa geçip içeri girdim. Ada tam da istediğim gibi hızla koltuğun üzerinde kayarak yanıma oturdu.

James Taylor’ı açtım, Meadowlark ve Rebel Blue’ya doğru üç saatlik yolculuğumuza başladık. Ada’nın son projesi ve bulduğu taşları mutfak duvarıyla duş zeminleri gibi tasarım öğelerine dahil etme konusundaki yeni tutkusu hakkında konuştuk. Bu yaz Baby Blue’da binicilik rehberliği için tuttuğumuz kovboylardan bahsettim.

Artık konuk çiftliğinin gerçek adı olan Baby Blue, 15 Haziran’da resmî olarak açılacak ve ağustosun son haftasına kadar haftalık geziler düzenlenecekti. Konuklarımız her gün ata binme, yürüyüş, balık tutma ve umarım dinlenme imkânına da sahip olacaktı. Her hafta için rezervasyonlar çoktan dolmuştu. Ada’nın sosyal medya hesapları bize çok sayıda insan yönlendiriyordu.

İşe aldığımız sezonluk kovboylar ve rehberler harikaydı. Rebel Blue çevresinde çiftlik çalışanlarının işlerini engellemeyecek şekilde kullanacakları parkurları belirlemiştik ancak konukların inatçı ineklerle karşılaşma olasılığı hâlâ oldukça yüksekti.

Sanırım bu da çiftlik deneyiminin bir parçasıydı.

“AçılıŖta burada olacak mısın?” diye sordum, onun açılıŖta olmasını ne kadar çok istediğimi belli etmemeye çalıŖmıŖtım ama o muhtemelen zaten biliyordu.

Kendini yükseltip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Hiçbir Ŗey için bunu kaçırmam,” dedi. “Ayrıca, iç mekânın mükemmel olduğundan emin olmalıyım.”

Rahatlama ve sevinç beni sardı. Birlikte inşa ettiğimiz bu yere gelenleri o karşılayacaktı. İkimizin de hayallerinin başlangıç noktası olan yerdı.

Ada, kısa süreli kaçıŖından döndükten sonra aileme Baby Blue’yu göstermiŖtik. Her santimetrekaresini çok sevmiŖlerdi. Özellikle giriŖin duvarını süsleyen tabloyu. Annemin tablolarından biriydi. Büyük bir tabloydu, muhtemelen 120 x 180 cm boyutlarındaydı ve Rebel Blue Çiftliği’nin gün batımında çekilmiŖ bir fotoğrafını gösteriyordu.

Babam onu görünce gözleri doldu. Emmy ve Gus’ın da öyle.

“Peki ne zaman tekrar yola çıkıyorsun? Bir sonraki işin hazır mı?” diye sordum. Henüz bu konuyu konuşmadığımızı fark ettim. *FaceTime*’larda, telefon görüşmelerimizde veya mesajlarımızda hiç bahsetmemiŖti. Normalde, bir işin bitmesine yaklaşık iki ay kala yeni işini ayarlamıŖ oluyordu.

Cevap vermek yerine, “Kenara çek,” dedi, bu garipti ama dediğini yaptım. Kamyonet Meadowlark’ın hemen dışındaki toprak kenara çekilince, Ada vücudunu bana doğru çevirdi ve elini yüzüme koydu.

“Ben... yola çıkmıyorum.”

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Söylediğini düşündüğüm Ŗeyi mi söylüyordu?

Kahverengi gözleri yumuşak bir ifadeyle, “Hayallerimin peşinden gitmeme asla engel olmayacağımı söylemiŖtin. Sen benim hayallerimsin, Wes. Sen, Waylon, Loretta ve Baby Blue,” dediğinde nefesim kesildi. “Poppy Mallow Otel’e ulaş-

tım. Oradaki birkaç odayı yenileyeceğim. Hayallerimin peşinden gittim ve onlar beni sana geri getirdi.”

Sonra onu öptüm. Çılgınca ve inanılmazdı. Kalıyordu.

Sonsuza kadar.

Ada kollarını boynuma dolayıp bedenini bana doğru çekti. Öpüşmemiz çılgınca olmaktan çıkıp arzulu bir hâle dönüştüğünde gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Ellerimi sıkı siyah tişörtünün altına soktum ve sırtını yukarı aşağı okşayarak ona tekrar dokunmanın tadını çıkardım.

Lanet olsun, tam bir cennetti.

Dilimi ağzına soktuğumda inledi. Tanrım, sesini özlemiştim. Onu seviyordum. Onun her şeyini seviyordum; vücudunu, zihnini. Ellerini kemerime götürdü. “Ada,” diye uyardım.

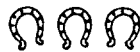
“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum, Wes.” Adımı her söylediğinde aletimin sertleştiğini itiraf etmekten utanmıyordum ve bunun sonsuza kadar böyle olmasını umuyordum. Boynunu öperek aşağı indim ve boğazıyla omzunun birleştiği yeri ısırdım.

Onu koltuğa yatırdığımda, göğsümdeki vahşi atlar dört nala koşmaya başladılar. Onun içine girerken mükemmel göğüslerinin hareketlerini görebilmek için tişörtünü kaldırdım. Gözlerinin geriye dönmesini ve dudaklarının aralanmasını izledim.

“Siktir, Ada,” diye inledim. “Sürekli seni hayal ediyorum. Birlikteyken hissettirdiklerin hakkında.” Nefesi hızlı ve boğuktu. “Rüyalarım gerçeğe yaklaşıyor bile.”

Beni öpmek için aşağı çektiğinde şapkamı çıkarmak istedim ama elini göğsüme koyarak beni durdurdu. “Kovboy şapkasını çıkarma,” dedi kalçalarımı titreten şeytani bir gülümsemeyle.

Şapkayı çıkarmadım.

Rebel Blue'ya vardığımızda neredeyse iki saat geçmişti. Güneş dağların arkasında batıyordu ve kendimi dünyanın zirvesindeymiş gibi hissediyordum.

“Umarım hiçbir şeyi kaçırmamışsızdır,” dedi Ada endişeyle. “Girişlerini kaçırsak çok üzülürüm.”

“Kaçırsak,” dedim gülümseyerek. “Senin suçun.” Aslında hiçbir şeyi kaçırmadığımızı biliyordum. Planladığım gibi Ada'nın eşyalarını evimize bırakacak vaktimiz yoktu ama Brooks'la Emmy on beş dakika daha gelmeyecekti.

Kamyoneti Büyük Ev'in önünde durdurdum. Teddy, Gus ve Dusty çoktan gelmiş gibi görünüyordu. Kamyonetten indiğimizde parmaklarımı Ada'nın parmaklarının arasına geçirdim.

İçeride yumuşak bir *country* müziği çalıyordu. Müzik sesini aşan sesler duyuyordum ve Brooks ile Emmy'nin en sevdiği yemeklerin kokusunu alıyordum. Tavuk güveç, patates püresi, taze ekmek, ballı havuç.

Hepsi harikaydı.

Ada'yla mutfığa girdiğimizde babam, Hank, Gus, Riley, Teddy ve Dusty bizi karşıladı. Ada'ya gülümsemeler, kucaklamalar ve hoş geldin sözcükleri yağdı. Herkesi kucaklamasını izledim. Gülümsemesi içtendi. Bizi ilk gördüğünde yüzünde beliren profesyonel gülümsemeyi en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum.

Ada buraya aitti ve herkes bunu biliyordu. “Biraz geç kaldınız, değil mi?” dedi Gus.

“Siz iki çılgın ne yapıyordunuz?” diye sordu Teddy göz kırparak. İkimiz de cevap veremedik, ön kapı tekrar açıldı ve hepimiz hareketsiz kalarak Brooks'la Emmy'nin mutfığa girmesini bekledik.

Gördüğümüzde ikisinin de gözleri parlıyordu ve açık bir alanda koşan atlardan daha mutlu görünüyorlardı. Gülümsemeleri o kadar büyüktü ki, yanakları muhtemelen acıyordu ve

hepimize bakarken gülümsemeleri daha da büyüdü. Emmy'y-le Brooks'u bu kadar mutlu görmek kalbimi coşturdu.

“Ee?” diye sordu Teddy.

Emmy, sol elini Brooks'un elinden çekip hepimizin görmesi için kaldırırken kıkırdadı.

Annemin yüzüğü, küçük elmaslarla süslenmiş sade bir altın yüzük, şimdi onun parmağını süslüyordu.

Brooks'un o yüzüğü, Emmy'nin varil yarışı kariyerinin son yarışından yaklaşık bir hafta sonra aldığını biliyordum.

Alkışlar patladı ve daha fazla kucaklaşmayla gözyaşı oldu. Babam burnunu kırıştırmaya devam ediyordu, duygusal olarak çok karışık olduğunu gösteren belirgin bir işaretti.

Emmy ıslıl ıslıl parlıyordu ve Brooks onun ışığında kendinden geçmişti. Onlar için çok mutluydum. Daha fazla kucaklaşma, daha fazla gözyaşı ve daha fazla kahkaha vardı. Gus, Brooks'un sırtına bir şaplak attı ve Teddy, Emmy'yi sıkıca kucaklayıp başının yanına bir öpücük kondurdu.

Ortalık biraz sakinleşip akşam yemeğine oturduğumuzda Ada eğilerek, “Bir gün ben de bunu yapmak istiyorum. Seninle,” dedi fısıltıyla. Ona şüpheyile baktım. Ne demek istiyordu? Yüzümden okumuş olmalıydı ki, “Evlenmekten bahsediyorum,” dediğinde tüm dünyam bir an durdu.

Onun şakağına öpücük kondurdum. “Emredersiniz, hanımefendi.”

TEŞEKKÜR

Kitap yazmak zordur. İkinci bir kitap yazmak ise gerçekten zordur. *Güven Çizgisi* kitabını yazarken, bu iş için uygun olup olmadığımı defalarca sorguladım. Beni gurur duyduğum bir kitap yazmam için destekleyen ailem, arkadaşlarım ve okuyucularıyla çevrili olduğum için müteşekkir ve minnettarım.

Bitiş Çizgisi için teşekkürlerimi yazdığımdan bu yana pek çok şey değişti ama asla değişmeyecek olan tek şey, siyah kedim annem ve *golden retriever* babam olan ebeveynlerime duyduğum minnettarlığım ve sevgim. Ben, ikiniz, birbirinizi ve beni sevme şekliniz sayesinde buradayım. Tüm zorlukları aştığınız için teşekkür ederim.

Bu kitabı yazarken çok gözyaşı döktüm ama Stella hepsini yakaladı. Teşekkürler, meleğim.

Lexie'ye teşekkür etmezsem bu bir Rebel Blue Çiftliği romanı olmaz. Bunu yazarken yanımdasın ve farkında bile değilsin. Karanlık günlerde bana olan inancın güneş ışığı gibi geliyor. Tanıdığımız herkese bir kitap yazdığımı söylediğin için teşekkürler.

Sydney, dinlemek üzere hiç meşgul olmadığın için teşekkür ederim. Güzel bir şey yaratabilmem amacıyla düşüncelerimin enkazım düzenlememe yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Candace, başından beri benimle olduğun için teşekkür ederim. Sen benim dayanağım oldun ve seni tanıdığıma çok minnettarım.

Tayler, bana verdiğin fırsatlar için inanılmaz derecede minnettarım. Seninle çalışmak zorunda kaldım. Beynimin çalışmadığı günlerde bana karşı naziksin ve Rebel Blue'yu benim kadar sevdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Beni ailenin bir parçası olarak kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Angie, beni hayal bile edemeyeceğim şekillerde desteklemeye devam ediyorsun. “Teşekkür ederim” yetmez ama şimdilik yetmesini umuyorum.

Austin, beni hayrete düşürüyorsun. Yeteneğini benimle ve hikâyelerimle paylaştığın için teşekkür ederim. Yaptığın kapaklar en sevdiğim şeyler.

Jess, senin en iyi menajer olduğunu düşündüğümde şaka yapmıyorum. Benim için orada olduğun, beni koruduğun ve bana inandığın için teşekkür ederim. Bu kariyer korkutucu olabilir ama sen onu daha az korkutucu hâle getiriyorsun. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi gösterdiğin için teşekkür ederim.

Emma, benim kendimde hiç görmediğim bir şeyi gördüğün için teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdin. Seni Rebel Blue’da kollarımı açarak ve kovboy çizmeleriyle karşılamak için sabırsızlanıyorum.

Ve en önemlisi: Okurlarıma teşekkür ederim. Rebel Blue’nun bağımsız yayınlandığı günlerden beri benimle olanlar da bu kitapla Meadowlark’a ilk kez adım atanlar da burada olduğunuz için çok mutluyum. Bu hayatımın en güzel yolculuğu oldu ve tüm bunları sizinle paylaşabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Her birinizi kalbimde taşıyorum. Hepiniz benim için mucizevi bir şekilde yanımda oldunuz. Birçoğunuz kitaplarımı okumakla kalmadınız, aynı zamanda arkadaşlarınıza da tavsiye ettiniz ve güzel şeyler yapmak için ilham kaynağı olarak kullandınız! Bu beni çok duygulandırıyor! Duygusal bir karmaşa! Kitaplarımı sevdiğiniz ve sevginizi yüksek sesle dile getirdiğiniz için teşekkür ederim. Kalbim hepiniz için ve tabii ki Rebel Blue için atıyor.

Son olarak, Huey, Thumper, Brindle, Spanky, Jewel ve tüm Absaroka Çiftliği ailesine bir Yeehaw! Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hepinizin, dağların ve masmavi gökyüzünün çevremde olduğu bir anda bu hikâyeyi gönder düğmesine basmak, asla unutmayacağım bir andı★

YAZAR HAKKINDA

Lyla Sage, Vahşi Batı'da sadık arkadaşı tatlı, yaşlı ve kör bir *pitbull* ile birlikte yaşıyor. En sevdiği şeyler olan güneş ışığı ve masmavi gökyüzünü anlatan romantik romanlar yazıyor. *Bitiş Çizgisi* kitabının da yazarıdır. Yazmadığı zamanlarda kitap okumayı seviyor.

@authorlylasage

